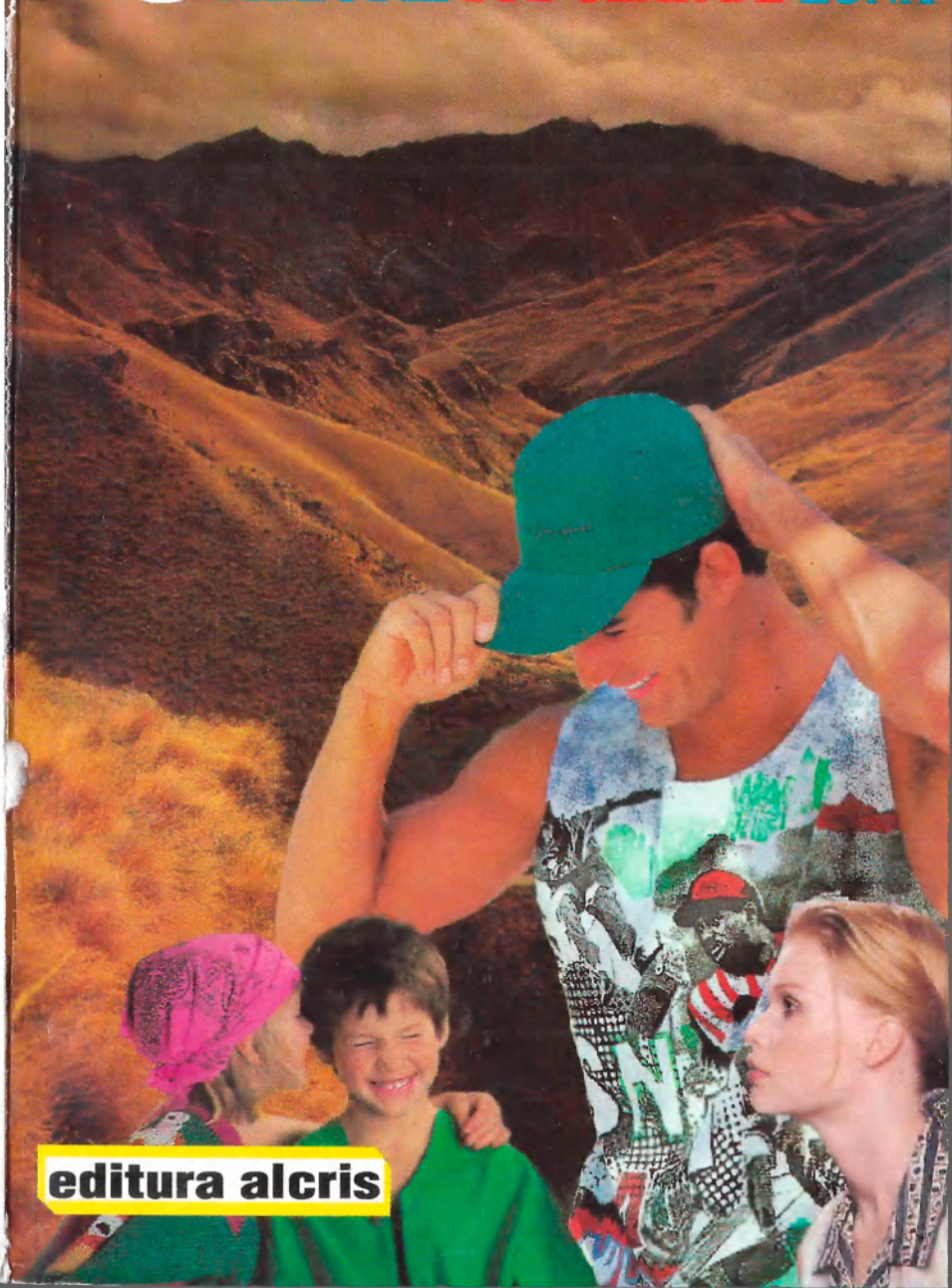

R
COLECȚIA
ROMANTIC

Patricia Wilson

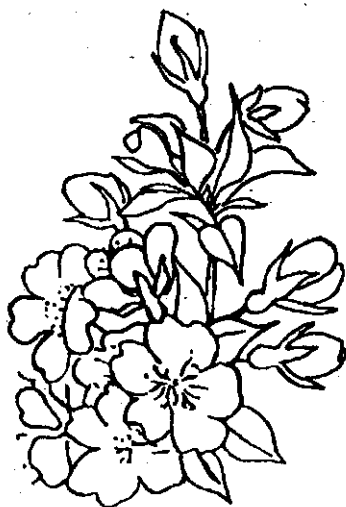
96

MELODIE SUB CLAR DE LUNĂ

editura alcris

PATRICIA WILSON
MELODIE SUB CLAR DE LUNĂ

Coperta: ANDY

**Această carte a fost tipărită pentru prima dată în
limba engleză sub titlul: MOON FIRE MELODY**

© 1983, Patricia Wilson

MELODIE AU CLAIR DE LUNE

Harlequin S.A.

**Toate drepturile asupra acestui titlu aparțin
editurii ALCRIS –M94**

PATRICIA WILSON

MELODIE SUB CLAR DE LUNĂ

Traducere din limba franceză de
CEZAR NICULESCU

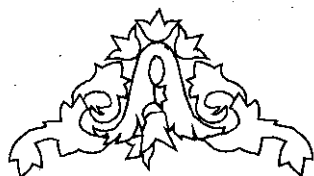

BUCUREȘTI

Redactor: AURELIAN MICU ANDY
Consilier editorial: TRAIAN IANCU
Lector: ANGELA VASILE

ISBN 973-9197-67-1

Colecția „ROMANTIC“

CAPITOLUL I

Valeria Sheppard puse receptorul în furcă și suspină.

– Oh, nu!...

Din celălalt capăt al magazinului mic dar cochet, Deirdre Penington, ocupată cu protejarea acvariului de poftele nesățioase ale pisicii Simba, își înălță mirată capul.

– Să nu-mi spui cine a fost la telefon... Lasă-mă să ghicesc. A fost mătușa Emilie, nu-i așa? Scumpa noastră Patty este din nou...

– Îndrăgostită!

Valeria, pe jumătate furioasă, pe jumătate amuzată, se uită la ea -cu blândețe, dând neputincioasă din umeri.

– Mi se pare că tu ai fost însărcinată să rezolvi problema, continuă prietena ei. Sper că ai refuzat...

Valerie se apropie de Deirdre.

– Oh, Dee, cum aș fi putut face așa ceva? Mai ales după câte a făcut Emilia pentru mine. De data aceasta este ceva serios.

Deirdre izbucni în râs.

– Bine, să zicem că este așa... urcă-te într-un taxi și zboară în ajutorul lui Patty. Te rog să te întorci repede, căci ai mult de lucru. Numai să poți s-o smulgi din ghearele seducătorului fără scrupule! Să nu întârzii, căci nu știu cum să mă împart mai bine pentru a-i servi pe clienți și a fi atentă la pisica asta afurisită ce nu așteaptă decât momentul când va putea înghiți peștii exotici din acvariu. Nu uita că trebuie să-mi termin tablourile, altfel nu voi putea deschide expoziția! Cât timp vei lipsi?

Valeria își plecă privirile, temându-se să o privească pe prietena ei când îi va spune știrea, sigură că Dee va înnebuni de furie.

– Draga mea, începu ea pe un ton nesigur, nu pot lua taxiul.

– Atunci autobuzul sau trenul, dar cât mai repede.

– Cred că avionul ar fi cel mai sigur mijloc de transport.

– Avionul? Doamne, Vali, unde trebuie să mergi?

– Undeva în statul Utah...

– Utah? Dar este o nebunie? De ce atât de departe?

– Pentru că Patty s-a îndrăgostit pe aceste meleaguri.

Deirdre o plesni pe Simba și aceasta își scoase ghearele. Prietena ei se lăsă să cadă pe un taburet, având grijă să se uite la pisică.

– Nu-mi vine să cred, murmură ea uimită.

– Acesta este tristul adevăr. Îți jur că n-aș face acest lucru dacă n-ar fi vorba de mătușa Emilia. Bine că Patty nu s-a îndrăgostit la Hong Kong, sau undeva în stepele din Mongolia!

– Înseamnă că pleci imediat.

– Dacă ai fi auzit-o pe mătușa Emilia... Era gata să facă o criză de nervi.

– Asta și merită! Dacă și-ar fi crescut altfel fiica... Nu numai că o răsfăță, dar pur și simplu a ajuns sclava ei! De ce nu s-a dus ea însăși după Patty? Doar e copila ei.

Valerie râse amar.

– Știe foarte bine că nu este ascultată de Patty. Eu sunt singura de care ea se mai teme puțin. Pe mine nu mă impresionează maimuțările ei și știu cum s-o iau pentru a face ceea ce-i spun eu.

Deirdre își scutură buclele care contrastau cu părul lung și mătăsos al prietenei sale.

– Bine, făcu ea resemnată. Mă voi ocupa de magazin și voi avea grijă de plantele tale tropicale. Voi hrăni pisica hrăpăreață și voi schimba apa la pești. Nu te frământa, apartamentul va fi curat și voi pregăti masa.

Spune-mi dacă trebuie să mă ocup și de Barry. Cum o să te descurci? Ai atâtea planuri de viitor și ești ocupată până peste cap. Să știi că zilele acestea trebuie să sosească și copiii lui!

– Ah, da, copiii... Numai ei mai lipseau! Nu știu dacă...

– Dee! Nu mai spune nimic. Dacă nu ai fi cea mai bună prietenă a mea...

– Tocmai de aia...

– Dacă nu m-ai ajutat atât de mult la magazin...

– Și dacă n-am sta în același apartament...

– Bine, bine, m-ai convins! Să nu mai vorbim de copii. Ce ai de gând să faci?

Valeria rămase un moment pe gânduri, apoi îi explică pe un ton hotărât planul de bătaie:

– Nu cred că va dura mult timp. Voi lua avionul, voi pune mâna pe fetișcana prea romantică și dacă e nevoie, o leg de mâini și de picioare și-o aduc acasă cu primul zbor. Consider că totul va dura numai două sau trei zile.

– Îți urez succes și călătorie sprâncenată!

– Mulțumesc, dragă, ești un înger.

– Îngerul tău păzitor. Ce faci mai întâi?

Valeria își scoase șorțul și-l întinse lui Deirdre.

– Alerg la mătușa Emilia. Pe drumul de întoarcere, mă voi opri acasă la Barry. Pe curând și încă o dată, îți mulțumesc.

Luându-și poșeta de pe teighea, ea ieși din magazin căutând un taxi. Își întoarse privirile spre magazinul pe care-l avea în centrul orașului și-l admiră pentru a mia oară. Era o oază de verdeată între clădirile reci din jur. Plantele exotice erau pasiunea ei și mijlocul prin care își câștiga existența... mai ales de când Barry Raynor...

În colțul străzii reuși să oprească un taxi și se lăsă obosită pe bancheta din spate. Ce noroc pe ea că avea o prietenă ca Deirdre! Fără ea... Își aminti de conversația telefonică și se gândi că mătușa Emilia fusese întotdeauna excesiv de nervoasă, gata să facă oricând o criză de isterie. Nu era prima dată când apelase la ajutorul ei în diferite probleme. În general, era vorba de o prostie făcută de Patty, această fată năbădăioasă de șaptesprezece ani.

Convorbirea telefonică cu mătușa se desfășurase ca de obicei, cu lacrimi și suspine din partea Emiliei care se lamenta, neștiind ce să mai facă pentru a o stăpâni pe fiica sa. Informațiile pe care i le dăduse erau puține și vagi.

— Nu mă revoltă faptul că s-a îndrăgostit de alt bărbat, se plânse Emilia, dar nici nu știe cine este acesta! N-a vrut să-mi spună nimic. M-a amenințat numai că pleacă împreună cu el în

lume, măritată sau nu! Oh, Vali... Ce-o să se întâmple cu ea? Este atât de încăpățânată și de impulsivă...

Valeria nu se mai abținu și izbucni în râs. Toată familia știa că Emilia fugise la douăzeci de ani cu un bărbat mult mai în vârstă, de la care avea o fiică parcă trasă la indigo. Îi semăna ca două picături de apă. Fetița fusese atât de alintată încât capriciile ei îngroziseră toate rudele. Era imposibil să ghicești care va fi următoarea năzbâtie a năvalnicei fete.

După moartea părinților săi, Valeria crescuse în casa mătușii sale și asistase la extravagantele zilnice ale verișoarei. Asistase la scandaluri peste scandaluri, încât nici nu le mai știa numărul. Până la paisprezece ani, Patty fusese pacostea familiei. De la această vârstă, cunoscuse mai mulți băieți și încurcăturile sporiră și ele...

De trei ani, verișoara se îndrăgostea fără încetare de alt băiat; după opt zile îl scotea din inimă.

Totuși, această puștoaică zvăpăiată era, când vroia, adorabilă. Era o fire veselă, plină de viață și îiubea umorul. Mai ales când i se satisfăceau capriciile... Cel mai mult ținea la Valeria și o asculta în toate. De aceea apelase mătușa la ajutorul ei.

– Ești singura care poate vorbi cu ea. Sunt sigură că te va asculta și de data asta, spuse Emilia între două suspine.

– De acord, mătușică. Îi dau chiar acum un telefon.

– Este imposibil! A fugit departe de casă, undeva în statul Utah, cu... acest animal!

– Animal? Despre cine este vorba?

– De Nicky. Așa îi spune în scrisoare, Nicky Mc Kenzie... Cine o fi oare acest individ? Scrisoarea a fost trimisă de prietenele ei cu care călătorea. Pur și simplu le-a lăsat baltă în mijlocul deșertului pentru acest bărbat. Doamne, Vali, simt că mor!

– Nu te mai consuma, dragă mătușă, așteaptă până vin la tine.

– Nu pot să stau calmă, draga mea... Când mă gândesc la scrisoarea rece pe care mi-a adresat-o în grabă... De ce nu mi-a dat măcar un telefon? Dacă mă mai uit pe rândurile ei, simt că mă ia cu leșin.

– N-ai decât s-o pui în sertarul de la birou și întinde-te puțin pe pat. Trebuie să te liniștești!

– Ai dreptate. Acum îmi dau seama că Patty nici nu putea să-mi telefoneze. Unde s-a mai văzut cabină telefonică în mijlocul deșertului? Așa mi-au spus prietenele ei și am verificat la poștă. Nimeni nu știe unde se află localitatea Jordan's Hole. Oh,

Vali dragă, te rog mult să te duci s-o cauți pe sărmana mea fică! Nu pierde nici un minut.

Nici un minut? Dar viața ei personală? Dar Barry? De ce tocmai acum se întâmplase nenorocirea? De-abia se împăcase cu Barry, după șapte ani de despărțire...

Aranjase să-și petreacă wek-end-ul la bordul vasului lui Barry, departe de lume și de zgomot. Merita o scurtă vacanță până la sosirea copiilor. Valeria dorise atât de mult să fie două zile numai cu el. De o săptămână, număra zilele care mai rămâneau până vineri. Se gândea la balul de la Yacht Club, la băile în mare, la plimbările pe nisipul plajei, la cina pe care o vor lua într-un restaurant renumit din Maine.

Valiza sa era gata. Își alesese cu grijă fiecare lucru pentru a fi la înălțimea ocaziei. Își cumpărase chiar și un bikini și o rochie de seară decoltată, o minunăție care o costase o avere.

Nimic nu mai contase, din moment ce Barry se reîntorsese. Dorea să uite cât mai repede anii mohorâți petrecuți fără el.

Ce se va întâmpla acum cu viața ei?

Merita s-o ia la întrebări pe Patty! Tocmai acum fugise de acasă! Dacă totul se va năruî între ea și Barry?

Brusc, cedând unui impuls irezistibil, Valeria se aplecă în față și bătu în geamul care o separa de șofer.

– Ce doriți?

– Mi-am amintit că trebuie să merg în altă parte... Vreți să întoarceți mașina? Vreau să ajungem în Sutton Place.

– Imediat, doamnă.

Simțea că trebuie să-l vadă mai întâi pe Barry și să-i explice încurcătura. La urma-urmei, vor putea petrece alte week-end-uri, după plecarea copiilor. Eră sigură că el o va înțelege. Dacă va rezolva repede problema cu Patty, ea va reveni la timp pentru a-i întâmpina pe micuți. Ardea de nerăbdare să-i cunoască pe copiii lui Barry și să se facă iubită de aceștia.

Cu un gest nervos, își desfăcu cocul și lăsă bucele să-i cadă pe umeri. Barry o plăcea cu părul lăsat liber.

Valeria purta coc pentru necesitățile serviciului de la magazin, temătoare să nu-și agate părul în vreo plantă exotică. Dee o ironizase de multe ori din cauza excesului ei de prevedere.

– Ești prea serioasă așa. Nu-ți lipsesc decât ochelarii. Vrei să seduci un bătrân miop reumatic?

Valeria dăduse din umeri râzând.

– Dacă domnul de care vorbești îmi cumpără plantele...

Taxiul se opri în fața unei clădiri elegante. Când șoferul își întoarse capul spre ea, rămase mut de uimire.

— Domnișoară, făcū el reușind să deschidă gura, sunteți complet schimbată. Nu vă mai recunosc...

— Liniștiți-vă, îl asigură ea cu umor, sunt tot aceea pe care ați luat-o din centru. Mașina nu a oprit nicăieri, nu-i așa?

Valeria întră în holul imobilului și portarul o salută. Nu mai era o străină și nu mai era nevoie s-o anunțe. Totul se petrecuse într-o seară minunată de iarnă, când ea îl întâlnise întâmplător pe Barry în fața catedralei. Tocmai coborâse dintr-un taxi, grăbindu-se să nu întârzie la o întâlnire, și se ciocnise de el. Întârzierea ei sporise, căci nu se mai gândise să-i explice iubitului că se reîntâlnise cu bărbatul vieții sale, după șapte ani de când Clara Drummond i-l răpise.

Acum erau din nou împreună, ea și Barry, pentru totdeauna. În seara regăsirii lor, Barry îi spusese portarului pe un ton autoritar:

— Charles, dumneaei este domnișoara Sheppard. Pentru ea, sunt tot timpul acasă. Nu este nevoie s-o anunți prin interfon.

Viața își reluasese cursul obișnuit, ca și cum n-ar fi existat acești șapte ani de chin, cu singura deosebire că ea nu se hotărâse încă să se culce cu el. Considerase că este mai bine să fie răbdătoare. Ruptura lor îi făcuse mult rău și

dorea să se asigure că de data aceasta lucrurile vor merge bine. În acești ani, amândoi se schimbaseră, și căzuseră de acord că au nevoie de o perioadă de chibzuință înainte de a trăi împreună. Dacă n-ar fi fost ghinionul cu fuga lui Patty, era convinsă că în week-end-ul acesta hotărârea lor se va înfăptui. Ea se consola singură spunându-și că vor fi și alte ocazii pentru a se iubi cu Barry. De fapt, aveau toată viața la îndemână.

Ajunsă la etajul douăzeci și unu, Valeria se îndreptă spre apartamentul lui Barry și când era gata să apese pe sonerie, auzi voci și muzică. Acest lucru n-o surprinse. El fusese nevoit să-și transforme apartamentul în birou de lucru, după ce rupsesse legătura cu Clara.

Drăguțul de Barry... începuse deja să-și reorganizeze viața! Depărtarea de Clara nu fusese prea ușoară. Erau mulți cei care cleveau pe seama lui că, fără Clara, n-ar fi făcut niciodată o carieră în lumea publicității. Clara era fiica patronului și după ce-o luase de soție, toate ușile i se deschiseră cu amabilitate. Valeria nu credea în aceste bârfe și răutățile oamenilor o mână peste măsură.

Clara fusese aceea care i-l răpise, cu complicitatea tatălui ei. Încetul cu încetul, prin dineurile în oraș și deplasările în interes de

serviciu, cei doi reușiseră să-l îndepărteze pe Barry de ea. În toate ocaziile, Clara îl însoțea pe tatăl ei, așa că fusese o bagatelă să-l seducă pe Barry! Acesta nu fusese interesat decât de munca sa. Atunci când Vali îi atrăsese atenția că o neglijează, el nici n-a vrut s-o asculte.

— Scumpa mea, dar nu se poate să gândești așa ceva! La toate acțiunile companiei nu vorbim decât de afaceri. Află, draga mea, că nici nu-mi place fata patronului. Clara nu este genul meu.

Nu fusese genul lui? În orice caz, el corespundea gusturilor Clarei și astfel, Barry venea din ce în ce mai rar acasă. Uneori nici nu se mai vedeau săptămâni întregi și chiar atunci când aveau întâlnire, el îi telefona că o afacere importantă îl pune în imposibilitate să ia masa cu ea...

Valeria, singură în micul apartament, se chinuia de ceasul morții, reproșându-și faptul că nu se mutase cu Barry la New York. La început, el revenea acasă în fiecare seară cu trenul și rămânea cu ea să-și petreacă week-end-urile. Amândoi hotărâseră că peste un an, când ea va obține diploma de la universitate, va putea lucra alături de el. Tonul se dovedise a fi o iluzie și aproape că nu se mai

vedeau. Scuzele lui deveniseră obișnuință și erau stânjenitoare pentru amândoi. Muncea prea mult, avea o întâlnire urgentă de afaceri... În ultimul timp nici nu mai spunea că nu poate veni, apoi repeta: „Domnul Drummond mă trimite la Boston“, „Domnul Drummond vrea să termin lucrarea până mâine“ etc. În sfârșit, într-o bună zi, tăcere. Apoi nimic. El se mutase și ea nu-i cunoștea noua adresă.

Într-o dimineață, citi în *Times* anunțul logodnei cu Clara. În aceeași zi, primi o scrisoare de la el, în care Barry căuta zadarnic să-i explice ceea ce nu se putea explica sau justifica. El jura că n-o va uita niciodată, dar că totul se sfârșise între ei.

Măcar să fi fost fericit. Dar nu ! Foarte repede, îi parveni zvonul că este înșelat de Clara cu nerușinare. Văzuse fotografia ei în diferite ziare, mereu însoțită de alt bărbat, niciodată însă de Barry. Acesta lucra ca un ocnaș la firmă și se ocupa de creșterea copiilor lor, Peter și Gillian. Până la urmă căsătoria nu rezistase. Domnul Drummond apelase la cei mai celebri avocați, care-l găsiră pe Barry vinovat de cele mai abominabile fapte și pierduse procesul. Ziarele de scandal găsiseră un subiect gras de sărbători și divorțul lor fusese pe prima pagină timp de mai multe săptămâni.

Valeria își amintea de trecut înfiorându-se. Fuseseră cele mai triste zile din viața ei. Fusese singură, fără dragoste, fără speranță... Își luase diploma, nici ea nu mai știa cum, și revenise la casa mătușii Emilia, cu inima frântă.

Buna ei mătușă știuse s-o consoleze și s-o scoată din starea de disperare și singurătate.

– Dragostea este un lucru minunat, îi repeta ea zilnic. Ai să vezi, draga mea, totul se va schimba și vei cunoaște fericirea. Totul va fi ca înainte.

De fapt, nimic n-a fost ca înainte și nici nu va mai fi vreodată. Tinerii pe care i-i prezentase mătușa nu-i schimbaseră viața. De-abia scăpa de unul, că Emilia îi prezenta altul. Asta până în ziua când mătușa veni în camera ei, roșie de furie.

– Ajunge! Începu ea cu o falcă în cer și cu una pe pământ. Se fac patru luni de când Barry te-a părăsit. Ajunge atâta jale! Patru luni de plâns sunt arhisuficiente. Este prea mult. Uită-te într-o oglindă și vezi ce urâtă ai devenit. Dacă nu te îngrijești, vei avea riduri la douăzeci și unu de ani. Asta vrei?

Muștruluiala avu darul s-o facă pe Valeria să revină la realitate.

– Îmi pare rău, murmură ea. Știu că te străduiești să-mi faci bine, dar îți mărturisesc că nu-i suport pe băieții pe care mi i-ai prezentat.

– Cine-ți vorbește de ei? Este vorba de tine, nu de ei. Trebuie să ieși din starea de letargie și să ai o activitate.

– Bine, mătușică, am să-mi iau o slujbă.

– Am ceva mai bun pentru tine... un magazin de plante tropicale. Vei fi independentă. Magazinul este al unei prietene de nădejde, Eunice, care dorește să-l vândă.

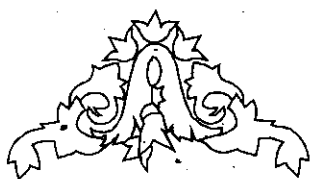
Valeria ieși din starea de amorțeală și manifestă un interes viu față de propunerea Emiliei. Visul ei fusese să fie independentă. Peste câteva clipe chipul ei se întunecă.

– Să-l vândă? Dar n-am nici un ban...

– Îți împrumut eu banii. Ai să mi-i dai când poți.

În felul acesta, Valeria devenise proprietara micului magazin ce avea la etaj un apartament la fel de mic. Viața își reluase cursul și ea își făcu noi prieteni, dar nici un bărbat nu-i mai zăpăcise mințile.

Acum suna la ușa lui Barry. Se auziră pașii celui pe care-l iubea mai mult decât orice pe lume.

CAPITOLUL II

Ușa deschise brusc și surâsul îi îngheță pe buze. O tânără atrăgătoare, foarte blondă și după toate probabilitățile puțin bătută, se uita încruntată la ea. Blonda își întoarse capul și strigă:

– Barry! O cunoști pe tipa de aici? Dacă nu, îi dau papucii.

Barry sosi în grabă, vădit deranjat de întreruperea petrecerii. La vederea Valeriei, îi surâse și-i întinse mâna.

– Intră, draga mea!

El părea sincer bucuros de sosirea ei și absolut nepăsător de prezența superbeii blondine.

– Ivy, ți-o prezint pe Valeria, cea mai bună prietenă a mea.

– Am avut impresia că aceea sunt eu, replică blonda cu răutate.

Se vedea clar că este afumată bine, după cât de greu vorbea...

– Nu mi-ai spus niciodată că ai o prietenă apropiată, îi reproșă ea lui Barry.

– Sunt multe lucruri pe care nu le știi încă, îi spuse Barry calm. Vali, ți-o prezint pe Ivy Ashley, soția celui mai bun client al meu, John Ashley.

– Nu... nu încă, îl corectă ea. John nu va fi clientul tău decât... decât dacă vreau eu.

Blonda izbucni într-un râs nervos, isteric.

– John este ca și tine, adăugă ea, bun și amabil, dar dacă nu face cum spun eu, e jale! Dacă nu vine să mă ia acasă, așa cum mi-ă promis, vai de capul lui!

Hohotele ei de râs deveniseră și mai nestăvilite și Barry îi aruncă Valeriei o privire vinovată. Părea destul de stânjenit și Valeria avu senzația că-l deranjează prezența ei.

– Sper că nu v-am stricat buna dispoziție, reuși ea să spună. Ivy o întrerupse, furioasă:

– Nu vezi că ești în plus?! Ai picat chiar în momentul când începea să-mi placă la Barry!

Barry se făcu roșu ca sfecla.

Valeria îi făcu cu ochiul că nu-i poartă pică pentru comportarea lamentabilă a invitatei sale. Dacă femeia se îmbătase, ce vină avea el?

Deși se clătina pe picioare, Ivy îi surprinse privirea și se înfurie și mai tare.

– Nu vezi că are tupeul să mă acuze că am băut?! De ce ți-a făcut semn? se burzului ea la Barry.

Valeria de-abia se abținu să nu izbucnească în râs. Barry, în schimb, era între ciocan și nicovală. Se hotărî s-o potolească pe Ivy și făcu un pas spre ea.

– Calmează-te. Se pare că John a întârziat undeva...

– Glumești! Precis că a agățat o fată și m-a uitat.

Barry se prefăcu că n-a auzit cuvintele ei și continuă pe același ton ferm:

– Vrei să te conduc la hotel?

Ivy se încruntă la el.

– Cum? Și tu mă consideri beată? Află, scumpule, că pot merge singură. Nu-mi place să fiu o povară...

Ea își luă poșeta de pe fotoliu și se îndreptă nesigură spre ieșire.

– Crezi că va ajunge la hotel? îi spuse încet Valeria lui Barry.

Ivy o auzi și se întoarse spre ea, cu chef de scandal.

– În loc să te bagi unde nu-ți fierbe oala, mai bine ți-ai vedea de afacerile tale. Am impresia că nu prea te descurci, puicuțo. Cât despre tine,

Barry, șterge-l din catastif pe Ashley. Nu ești de nasul lui, amice.

Ivy trânti ușa în urma ei și-i lăsă pe cei doi fără replică.

Valeria se uită în ochii lui și-și ceru scuze:

– Iartă-mă, Barry, nu știam că ești ocupat. Crezi că amenințările ei sunt reale? Soțul ei o va asculta?

El rămase cu privirile la ușă și nu-i răspunse imediat. Dădu apoi din umeri a lehamite și-i zise:

– Tot ce e posibil. Țicnita asta are jumătate din firmă. Este o afacere importantă și mi-ar părea rău s-o pierd. Mai am o speranță. Nu mi-am spus încă ultimul cuvânt.

– Dacă aș fi știut...

– N-ai nici o vină. Aici ești ca la tine acasă. Ea a fost imposibilă. John a avut o întâlnire de afaceri și trebuia să treacă pe aici s-o ia acasă, atâta tot.

El o luă de mână și o conduse în sufragerie.

– Nu-i nimic, o liniști el. Când ești cu mine, restul nu mai contează.

Se așezară pe canapea și el o sărută cu tandrețe pe obraz.

– Am și eu o mică problemă, îi spuse el încet. Copiii vor veni mai repede decât credeam. Măine dimineață trebuie să-i întâmpin.

– Măine?

– Da. Știi că sunt foarte ocupat, așa că te-aș ruga...

Văzând că ea are o expresie neliniștită, el oftă.

– Am să beau un pahar plin... ca să mă ajute să suport ceea ce vrei să-mi spui.

Valeria ezită, neștiind cum să înceapă, tulburată de vestea că a doua zi vor sosi copiii lui.

– Patty iar a făcut o boacăna, mormăi ea încurcată.

– Verișoara ta? Ce-a mai făcut puștoaica?

– Ceea ce mă îngrijorează este ce are de gând să facă. Trebuie s-o opresc cât mai repede, până nu este totul pierdut. Mătușa Emilia mi-a istorisit că a fugit cu un necunoscut cu nume scoțian și că este hotărâtă să trăiască împreună cu el, fără căsătorie. Asta este tot ce știu...

Barry se prefăcu a nu înțelege aluzia.

– Dar draga mea, este o nebunie! Dar copiii mei? Nu ardeai de nerăbdare să-i cunoști?

– Iau primul avion și sper să mă întorc cât mai repede posibil. Peste două sau cel mult trei zile.

Ea observă că Barry face o mutră acră de parcă ar fi înghițit o lămâie.

– Cum voi putea avea grijă de copilași? exclamă el nervos.

– Barry! Sunt copiii tăi. Unul are patru și celălalt șase ani. Ocupă-te de ei ca un tată iubitor.

– Nu pot, am mult de lucru și-i așteptam peste zece zile. Doamne, ce mă fac? Și eu care mă bizuiam pe tine!

Valeria rămase stupefiată. Îi plăceau mult copiii, dar dorise ca el să-i fi cerut măcar părerea. Nu-i plăcea că el luase hotărârea fără s-o consulte.

– Caută pe cineva care să-i poată găzdui!

– Încă n-am găsit pe nimeni care să-i poată ține mai mult de o zi, se plânse el.

– Nu te cred.

– Da? Atunci, ia-i cu tine! După douăzeci și patru de ore, te vei duce singură la balamuc.

– Dacă este cazul, o fac și pe asta.

Barry se uită descumpănit la ea.

– Oh, Vali! Glumeam.

– Eu nu glumesc deloc... Voi lua copiii cu mine. Va fi o călătorie interesantă și o ocazie minunată de a ne cunoaște mai bine.

– Ai să regreti amarnic lucrul acesta. Nu-ți acord decât o singură dimineață, și ai să fugi unde-i vedea cu ochii.

– Nu înțelegi nimic. Eu ador copiii și mă împac bine cu ei. Cred chiar că este o idee excelentă... Cel mai bine ar fi să plecăm cu

mașina. Drumul va fi mai lung, dar vei avea răgazul să-ți termini lucrul și pentru mine va fi o ocazie să-i țin în frâu pe neastâmpărați. Pun eu șaua pe ei, cât ai zice pește! Îmi dai Jaguarul tău?

– Îți dau tot ce vrei. Te rog însă să te întorci cât mai repede.

Barry se luminează la față, bucuros că scăpase de o grijă pe care nu știa cum s-o rezolve.

Vali râse văzând cât de repede trecuse Barry de la disperare și neputință la veselie și bucurie.

– Dragul meu, voi face tot posibilul. Îi voi lăsa verișoarei numai zece minute pentru a-și face valiza, și voi îndrepta mașina pe drumul de întoarcere.

– Dar dacă refuză să vină acasă?

– Sunt sigură că va accepta. Mai ales dacă-l anunț pe seducător că fata este minoră. La auzul acestei vești, o va urca singur în Jaguar.

Barry deveni și mai tandru.

– Întoarce-te repede, scumpa mea, murmură el sărutând-o pe frunte. Nu pot să trăiesc fără tine...

Vali era cât pe ce să-i amintească faptul că trăise foarte bine fără ea șapte ani de zile, dar își mușcă limba. Ce rost avea să strice totul?

El începu s-o mângâie cu pasiune și ea simți că nu mai putea să-i reziste. Tocmai atunci cineva sună la ușă.

– Sst! Nu te mișca, îi spuse el în șoaptă. Mă duc să văd cine este acolo.

– Nu mai pot rămâne nici o clipă. Trebuie să trec pe la Emilia. Este într-o stare lamentabilă.

Barry deschise ușa și în prag apăru un bărbat solid, încă tânăr, cu un aer obosit. Barry se dădu înapoi pentru a-i face loc să intre.

– John, ce surpriză! Vali, ți-l prezint pe John Ashley.

Acesta nu-i dădu nici o atenție, de parcă nici n-ar fi existat.

– Unde este Ivy? întrebă el brusc.

– Ivy? Nu știu, credeam că este cu tine. A plecat de aici acum o jumătate de oră.

– Cum? Ivy mi-a cerut să trec pe aici s-o iau acasă.

– Ea...

Cu o expresie mânioasă, Ashley îl întrerupse pe Barry:

– Barry, să nu-mi spui că ai lăsat-o să bea! Mai ales că a supt destul la prânz!

– N-a luat decât un pahar. Când a plecat, se ținea destul de bine pe propriile-i picioare.

– Nu trebuia să-i dai nimic! De ce nu m-a așteptat aici?

– Era destul de supărată... a îndrăznit Barry să afirme pe un ton nesigur.

John Ashley oftă îngrijorat.

– Devine arțăgoasă când bea. Sper că nu s-a comportat urât, cum are obiceiul. Este arțăgoasă la beție.

– Nu-ți fă probleme, replică Barry cu amabilitate. Totul a fost O.K.

Brusc, el își aminti de vorbele ei și se albi la față. Încercând să suradă, adăugă:

– John, să știi că este o neînțelegere. Ivy mi-a spus că nu mai vrei să apelezi la serviciile firmei mele.

Cei doi bărbați se priviră cu atenție. Ashley părea mirat.

– Mă întreb și eu ce-a vrut Ivy să spună, mormăi John. De ce ți-a zis asta?

– Habar n-am... De fapt, nu știu dacă mai vrei să colaborăm.

– Bineînțeles că vreau să lucrăm împreună. Vorbesc eu cu Ivy. Până atunci, mă duc s-o caut. Cine știe pe unde rătăcește acum?

Vali îl compătimi pe Ashley care părea un om de treabă. După plecarea acestuia, îl întrebă pe Barry:

– Știai că Ivy devine de nerecunoscut atunci când îi oferi un pahar?

– Să-i ofer un pahar? Nu-i nevoie, draga mea, se servește singură. Tot New York-ul îi cunoaște mesteahna, inclusiv soțul ei. Barry râse bucuros. Principalul este că nu mi-am pierdut

clientul. Mâine, când se va trezi, nu cred că zăpăcita asta își va mai aminti ceea ce a făcut în ajun.

El îi luă mâna și o sărută cu tandrețe.

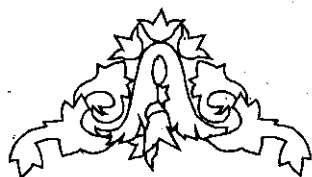
– Draga mea, nu mai rămâi puțin? Trebuie să pleci chiar atât de repede?

– Da, sunt deja în întârziere. Îți telefonez mai târziu. Oricum trec să te văd mâine dimineață. Sunt nerăbdătoare să-ți cunosc copiii.

Barry o însoți galant până la ascensor.

Ajunsă în stradă, ea își aminti de un lucru care-o deranjase foarte tare, dar nu dorise să facă scandal. Când o prezentase lui Ivy, Barry pomenise de prietenă și nu de logodnică sau de viitoare soție. Brusc, Valeria simți că-i pierde optimismul.

CAPITOLUL III

Când ajunsese la Emilia, aceasta se plimba ca o leoaică în cușcă, cu ochii umflați de atâta plâns.

– Vai, ce bine-mi pare că ai venit. Uite, asta este scrisoarea lui Patty.

Emilia îi întinse o hârtie mototolită.

– Nu mai pot suporta o asemenea rușine! Simt că înnebunesc! De ce am lăsat-o pe Patty să plece cu prietenele ei? Nu m-am gândit că o să-mi facă o surpriză atât de neplăcută!

Vali băgă scrisoarea în poșetă și se adresă mătușii cu mult calm:

– Voi face puțină cafea și apoi vom sta de vorbă pe îndelete.

– Dar nu mai avem timp! În timp ce stăm liniștite, sărmana mea copilă poate că este violată.

Valeria oftă și căută s-o calmeze pe Emilia.

– Scrisoarea datează de trei săptămâni. Dacă Patty a fost violată, așa cum susții, ceea ce mă îndoiesc mult, înseamnă că faptul s-a consumat

deja și nu mai avem ce să facem. Când a scris aceste rânduri, Patty părea că se simte minunat cu acel bărbat. De ce să-i fi făcut vreun rău? Dacă zici că este vorba totuși de un viol, este mai bine să anunțăm poliția.

– Vai, Doamne! Nici nu mă gândesc. Numele nostru va fi pe prima pagină a ziarelor, alături de cele ale criminalilor!

– Atunci, fii înțeleghătoare! Dealtfel, prietenele nu păreau îngrijorate de soarta ei.

– Ce poți să te aștepți de la niște copile! Ce știi ele despre viață? Nu au mintea coaptă...

Valeria se stăpâni să nu zâmbească, amintindu-și vorbele mamei sale în legătură cu aventura Emiliei pe când aceasta avea vârsta lui Patty.

– Haide, mătușică, nu poți spune că fetele sunt toate niște copile proaste. Dacă ar fi remarcat că Patty este în primejdie, ar fi telefonat imediat la poliție, în loc să se întoarcă liniștite la școală.

Lăsând-o pe Emilia să se ușureze plângând, Valeria se duse la bucătărie și puse apa la fiert, după care se așeză pe un scaun și citi scrisoarea verișoarei sale.

„Sunt în sfârșit îndrăgostită cu adevărat!”

Așa începea scrisoarea și Valeria pufni în râs.

Cum reușise Patty să fie sigură că aceasta era prima ei dragoste? Își aminti că vara ei afirmase același lucru de nenumărate ori și totul nu durase decât o săptămână. Era o fată nestatornică! Vali își reluă lectura dar, după ce parcurse câteva rânduri, răsă cu poftă. Când ajunsese la sfârșit, suspină ușurată. Situația era bineînțeles, destul de gravă, dar nu era cazul să fie anunțată poliția.

Ceea ce o făcuse să râdă, erau desenele făcute de Patty și mai ales comentariile de pe margine care descriau corpul iubitului ei.

„Are brațe atât de puternice!“

Urma un desen în creion ce prezenta o pereche de brațe cu mușchi fenomenali. Mai jos, Patty desenase un tors, apoi coapsele și pulpele, astfel că portretul seducătorului părea aproape complet.

Vali auzea suspinele disperate ale mătușii Emilia care i se adresă pe un glas plângăcios:

– Îți dai seama acum de ce sunt atât de îngrijorată?

– Mătușică dragă, dar toate astea nu sunt decât simple copilării!

– Crezi că nu s-a întâmplat nimic între ei?

– Poate că bărbatul acesta poartă și el pantaloni, ce naiba!

Mătușa Emilia scoase un oftat tânguitor.

— Nu asta mă frământă, ci entuziasmul fetei mele. În plus, Patty este atât de lipsită de minte încât nu ne spune nimic despre acest bărbat. Nu știm nimic despre el. Cum își câștigă existența? Cine sunt părinții lui? Ce vrea de la ea? Deși mi se adresează mie, scrisoarea este o adevărată declarație de dragoste! Fiica mea este vrăjită!

— Ai crezut tot ce-ți povestește? O cunoști destul de bine ca să știi că are o imaginație aprinsă.

— Tocmai de aceea îmi este teamă! Oh, Vali, trebuie să pleci cât mai repede!

— Liniștește-te, mătușică! Mai întâi, nu se știe dacă voi găsi localitatea aceea obscură.

— Prietenele ei mi-au dat toate indicațiile necesare. Vrei să te însoțesc?

Acesta era ultimul lucru pe care Valeria și l-ar fi dorit.

— Mă descurc mai bine singură.

Emilia răsuflă ușurată. Se vedea clar că nu avea intenția să întreprindă această călătorie obositoare.

— Când mă gândesc că am fost considerată o exaltată fără minte atunci când aveam vârsta fetei mele. Eu, cel puțin, n-am avut decât o singură iubire!

— Poate același lucru se întâmplă și cu Patty.

– Patty și unica iubire? Draga mea, bați câmpii! Chiar dacă i-ar fi arătat cu degetul, ea n-ar putea să-și recunoască iubitul. Nu mai întârzia nici un minut, urcă-te în primul avion pentru Salt Lake City.

– Nu plec cu avionul. Barry mi-a dat mașina lui. Iau și copiii cu mine.

– Copiii lui Barry! De ce? vei ajunge mai greu.

– Absolut deloc. În privința copiilor n-am de ales: ori îi iau cu mine, ori sunt obligată să rămân aici. Barry are mult de lucru și nu se poate ocupa de ei.

Emilia dădu resemnată din umeri.

– Îl iubești așa de mult pe Barry? o întreabă ea cu blândețe.

– Îl ador.

– Se vede după câte faci pentru el. Mătușa schimbă brusc subiectul conversației: Când ai de gând să pleci?

– Măine, când vor sosi copiii. Acum, te las, am multe cumpărături de făcut. În primul rând, câteva cărți colorate pentru a-i distra pe copii.

– Sunt îngrijorată pentru tine. Călătoria va fi intovitoare. Draga mea, nu știi ce te așteaptă.

Mătușa se referea la copii, dar Vali se înfioră la gândul că va trebui să-l înfrunte pe răpitorul verișoarei sale. Parcă avea o presimțire sumbră.

Cum arăta acest bărbat care-i sucise capul fetei atât de repede? De ce locuia într-o localitate pierdută în deșert?

*

*

*

Soneria telefonului o făcu să se trezească brusc. Încă adormită, întinse mâna și luă receptorul. Era ora opt dimineață și Barry o sunase știind că are o zi grea.

– Vali, au sosit copiii. Șoferul Clarei tocmai a transportat ultimele bagaje.

Ea căscă de-i trosniră fălcile.

– Formidabil!

– Formidabil, ai spus? Eu sunt paralizat de groază.

– Un bărbat așa de impunător să se teamă de doi îngerași!

→ Îngerașii ăștia sunt niște monștri. Niște diavoli. Parcă a intrat furtuna. Nici nu știu unde s-au ascuns...

– Nu se aude nimic la telefon. Constat că este liniște la tine.

– Dă-le puțin timp să se obișnuiască și vor distruge totul în calea lor. Vali, vino cât mai repede. Mă așteaptă o zi infernală. Scapă-mă de drăcușorii ăștia! Te implor!

Dar la ea nu se gândea? Pe ea o așteaptă o zi și mai grea, va trebui să stea tot timpul la volan.

– Fac un duș, îmi beau cafeaua și vin la tine, îi promise ea.

– Ce m-aș face fără tine, scumpa mea? Grăbește-te, căci îngerașii mă vor face harcea-parcea!

După ce închise telefonul, Valeria se lăsă cu capul pe pernă, nedumerită. Cum putea un bărbat înțelept ca el, manager abil, să fie înspăimântat de doi copii? Nu putea să-și explice acest mister.

Încă somnoroasă, se ridică din pat și se duse la baie. Dec și Simba nu erau acolo, spre marea ei bucurie. Nu era dispusă să audă remarcile acre ale prietenei sale la adresa lui Barry pe care nu-l putea suferi.

După o oră, fu în apartamentul lui Barry. În hol se întâlnise cu Charles, portarul, care o urmări admirativ cu privirea. Ea nu-și dăduse niciodată seama de efectul pe care trupul ei zvelt îl producea asupra bărbaților. În ascensor îi fu puțină teamă... În curând va face cunoștință cu copiii lui Barry și nu știa cum o vor primi aceștia. Prima impresie era decisivă. Ce se va întâmpla dacă n-o vor agree? Teamă se transformă în panică. Trebuia să-i câștige pe micuți! Mai ales că avea de gând să se ocupe

de educația lor, chiar dacă Barry n-ar fi fost de acord.

Se opri în fața ușii și respiră adânc, ciulind urechea. Nici un zgomot. Sună și Barry îi deschise imediat.

– Îți mulțumesc că ai venit atât de repede! Intră, draga mea, avem timp să bem o cafea înaintea masacrului.

– Ce masacru? Nu aud nimic. Nu cumva i-ai legat?

Barry răsă încurcat.

– Nici vorbă să-i pot prinde. Se joacă pe hol.

– De ce nu-i ții la tine? De-abia se bucură că te-au văzut după atâta vreme.

– Așa e. Dar aici se plictisesc. Charles îi supraveghează. El are copii și știe cum să se poarte cu ei.

Valeria își aminti că zărise doi copii jucându-se în hol, dar nu le dăduse nici o atenție. Dezamăgită că nu-i găsisse în casă, se îndreptă spre ușă.

– Unde te duci, draga mea?

– Să-i caut, bineînțeles.

– De ce? Ne simțim bine și fără ei.

Văzând că face o mutră plouată, ea renunță să mai coboare în holul clădirii.

– Bine, de acord... îi spuse Barry. Îi telefonez lui Charles să-i aducă imediat.

Valeria se simțea tulburată și era aproape supărată pe Barry. Modul cum îi vorbise despre copii, ca și cum ar fi fost niște pachete de care te-ai fi putut împiedica, o indispușe. Se reținu să nu izbucnească în reproșuri pentru a nu provoca o ceartă chiar de la început.

Charles îi conduse în apartament și băieții săriră în brațele tatălui lor, bucuroși că au cu cine discuta.

Peter, cel mai mare, începu să se plângă:

– Ne jucam așa de bine în hol...

Gillian, în vârstă de patru ani, se uită cu atenție la Valeria, apoi exclamă:

– Și eu vreau să cobor în hol!

– Nu se poate! Îți mulțumesc, Charles! Peter, Gillian, dați drumul mâinilor lui Charles. Nu auziți? Veniți imediat la mine! strigă Barry văzând că frățiorul și surioara se prinseseră de brațele portarului, vrând să se întoarcă la joacă.

Barry urlă atât de tare încât copilașii se speriară și făcură un pas înapoi. Portarul rămase uimit, dădu din umeri și ieși repede din cameră, fără să zică un cuvânt. Băiețelul se supără și începu să zică în șoaptă:

– Nu suntem lăsați în pace...

Gillian, surioara, începu să se smiorcăie:

– Vreau la mama!

– Barry făcu un gest elocvent către Valeria.

– Acum mă crezi? Sunt imposibili.

Ea nu răspunse, uluită de țișetele înspăimântătoare ale lui Barry. De ce nu face un gest cald față de copii? Ar fi fost atât de simplu să-i ia în brațe, să-i mângâie și să-i liniștească.

Ea făcu primul pas și îngenunchind în fața fetei pentru a fi la înălțimea acesteia, începu să le explice planul ei:

– Eu trebuie să plec în Far West. Nu vreți să veniți cu mine?

Înainte ca Gillian să aibă timp să deschidă gura, Peter se precipită cu răspunsul:

– Eu vreau să merg!

– Eram sigură. Dar tu, Gillian?

– Și eu...

– Eu am un costum de cowboy, adăugă băiețelul, dar îmi lipsește pălăria.

– Îndată ce ajungem acolo, îți iau una, îi promise Vali.

– Și eu vreau o pălărie, interveni Gillian.

– Tu ești o fetiță! protestă fratele ei. Fetele nu se îmbracă în costum de cowboy.

– Cu toții vom avea câte o pălărie, îi împacă Valeria râzând. În felul acesta, nimeni nu va protesta.

Barry, care asistase tăcut la scenă, se apropie, cu surâsul pe buze. Valeria văzu că Peter se încrunță.

– Și eu aș vrea să vin cu voi! exclamă Barry pe un ton fals rugător.

– Nu, fără tine! Numai eu și Gillian, și...

– Valeria.

– Și Valeria, hotărî micuțul.

Barry, mulțumit că scăpase de copii, nu dădu atenție obrăzniciei fiului său, ci zâmbi și mai galeș.

– Nu ți se pare că ești cam rău dacă-l părăsești pe tatăl tău? glumi el.

Dacă răspunsul ar fi fost rostit de un adult, acesta ar fi mințit și s-ar fi prefăcut că-l iubește pe Barry. Peter era însă prea mic pentru a minți și se mulțumi să se uite la tatăl său fără să zică nici un cuvânt. Atitudinea lui era mai sugestivă decât o mie de vorbe!

Valeria interveni din nou, văzând că Barry pălește la față.

– Dragii mei, trebuie să vă pregătesc bagajele. Mergeți să vă jucați în camera voastră. Vă rog să vă gândiți că veți lupta cu indienii, așa că trebuie să repetați strigătele de război ale apașilor.

De-abia sfârși de vorbit, că micuții fugiră ca niște apucați, urlând cât îi țineau plămânii, încântați că au voie să se comporte ca niște copii ce erau.

Barry se luă cu mâinile de cap.

– Haide, Barry! protestă Vali. Nu sunt decât niște puști. Nu uita că ești tatăl lor!

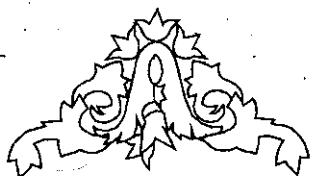
– Mă scot din sărite! deja mă doare capul.

– Sunt doar drăguți!

– Și tu atât de frumoasă...

Vali se lăsă sărutată, dar nu simți nici o plăcere...

CAPITOLUL IV

Atmosfera în deșert era cumplită: o căldură înăbușitoare îți tăia respirația. Soarele pârjolea peisajul. De când depășiseră orașul Salt Lake City, Vali avea o senzație de toropeală ce o făcea să închidă mereu ochii. Ea se întrebă de unde au copiii atâta energie încât se uitau încântați la aspectul straniu al deșertului, fără să simtă nici o apăsare.

Era de mirare că reușise să ajungă până aici doar cu ajutorul hărții pe care Bunny Hartman o desenase pentru Emilia. În oraș, făcuse o comparație cu o hartă obișnuită, și totul păruse normal. Acum însă, pe teren, lucrurile se schimbaseră. Distanțele nu mai erau reale, denumirile așezărilor nu erau aceleași, direcțiile de mers erau altele decât cele trecute pe hartă. Unele localități aveau un semn de întrebare, iar altele nu erau deloc menționate.

Singurul lucru de care Vali era aproape sigură era faptul că trebuia să meargă spre sud, apoi spre vest, pentru a ajunge la un ținut care era

notat pe hartă ca pustiu. Dacă fetele de școală reușiseră să găsească Jordan's Hole, atunci și ea va ajunge acolo, chiar dacă așezarea nu figura pe hărțile oficiale.

De la plecarea din New York, copiii se comportaseră... ca niște puști normali de vârsta lor. Zglobii, bosumflați sau plângăcioși, totul depinzând de împrejurări. Vali se așteptase la așa ceva și nu fusese deloc surprinsă de comportamentul lor. În prima noapte, însă, când Gillian izbucnise în hohote de plâns, Emilia se înspăimântase.

– Vrei să-i telefonăm tatălui tău? o întrebă ea.

– Nu! urlase fetița. Vreau la mama!

Valeria o luase în patul ei și o dezmierdase cu dragoste, reușind s-o liniștească. Vali se uitase apoi la Peter care asistase tăcut la scenă, și-i spusese încet:

– Totul este bine, dragul meu, surioara ta doarme liniștită.

Băiețelul nu-i răspunse și ea observase că și el plângea cu suspine. Îi blestemase în gând atât pe Clara cât și pe Barry, care nu știau să se apropie de propriii lor copii.

Cum de se purtau atât de dur cu niște ființe atât de mici și de sensibile? Simțeau nevoia de afecțiune pe care nici unul din părinți, după câte

se vedea, nu fusese în stare să le-o acorde. De aceea îl părăsiseră pe tatăl lor, preferând să meargă cu o necunoscută fără măcar să protesteze! Această constatare o mâhni enorm. Avea impresia că micuții ar fi urmat-o până la capătul pământului în schimbul afecțiunii și unui pic de căldură sufletească. Cele două ființe nevinovate se aruncaseră în brațele ei fără ezitare, demonstrându-i că sunt neglijati de multă vreme. Cum era posibil așa ceva? Simți un fior rece pe șira spinării. De ce unii oameni sunt atât de cruzi?

*

* *

Ajungând la Salt Lake City, moralul copiilor se refăcu într-un mod miraculos. Pălăriile mari de cowboy îi încântaseră cu totul. După o noapte de odihnă și un mic dejun copios, părăsiseră orașul, îndreptându-se spre sud. Peisajul îi tăia respirația. Niciodată nu și-ar fi închipuit că există atâta frumusețe într-un pustiu. Totul era atât de frumos, încât și se părea ireal. Parcă ar fi fost un decor de teatru. Ce mult i-ar fi plăcut Valeriei să se oprească și să viziteze aceste locuri straniu de frumoase!

La Utah Lake, copiii o rugaseră să oprească și ea fusese încântată să le ofere plăcerea de a

admira peisajul. Făcură apoi un popas la Provo, pentru a cumpăra câteva provizii și rămaseră pe marginea lacului de la State Park până la căderea nopții.

Trebuia să se grăbească pentru a o găsi pe Patty... Totuși, cu cât înainta mai mult către sud, cu atât Vali se temea mai puțin pentru verișoara ei. Într-un asemenea ținut, nu se putea întâmpla nimic rău.

De la motelul unde înnoptaseră, îi telefonase lui Barry care nu păru încântat că ea urmase drumul străbătut de școlărițe, deoarece era în întârziere.

– Mi-e dor de tine... îi spuse el.

– Și mie mi-e dor... Măine voi merge mai repede. Din păcate, indicațiile referitoare la drumuri sunt aproximative. Am senzația că pornesc în descoperirea unor teritorii necunoscute, ca primii exploratori din America. În sfârșit, cu puțin noroc...

Barry izbucnise în râs.

– Spune-i verișoarei tale că o așteaptă o bătaie la fund din partea mea! Cum își permite să te rupă de mine?

Vali râse la rândul ei.

– Nu vrei să vorbești cu copiii? Ești prea ocupat? Se aud voci...

– Clientii, draga mea.

– Ivy?

– Nu, slavă Domnului! Dă-mi, te rog, drăcușorii la aparat.

Degeaba le strigă ea că tatăl lor este la telefon, nici unul nu se lăsă convins.

– Îmi pare rău, Barry, dar s-au ascuns sub pat și refuză să iasă de acolo. Se joacă...

– Sper că sunt cuminți, făcu el cu severitate.

– Sunt adorabili.

– Înseamnă că nu sunt copiii mei. I-ai schimbat cu alții de pe drum.

După ce puse receptorul în furcă, Valeria rămase un moment pe gânduri. Într-adevăr, nu mai erau ai lui, ci deveniseră copiii ei. Așa avea impresia.

– Ieșiți, copii, zise ea cu blândețe, este timpul să mergem la culcare.

Puștii o ascultaseră fără crâcnire.

– Iată-vă, în sfârșit! Tatăl vostru dorea să vă vorbească și...

– Nu-i adevărat, o întrerupse Peter. Tot timpul spune asta, dar nu se gândește la noi.

– Te înșeli, Peter.

Valeria își dădu seama că mințise. De ce trebuia să-l păcălească pe acest băiețel? Ce nepăsător era tatăl lui! se gândi ea.

– Peter... începu ea stingherită.

Din nou puștiul o întrerupse:

- Nu-i adevărat, nu-i adevărat, nu-i adevărat... Peter urla ca un apucat. Brusc, se aruncă pe pat, acoperindu-și obrazul cu mâinile.

O face să plângă pe mama. Îl urăsc!

Vali rămase stană de piatră, neștiind ce să mai spună.

*

*

*

Așezată la volan cu cele două hărți pe genunchi, Vali ezita, neștiind care este drumul cel bun. Bunny scrisese la capătul unei săgeți: „Valea Rătăcirii“. Era o glumă? Nu! Pe harta oficială exista această denumire. Vali scoase un chiot de bucurie. Era primul nume care coincidea! Harta indica și un drum care părea că ducea în direcția cea bună. Era un drum neasfaltat care se pierdea în munții golași din zare. Un drum ce ducea spre necunoscut.

Vali, mulțumită că umpluse portbagajul cu provizii și băuturi, puse hărțile în geantă și apăsă pe accelerator.

Drumul se dovedi a fi extrem de accidentat. Din când în când treceau pe lângă câte un magazin ce ținea loc de poștă și stație de benzină, cu câteva case în jur. În rest, nimic. Pustiu și caldură. Temperatura ridicată nu părea să-i degajeze pe copii care, la fiecare popas,

coborau și-și dezmoreteau picioarele scoțând strigăte de bucurie. De fiecare dată, se interesa la proprietarul magazinului, dar nimeni nu știa unde se află Jordan's Hole.

Valea Rătăcirii își justifica numele pe deplin. Totul era la fel: drumuri, văi, câmpuri. În disperare de cauză, Valeria se îndepărtase de drumul principal, încercând rând pe rând drumurile care-l intersectau. Se apropia înserarea. Într-un târziu, ajunse la o răscruce și observă că unul din drumuri este mai bătătorit. Plină de speranță, ea își îndreptă Jaguarul spre acesta.

În sinea ei era îngrijorată: oare unde vor petrece noaptea? De atâția kilometri nu zărise nici țiopenie de om. Avea însă convingerea că orice drum are un capăt, inclusiv cel pe care se angajase. Față de celelalte drumuri care se pierdeau în deșert, drumeagul șerpua printre coline și se înălța cu cât se apropia de munți. Brusc, după o curbă, Vali zări un panou bătut de vânt cu niște litere slab conturate.

Ea încetini și putu citi:

„Proprietatea lui Jake Jordan – cinci sute de metri.“

Să fi ajuns la destinație?

Peste câteva momente, zări o casă veche dărăpănată, care avea nevoie de mâna unui

gospodar: o ușă era pe jumătate scoasă din balamale, acoperișul spart, iar treptele de la intrare se clătinau. Însăpăimântată, Valeria se gândi că nu era nimeni în casa ce părea abandonată.

În curte, zări cu bucurie o frânghie pe care se uscau câteva rufe. În fața casei se găsea o pompă de benzină.

Ea opri mașina în dreptul ușii ce sta să cadă și copiii încercară să coboare, dar Vali îi opri.

– N-am ajuns încă. Rămâneți în mașină. Iau puțină benzină și mergem mai departe. Este târziu și nu trebuie să ne prindă noaptea.

Copiii făcură o mutră bosumflată, dar o ascultară. În acel moment, Vali zări o femeie așezată într-un fotoliu vechi pe verandă. Aceasta îi privea indiferentă. Părea fără vârstă, cu buzele decolorate și părul în dezordine, iar slăbiciunea îi era accentuată de oasele mari și lungi.

– Doriți benzină? o întrebă femeia.

– Da.

Femeia stătu puțin în cumpănă, apoi strigă cu un glas subțire:

– Jake! Vino până afară!

Nici un răspuns. Femeia, nemișcată, continua s-o sfredelească pe Valeria cu o privire

bolnăvicioasă. Până la urmă, Vali se enervă și ieși din mașină. Ca și cum ar fi așteptat acest semnal, un bărbat ieși pe ușă și înaintă spre ea. Jake era nervos și cămașa îi era pătată de grăsime și sudoare.

– Vin, vin, mormăi el.

Fără grabă, uitându-se la ea cu obrăznicie, bărbatul ajunsese lângă ea, șchiopătând de un picior.

– Faceți-mi plinul. Vă rog să verificați uleiul și apa.

În timp ce el examina nivelul uleiului, ea se apropie și-l întrebă:

– Puteți să-mi spuneți cum ajung la Jordan's Hole?

Bărbatul continua să se uite la motor, păstrând o tăcere agasantă. După câteva momente, se hotărî să deschidă gura.

– Jordan's Hole? La ora asta? Ce treabă aveți acolo?

Vali era pe punctul să-i răspundă că nu-l privește acest lucru, dar avu inspirația să se abțină la timp. Avea nevoie de informația lui.

– Mă duc să caut pe cineva. Este departe?

Răspunsul veni repede și cu obrăznicie:

– Pentru dumneavoastră, doamnă, este prea departe.

Vali simți că devine roșie de furie.

– Am străbătut un drum lung și anevoios și nu am de gând să mă întorc tocmai acum.

Bărbatul dădu nepăsător din umeri.

– Noaptea se lasă repede în aceste canioane. Nu este un loc sigur pentru copii, mai ales la lăsarea serii. Doamnă, nu mergeți mai departe.

– Dar trebuie să ajung acolo! Nu mi-e frică de întuneric.

Bărbatul schiță un zâmbet și când ea îl privi, el își plecă ochii, ca și cum i-ar fi fost rușine că a fost surprins.

– Ați terminat? îl întrebă ea pe un ton sec.

– Aproape.

Din mașină se auzi vocea micuței Gillian:

– Vali, vreau să merg la toaletă...

– Și eu! strigă fratele ei, pentru a nu rămâne în mașină.

– Unde ar putea merge copiii?

– În spatele casei este o cabină. Am să vă arăt eu calea; soția mea are un picior bolnav și nu se poate deplasa.

Revenind din grădină, Valeria constată cu stupeoare că femeia urca treptele scării în fugă.

Fără să comenteze, Vali îi întinse bărbatului o bancnotă, hotărâtă să nu mai întârzie într-un

loc atât de inospitalier. El luă hârtia și nu făcu nici un gest pentru a-i da restul. Când ea porni motorul, el se aplecă pe geam și-i repetă avertismentul:

– Nu vă duceți acolo! Măcar de dragul copiilor. Este cel mai periculos canion din regiune. Sunt riscuri de prăbușiri de stânci și este un loc bântuit de fiare sălbatice și de vânători.

Valeria demară fără să mai asculte vorbele lui. În curând, casa rămase doar un punct în oglinda retrovizoare și după curba următoare dispăru pentru totdeauna. Ca un vis urât. Valeria se înfioră. Ce cobe putuse fi acest bărbat! Oricum, întâlnirea avusese și o parte bună: acum știa că Jordan's Hole există și că se află la capătul acestui drum.

De ce dorise omul s-o oprească? Cuplul părea dubios și înfricoșător. Îi reveniră în memorie, cuvintele Emiliei la adresa seducătorului fetei sale: „un animal“! După întâlnirea cu cei doi, ea se întreba oare cu cine seamănă Nick. Dacă Patty era o găsculiță fără minte, el nu putea fi decât o pasăre de pradă!

Dumnezeule, în ce aventură se băgase! Și copiii? Ce se va întâmpla cu ei?

Canionul era întunecat și adânc. Drumul șerpuia printre pereții întunecați și numai sus se zăreau ultimele raze ale apusului de soare.

– Totul e negru, șopti brusc Peter, înfricoșat. Omul acela a zis...

– Este un neghiob, nu trebuie să ascuți minciunile lui. Este încă lumină. Noi suntem în partea de jos a canionului și tu crezi că este noapte. Totul este în regulă.

În aceeași clipă, un nor de fum ieși de sub capotă. Vali frână și opri motorul frecându-se la ochi. Drmul se termina brusc și în fața ei se ridica un perete stâncos. Ajunsese într-o înfundătură. Culmea ghinionului, rămase și în pană!

– Rămâneți în mașină, le spuse ea încet copiilor, mă duc să văd ce s-a întâmplat cu mașina.

De ce rămăsese în pană? De ce tocmai aici? Ce-a făcut Jake la motor? Sau vrăjitoarea de nevastă-sa?

Cu un gest mecanic, fără nici o speranță, Vali săltă capota. La ce bun? Nu se pricepea defel la mecanică. Cu toate acestea, trebuia să acționeze repede, înainte ca noaptea să se lase complet. Vali își reaminti de cuvintele bărbatului:

– Este cel mai periculos canion din regiune... Măcar de dragul copiilor, nu mergeți acolo.

Nu trebuia ca aceștia să observe că ea începe să dispere. Se împiedică de o piatră și zgomotul

ecoului răsună de parcă s-ar fi desprins stâncile!
Să fi avut dreptate bărbatul de la pompa de benzină?

– Păstrează-ți sângele rece, șopti ea încet.
Nu-i momentul să-ți pierzi capul. Gândește-te la copii.

Începu să meșterească la motor, cu gândul la micuții care trebuiau liniștiți. Nu credea că va putea remedia pana, căci toate cunoștințele ei în legătură cu mașina se rezumau la faptul că aceasta merge cu benzină.

Brusc, mâinile sale dădură de ventilator, care începu să se rotească. Ea se întreabă care este cauza că acesta merge singur și găsi soluția: cureaua! Orice ventilator este antrenat în mișcare de o curea. Or, nici urmă de așa ceva. Cureaua dispăruse!

O speranță neașteptată îi cuprinsese inima. Înseamnă că pe undeva pe jos, se afla cureaua căzută. Dacă o căuta, nu se poate să n-o găsească. În patru labe, Vali începu să pipăie pământul de sub mașină.

Nu găsi nimic! Se duse mai în spate. Nimic!

Se ridică în picioare și se îndepărtă de automobil, uitându-se cu atenție pe jos.

După vreo zece metri, ajunsese într-un loc atât de întunecos încât se așeză în genunchi,

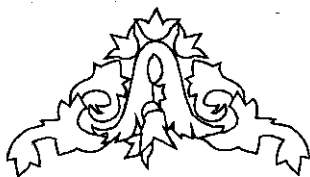

ajutându-se cu mâinile pentru a cerceta terenul. Pentru mai multă siguranță, mergea dintr-o parte a drumului în cealaltă, fixându-și câteva puncte de reper: o stâncă, un trunchi de copac...

Deodată, sângele îi îngheță în vine. Un tremur îi străbătu tot corpul.

Un trunchi de copac se mișcase!

CAPITOLUL V

Rămasă în genunchi, cu respirația tăiată, Valeria își dădu seama că trunchiul de copac avea un frate geamăn care se mișca la rândul său. Pietrificată de spaimă, scoase un suspin înăbușit. Instinctiv, începu să se îndepărteze de pericolul iminent, așa cum fac racii.

În timp ce se retrăgea și deși vederea îi era întunecată de spaimă, înțelese brusc că trunchiurile mișcătoare nu erau decât o pereche de picioare îmbrăcate în jeanși. Ridicând ochii, ea zări un piept puternic, două brațe musculoase și niște umeri zdraveni. În sfârșit, descoperi doi ochi mari și o față brăzdată și nerasă. Străinul o fixă cu o privire rece.

Ea se simți pierdută. Cine era bărbatul? Ce vroia de la ea? Ce făcuse cu copiii? Nu auzea nici un zgomot dinspre mașină. Când plecase, îi lăsase jucându-se în praful drumului.

– Unde sunt copiii?! urlă ea.

– Iată o întrebare bună.

Vocea necunoscutului era profundă și răgușită, în schimb privirile lui rătăceau asupra liniilor armonioase ale corpului ei.

– Unde sunt copiii? repetă ea. Sunt convinsă că știi unde se află.

– Tot ce se poate, dar cel ce lasă singuri niște copii în asemenea loc, unde-i poate pierde foarte ușor, nu merită să știe unde se află aceștia. Ce făceai îngenuncheată la pământ? Crezi că poți să mergi în patru labe? Ai luat cumva hotărârea să-ți abandonezi copiii?

– Să-i abandonez?! repetă ea. Valeria se sufocă de mânie, uitând de frică. Dacă vrei să știi ce făceam în patru labe, află că eram în căutarea curelei ventilatorului, care a căzut, dacă nu mi-a fost furată. Sunt sigură că autorul acestei mârșăvii este nenorocitul de Jordan, cel de la cea mai apropiată stație de benzină. Ai dreptate, locul acesta nu este indicat să-ți lași copiii să se joace liberi.

– Jake Jordan?

– El în persoană.

– Nu se poate! Jake n-ar face niciodată asemenea lucru!

– Atunci înseamnă că are un frate geamăn care atacă drumeții!

– Ce ți s-a întâmplat?

– Habar n-am, dar mi s-a furat cureaua de la ventilator și asta la stația de benzină!

– Doamnă, am impresia că delirezi. Îl cunosc bine pe Jake. Este un om cinstit.

– Poți să-mi spui de ce mașina a făcut până după ce m-am oprit la el? De ce m-a sfătuit să nu merg mai departe? A încercat chiar să-i înspăimânte pe copii.

– Nu se poate! Jake nu-și poate permite o astfel de faptă îngrozitoare. Ai văzut în ce casă locuiește? Ce interes ar avea să-i sperie pe călători?

– Crezi că spun minciuni?

Drept răspuns, bărbatul înălță din umeri, ceea ce spori furia ei.

– Îi iei apărarea pentru că ești complicele lui, izbucni ea furioasă. Nu vrei să ajung la Jordan's Hole!

– Jordan's Hole? De ce mergi acolo?

Valeria simți ostilitatea din tonul vocii lui și-i surâse disprețuitoare.

– Același lucru m-a întrebat și Jordan, înainte de a mă sfătui să fac cale-ntoarsă.

– Iarăși te legi de sărmanul Jake! Explică-mi, mai degrabă, ce cauți pe aici...

Valeria făcu un pas înainte și-și agită mâna cu vehemență.

– Foarte bine, ai să afli imediat. Află, mai întâi, că nu mi-e frică nici de Jake, nici de nimeni. În al doilea rând, vreau să știu ce-ai făcut cu copiii mei.

Bărbatul, departe de a fi impresionat, se sprijini cu spatele de o stâncă.

– Ești și mai frumoasă când te înfurii. Dacă te-ai vedea... Cu părul în dezordine, mânjită de ulei și de praf, cu ochii aruncând fulgere... De ce ești atât de tulburată? De ce nu-mi spui totul de la început?

Vali nu mai putu suporta. Era prea mult. Nu se mai putu stăpâni și începu să plângă în hohote.

– Unde sunt copiii? Ce-ai făcut cu ei?

Necunoscutul păru puțin mișcat de ieșirea ei nervoasă. Scoțându-și pipa din colțul gurii, îi spuse scurt:

– Urmează-mă.

Ce putea face? Vali nu mai avea mașină, nu mai avea nici copii. Bărbatul o ținea în puterea lui!

În timp ce se apropiau de Jaguarul inutilizabil, ea observă că umerii lui largi erau scuturați de o mișcare nervoasă.

– Noroc că i-am găsit eu, murmură el. Ce fel de mamă ești? Puteau să se piardă pentru

totdeauna. Nu le-am fi găsit niciodată trupurile...

– Să se piardă? Unde? Nu vezi că este o fundătură?

– Ești sigură?

Brusc, necunoscutul dispăru și Vali rămase cu gura căscată. Doar nu putea trece prin zidul de stâncă!

Făcând câțiva pași înainte, ea zări, în spatele unui perete subțire ce masca intrarea, un alt canion mai mic ce cotea spre dreapta. Necunoscutul o aștepta acolo, surâzând.

– Aici i-am găsit pe copii, morți de spaimă.

El își reluă mersul și în curând drumul se lărgi făcând posibilă trecerea unei mașini. O mașină de teren se afla la câțiva metri și Vali alergă într-un suflet spre ea.

Copiii dormeau pe bancheta din spate, acoperiți cu o pătură.

– Ce-ai crezut? făcu necunoscutul ca și cum s-ar fi adresat unei smintite. Ai avut impresia că i-am ucis?

– Mulțumesc, murmură ea. Oh, îți mulțumesc mult!

Ușurarea ei păru că-l înduioșează pe necunoscut.

– Bine, bine, mormăi el, încetează să mai plângi și șterge-te la ochi. Ai trecut prin destule emoții astăzi.

– Mulțumesc încă o dată. Îi trezesc imediat și voi pleca...

– Unde? Fără curea?

– Poți să-mi dai una?

El râse cu poftă ca de o glumă bună.

– Desigur! Sunt cultivator de curele. În ferma mea, ele cresc în arbuști. Mai ales curelele de Jaguar. Doamnă, dacă vrei un mecanic, va trebui să te adresezi lui Jake. Este singurul din regiune.

– El?

– Da, unicul mecanic din deșert. Până când îți va repara mașina, va trebui să-ți petreci noaptea la mine.

– Unde?!

– Da, doamnă, la mine. Cred că nu ai altă alegere.

Valeriei îi venea să-l pălmuiască, dar ce să facă, sigură în canion? Dădu afirmativ din cap.

– Să mergem, îi spuse el.

– Unde?

Așezat la volan, el se uita la ea, zâmbind batjocoritor.

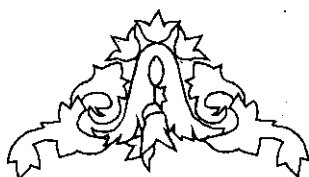
– La Jordan's Hole. Nu acolo vroiai să ajungi?

Ea preferă să nu răspundă. Totul se petrecuse prea repede și avea senzația că trăiește în afara realului, sau într-un coșmar. Auzi un tropăit de cal, apoi zări o călăreață cu părul roșcat.

Vali credea că înnebunise! Necunoscutul avusese dreptate, totul era ca într-un delir. Delirul ei, firește!

CAPITOLUL VI

Totul se dovedi a fi realitatea pură. Bărbatul opri mașina la marginea drumului.

Vali începu să se uite curioasă la fată, acum că era sigură că nu visează. Fata opri calul lângă mașină și Vali remarcă faptul că bidiviul era de culoare albă cu pete maro. Era un cal folosit mai ales de indieni. Când o zări pe Valeria, fata se întunecă la chip. De oblâncul șei atârnavă un bidon din plastic și o geantă de piele.

— Ruby, ai terminat? o întrebă omul de la volan.

— Da.

Fata trebuia să fie încă o puștoaică, deoarece avea o voce copilărească.

— Totul?

Fata se uită într-o parte.

— Tot ce trebuia să fac.

— Adică?

Drept răspuns, ea dădu din umeri.

— Ai luat pachetul?

— Bineînțeles, ca de obicei...

— Ai strâns totul?

Vali era stupefiată. De unde apăruse această copilă frumoasă, la fel de brusc ca și necunoscutul? Cu părul roșcat și ochii verzi, fata părea o tânără amazoană.

– Ruby! Ți-am pus o întrebare! Ai strâns totul?

Fata se uita furioasă la străin.

– Nu! De ce aș fi făcut-o?

Răspunsul ei era destul de îndrăzneț.

– Deoarece ți-am cerut asta, răspunse bărbatul cu calm. Te plătesc pentru ceea ce-ți cer.

Fata era pe punctul de a izbucni în plâns.

– Știu, murmură ea.

– Nu văd decât un bidon. Du-te imediat să le iei pe celelalte, ca și restul pachetului.

– Nu mă duc nicăieri! protestă Ruby. Este prea întuneric și mama se va neliniști dacă nu mă duc acasă.

Bărbatul râse amuzat.

– În celelalte seri era tot atât de întuneric și totuși te-ai dus. N-am auzit-o până acum pe maică-ta să se plângă că vii târziu acasă.

– Nu este corect! De ce trebuie să mă ocup și de puștoaică? N-ai prevăzut asta în înțelegerea noastră. De ce trebuie să-ți car rufele murdare?

– Deoarece voi aveți apă și mama ta posedă o mașină de spălat. Noi nu avem nici una, nici cealaltă.

Fata păru să se calmeze și el se grăbi să adauge:

– Bine, acum întoarce-te și ia ce ai uitat.

– Va trebui s-o slujesc și pe asta?! țipă ea arătând-o pe Vali.

Ruby era un pachet de nervi, dar atitudinea ei îl amuză și mai tare pe necunoscut.

– Dacă-ți cer acest lucru, ai s-o slujești și pe ea!

– Să-ți pui pofta-n cui, Nick Mc Kenzie!

Fata dădu pinteni calului și o porni în galop, pierzându-se în întuneric.

Nick Mc Kenzie! Deci acesta era sălbaticul pe care-l iubea Patty! Un urs! Și Ruby se părea că-l adoră! Oare cum făcea de le vrăjea pe puștoaice?

Vali se uită la el cu coada ochiului. Acesta se uita în urma fetei.

– Ce călăreață strașnică! Ce frumoasă este!

– Îți plac fetele?

– Îmi place să le privesc. În ziua când nu-mi vor mai plăcea, să știi că am murit.

– Dar dacă moartea ta ar pricinui cuiva o durere adâncă? îl întrebă ea sarcastic.

– Va trebui să le întreb pe fetele mele.

– Ești stăpân peste un harem?

– Oh, nu, sunt mult mai modest. Nu am decât două fete, cu tine trei. Înainte ca ea să-i dea o

replică usturătoare, el-adăugă: De fapt, este timpul să-mi spui ce cauți aici.

– N-am venit cu scopul de a mări numărul admiratorarelor tale, fii sigur de asta. Sunt în căutarea verișoarei mele, Patty Linwood, pe care ai convins-o să rămână aici.

– S-o conving? Doamnă, greșești.

– Vreau s-o duc la mama ei!

– Treaba ta, deși nu știu cum ai s-o convingi. Eu n-am reușit. Este bine să te avertizez că Patty nu ascultă de nimeni, cu atât mai puțin de membrii familiei sale.

– Nu mă sperii cu tertipurile astea! Crezi că mi-a făcut plăcere să vin până aici, în pustiu? Va face ceea ce-i voi porunci să facă. Când mă gândesc că l-am lăsat pe logodnicul meu la New York pentru a alerga după această smintită!

– Ai un logodnic, ce oroare! Ai cui sunt copiii?

– Ai lui. I-am luat cu mine ca să se distreze un pic.

– Dar pe el de ce l-ai lăsat acasă?

– Este un om foarte ocupat.

– Cum, el nu se poate îngriji de copiii săi? I-auzi minune! făcu Nick pe un ton de reproș.

Ajunseră într-o vale destul de întinsă și ea zări două căsuțe cu ferestrele luminate. În

momentul când Nick frână, Vali o zări pe călăreacă la câțiva metri.

– Prințesa n-a vrut să-mi dea rufele! Dacă nu te-aș fi ascultat, acum aș fi fost acasă.

Mc Kenzie ieși din mașină și urlă:

– Patty!

Aceasta își făcu imediat apariția în ușa unei căsuțe. În întuneric, n-o zări pe Vali. Mc Kenzie făcu câțiva pași spre ea.

– Ce mai e-și asta? Am trimis-o pe Ruby să-ți ducă rufele la spălat și refuzi să i le dai?

– Nu vreau să le spele ea! Le spăl eu însămi.

– Fără apă? Proasto!

– Nick!

– Adu imediat rufele! Ai auzit? Într-o clipită!

Patty dispăru în casă cu viteza fulgerului lăsând-o pe Vali cu gura căscată. Niciodată vara ei nu fusese atât de supusă.

– Îmi pare rău Ruby, se scuză Mc Kenzie.

– Oh, nu-i nimic. Dacă ar pleca ar fi cel mai bine! De când a venit, nimic nu mai este ca înainte.

– Nu-ți fă griji din cauza ei. Doamna a venit tocmai pentru a o lua acasă. Numai să reușească!

Amândoi izbucniră în râs, ceea ce o făcu pe Vali să se simtă stânjenită.

Patty reveni plângând, cu rufele în mâini.

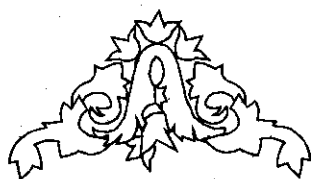
– Și geanta? o întrebă Nick.
– Care geantă?
– Care este în casă. Unde pui rufe?
– Nu știu... Acasă la mine, menajera se ocupă de rufe.

– Aici nu ești la tine, iar Ruby nu-i servitoarea ta!

„Ce atmosferă!“ își spuse Vali în gând. Trebuie ca Patty să plece cât mai repede din acest infern. Chiar mâine. Cum de întrăznea acest bărbat s-o terorizeze pe vara ei?

Ah, ce noapte o așteaptă!

CAPITOLUL VII

Valeria era moartă de oboseală. Copiii, cel puțin, nu se treziseră, deși Nick făcuse un târaboii ce ar fi sculat și morții din morminte! Ruby, după ce luă geanta de voiaj plină cu rufe, se pierdu în noapte, având câteva bidoane din plastic agățate de șa.

Ce înseamnă toată povestea asta cu lipsa de apă? Vali simțea nevoia să facă o baie fierbinte pentru a-și destinde mușchii înțepeniți de atâta condus. Din păcate, nu vedea cum i s-ar putea realiza dorința. În plus, trebuia să se războiască aprig cu Patty. Se temea puțin de reacția acesteia. Patty nu-l slăbea din ochi pe Mc Kenzie care, la rândul său, se uita în zare după Ruby. Vali se întreba în sinea ei cum poate un bărbat de vârsta lui să fie atras numai de fetișcane.

Nick se întoarce și se apropie de Vali.

— Micuții dorm? Foarte bine. Mai bine îi lăsăm în mașină și-i mai acoperim cu o pătură. Noptile sunt reci.

Mc Kenzie luă două păaturi din portbagaj și le puse peste cealaltă pătură. Copiii dormeau buștean.

– Bine, acum să ne ocupăm de Patty. Urmează-mă.

Valeria coborî din mașină și se îndreptă spre casă, în spatele lui. Nu-i plăcea modul autoritar al lui Nick, dar era nevoită să-l asculte. Fără el, ar fi trebuit să doarmă sub cerul liber. Ea ca ea, dar copiii?

Patty se răsuci pe călcâie și era pe punctul de a intra în casuță, când Nick o opri.

– Patty, ai o vizită.

Ea se întoarse încet, crezând că este un șiretlic prin care el caută să-și ceară scuze pentru faptul că urlase la ea.

Spre surprinderea ei, Nick avusese dreptate. O femeie era în spatele lui. Era întuneric și Patty n-o recunoscuse pe vara ei. Vali era mânjită de ulei și prăfuită din cap până-n picioare. Niciodată nu fusese atât de murdară. Dacă Barry ar fi văzut-o acum, ar fi murit de rușine. Își aminti vorbele lui Mc Kenzie la adresa ei și se înroși.

– Ce vizită?

Patty se uită cu atenție la chipul femeii, fără să-și dea seama cine este.

– N-ai să ghicești cine a venit la tine, nici dacă te las toată noaptea, remarcă Nick pe un ton batjocoritor.

– Mai ești furios pe mine? îl întreabă Patty cu umilință.

– Atât de furios încât mă bucur că mâine vei pleca acasă.

– Cine a spus că... oh!

Patty înțelege cine era femeia.

– Valeria! Oh! Ce cauți aici? Eu sunt fericită! Vali suspină.

– Se pare că ești singura ființă fericită. N-am venit aici de plăcere. Crede-mă că m-aș fi simțit mai bine cu Barry.

– De ce n-ai rămas acasă? Nu trebuia să străbați un drum atât de lung pentru a constata că mie mi-e bine.

– Nu același lucru se poate spune despre mama ta. Nu te gândești niciodată și la ceilalți? Nici măcar n-ai telefonat, și totuși este o cabină telefonică la Jake Jordan.

Patty se bosumflă.

Vali se uită la Nick. Acesta, cu mâinile încrucișate la piept, începea să dea semne de nervozitate și o muștră pe Patty:

– Ai tot timpul să te certî mâine dimineață. Sunt epuizat. Am pierdut o după-amiază întreagă cu verișoara ta în loc să muncesc.

Valeria tocmai se întreba cum își câștiga existența.

Nick continuă pe același ton aspru:

– Vara ta a făcut o călătorie lungă și trebuie să se odihnească.

Valeria îi mulțumi cu un semn al mâinilor și spuse:

– Așa e, domnule Mc Kenzie.

– Poți să-mi spui simplu, Nick. Patty, încetează cu mutra asta acră și du-o pe vara ta la rezervorul de apă pentru a se spăla. Nu vezi ce murdară este? Și îi atrase atenția Valeriei:

– Să nu risipești apa. Aici trebuie să economisim cea mai mică picătură. Ruby ne aduce apă potabilă și tatăl ei pe cea pentru spălat. Totdeauna am dus lipsă de apă. Mai ales când prințesa, aici prezentă, a hotărât că această comoară îi este rezervată în exclusivitate.

– Nu este adevărat! se răzoi Patty. Ruby folosește apa pentru a spăla căsuța ta.

– Și a ta, îi reaminti Nick. Căsuța ta ai reușit s-o transformi într-o cocină. Taci și fă ce ți se spune. Să-i dai câteva haine verișoarei tale. Lucrurile ei au rămas în mașină.

– De ce nu le-a adus? •

– Pentru că mâine plecați, imediat ce mașina va fi reparată. Patty scoase un geamăt surd.

– Vali, de ce-ai venit? Niciodată n-am fost atât de fericită!

– Mi-ai mai spus asta de atâtea ori. Unde este rezervorul?

O urmă pe Patty și observă că Nick îi zâmbea. Fără să se gândească, ca un reflex, îi surâse și ea, apoi își întoarse capul. Pentru o clipă, îl considerase chiar chipeș. În spatele căsuței în care stătea Patty se aflau două bidoane din metal și unul din zinc. Vara ei îi arătă un lighean prăpădit.

– Te poți spăla în el, apoi să-l clătești bine. Mă întreb de ce Ruby nu se ocupă și de asta. Oricum este plătită pentru a face curat în fiecare zi.

– Mi se pare că Nick ți-a atras atenția că Ruby nu este servitoarea ta.

– Oh, ce scenă ți-a jucat! Așa face mereu când are musafiri, ascunzând adevărul...

– Ce adevăr?

Valeria, dezbrăcată până la brâu, începuse să se săpunească pentru a îndepărta murdăria de pe drum.

– Nick mă iubește la nebunie... Nu vrea să recunoască acest lucru, dar eu știu care este adevărul.

– Chiar așa? Vrei să spui că-ți face declarații de dragoste numai când sunteți singuri?

În aceste momente îți spune: „Patty, te iubesc?”

— Haide, Vali, fii serioasă! Barry îți repetă la nesfârșit aceste cuvinte pentru a fi sigură de iubirea lui?

— Nu, dar destul de des.

— Ei și? Ce dovedește asta?

— Că nu-l cunoști pe Nick! Cine este el? Cu ce se ocupă? De ce trăiește în acest loc pustiu? De ce n-ai telefonat acasă?

— N-am sunat, ca Nick să nu râdă de mine și să mă facă mincinoasă. Nu vreau să mă apropiu de casa lui Jake Jordan. El și nevasta lui nu mă înghit. La început, când am fost toate cele trei fete, s-au purtat frumos. Când le-am spus că rămân aici, am crezut că mă vor sfâșia! Millie parcă era turbată!

Patty imită accentul îngrozitor al soției lui Jake Jordan:

— „Tinerele binecrescute nu trebuie să stea în casa unui bărbat singur”.

Patty făcu o pauză și adăugă pe un ton normal:

— Am întrebat-o atunci de ce nu are nimic împotriva lui Ruby.

— Ruby?

— Da, fiica lor.

— Nu seamănă cu nici unul din ei...

– Așa e, Ruby este foarte frumoasă, dar asta nu-i dă dreptul să-i dea târcoale lui Nick. Mama ei mi-a răspuns că Ruby trebuie să muncească pentru a-și câștiga existența.

– Iată un lucru foarte bun.

– Încurcătura a izbucnit când au atentat la viața mea!

Vali tresări. Oare familia Jordan este atât de periculoasă? Înseamnă că n-a avut o impresie falsă.

– Te-ai amenințat cu moartea?

– Dacă vrei să-i spui așa... Când i-am retezat-o scurt lui Millie, interzicându-i să se bage unde nu-i fierbe oala, Jake și-a ațintit pușca spre mine. Tocmai o curăța și se prefăcea că o probează.

– Poate ai avut numai impresia.

– Și Nick mi-a spus asta, atunci când i-am povestit întâmplarea. Se prăpădea de râs, dar mă așteptam la reacția asta din partea lui. Știam că va ține cu ei.

– De ce?

– Cum de ce? Foarte simplu: dacă Jake Jordan refuză să-i mai vândă apă? Fără apă, acest loc este mort și nu se găsește decât la familia Jordan. În plus, ei sunt proprietarii văii.

Vali izbucni în râs. Ceea ce îi povestea Patty era prea de necrezut. Pe neașteptate, se auziră pași în spatele lor.

– Grăbiți-vă, fetelor! Cina este gata.

Vali își acoperi pieptul cu un prosop, dar deja pașii se îndepărtaseră.

– Așa obișnuiește Nick să se plimbe, pe întuneric? o întrebă iritată pe vara sa.

– Absolut deloc. Mă respectă prea mult pentru a mă spiona. Acesta este motivul care-l reține să se atingă de mine.

Valeria scoase un suspin de ușurare. Mătușa ei se năliniștise de pomană...

– Ai un pieptene?

– Numai o perie. Mă duc s-o caut.

Patty reveni imediat, iar Vali începu să-și perie cu răbdare părul lung care i se revărsa pe umeri.

– Nu trebuia să-mi tai părul, mormăi Patty. Fetele spun că este mai practic să-l ai tuns scurt... Dar când o văd pe Ruby...

Vali îi surâse.

– Coafura scurtă îți vine foarte bine.

– Bărbații preferă femeile cu părul lung.

– Nu te poți gândi și la altceva decât la bărbați?

– Nu mă interesează decât Nick.

Patty se întoarse și se duse spre cealaltă casă. Trecând prin dreptul casei sale, aruncă peria prin ușa deschisă, fără să se preocupe unde va cădea.

– Ce aromă plăcută! exclamă Vali.

– Nick este un bucătar excelent. Dar chiar dacă n-ar ști să fiarbă nici măcar un ou, și tot l-aș iubi!

Ajunsă lângă mașină, Vali aruncă o privire înăuntru. Copiii dormeau ca doi îngerași. Ea aranjă păturile și se îndreptă spre căsuța lui Nick.

Lumina de la mai multe lumânări făcea ca atmosfera să fie intimă și caldă. Cina era servită pe o masă de lemn. Vali adulmecă o aromă fină de cafea, cât și un miros îmbietor de ghiveci. Avea o foame de lup.

Cu spatele spre ușă, Nick pregătea mâncarea pe un reșou de excursie.

– Toată ziua au fiert legumele; zise el fără să se întoarcă. Așezați-vă la masă. Dacă se scoală copiii, am și pentru ei destul ghiveci.

– Nu cred. Dorm ca niște butuci.

Nick își întoarse privirile spre ea și rămase cu gura căscată, înghițind în sec.

– Ce schimbare! A mai rămas puțină apă?

– N-am folosit decât două bidoane. N-am avut decât praf și câteva pete de ulei

– Ce metamorfoză! Nici nu-mi vine să-mi cred ochilor.

Patty, plină de furie, încercă să-i abată atenția lui Nick.

– Oh, am discutat destul. La masă!

– Cine te împiedică? o apostrofă Nick.

Patty nu se mai putu abține și explodează pe neașteptate:

– Să nu-mi spui că ai făcut iarăși un ghiveci fără gust!

– Atenție, ai fost deja pedepsită pentru o greșeală mult mai mică, o preveni el umplând farfuria Valeriei.

– Nick, nu mă mai trata ca pe o fetiță! Dacă n-ar fi Valeria...

– Te voi considera o fetiță, atâta timp cât te porți ca o puștoaică. De fiecare dată când avem musafiri, mai ales femei, devii odioasă.

– Nu-i adevărat!

– Ascultă-mă bine, prințeso, să nu crezi că-ți voi permite să faci scandal la masă. Ne lași să mâncăm în liniște, da sau nu?

– Vrei să rămâi singur cu Vali, nu-i așa? chiar și Ruby...

– Afară! urlă el, la capătul răbdării. Nici nu știu de ce vrea mama ta să te întorci la ea. Dacă aș fi în locul ei, i-aș mulțumi lui Dumnezeu în fiecare zi pentru că ești atât de departe...

Patty se ridică dintr-o săritură, răsturnând scaunul.

– Dacă Valeria n-ar fi de față... Ești cu totul altul când suntem numai noi doi!

— Fetițo, ai prea multă imaginație! Dispari din fața mea, înainte să nu mă înfurii de-a binelea.

Patty ieși în fugă plângând și Vali se ridică s-o urmeze.

— Unde te duci? o întrebă Nick.

— S-o liniștesc.

— Rămâi și mănâncă!

— Ascultă-mă, Nick Mc Kenzie! Eu nu sunt o copilă pe care poți s-o terorizezi cât poțiești.

— Stai jos!

El îi împinse farfuria și ea se lăsă pe scaun. Îi era prea tare foame și ghiveciul avea o aromă delicioasă. La urma-urmei, Patty fusese obraznică și-și meritase pedeapsa! O fată răzgâiată care a făcut o criză de gelozie!

— Ei, cum e?

— Bun.

— Asta-i tot ce poți spune?

— E foarte bun.

— Cred și eu! Este o rețetă pe care mi-a dat-o Millie Jordan și care datează din epoca minelor de argint.

— Mine? Aici?

— Da, puțin mai la sud. Din păcate, au fost închise acum o sută de ani.

— De ce numele așezării este Jordan's Hole?

— Este o poveste lungă. Străbunicul lui Jake Jordan poseda toate minele din regiune. Când

a început goana după argint, a devenit foarte bogat. Era singurul care avea apă și minerii i-o cumpărau la un preț bun. Din păcate, a fost și el cuprins de febra argintului și și-a investit banii în echipamente și prospectări. Toți banii s-au dus pe apa sâmbetei. În ciuda avertismentului experților și al inginerilor, și-a deschis mine în valea aceasta. N-a găsit nimic, dar a săpat o carieră enormă care a primit numele lui... Când a înțeles că sapă degeaba, era prea târziu. Minele s-au închis una după alta. Din această aventură n-au rămas decât niște magazii dărăpănate, stația de benzină, și fundătura. Fundătura lui Jordan, aflată pe dealuri, în spatele casei. Jake este ruinat, căci nu are cui vinde apa și drumul este foarte puțin frecventat.

— Dar tu cumperi apă de la el, remarcă Vali surâzând.

— Bineînțeles, n-aș putea trăi fără el.

— Din cauza asta refuzi să recunoști că familia Jordan este o pereche de ticăloși. Ei mi-au furat cureaua de la Jaguar. Chiar dacă ai ști ce caracter au, tot n-ai face nimic. Te temi să nu ai neplăceri, de aceea te ferești să vorbești despre ei în prezența fiicei lor.

Valeria nu văzuse pe nimeni care să se supere atât de repede ca Nick. Acesta o amenință cu furculița, nebun de furie.

– N-o băga pe Ruby în această chestiune! Nu vreau să ascult prostiile tale. Stăpânește-te, cât stai aici, să mai bârfești pe cineva.

– Șederea mea este de scurtă durată! N-am să te deranjez prea mult, nici pe tine, nici pe puștoaica ta!

El o privi cu mânie.

– Pentru știința ta, află că are nouăsprezece ani. Ocupă-te mai bine de vara ta, eu am grijă de Ruby. Gata, acum mănâncă!

Vali își împinse farfuria.

– M-am săturat.

– În acest caz... am să-ți arăt patul.

Patul? Nu cumva el avea de gând să...

– Trebuie să văd ce fac copiii, replică ea jenată. Pe urmă, voi dormi cu Patty.

– Copiii sunt liniștiți. Mă mai duc eu să văd ce fac. Nu te sfătuiesc să dormi în căsuța lui Patty. Ar trebui câteva ore pentru a aranja celălalt pat. Ți-l ofer pe al meu.

Valeria începu să se neliniștească. Doar nu-și imagina că ea...

– Pot să dorm în altă căsuță. Am zărit una...

– Te vei simți de minune între șobolani și gândaci. Cocioaba aia nu mai este locuită de ani de zile.

Vali simți că i se pune un nod în gât.

– Prefer să dorm în mașină, alături de copii...

– Ești la fel de încăpățânată ca Patty! Este o caracteristică de familie? Ai să faci așa cum am spus!

– N-am să mă culc în aceeași cameră cu tine! Nick râse cu poftă.

– Nici eu! Visezi poate, draga mea! Voi dormi afară, sub cerul liber. Nu-i pentru prima dată. În plus, am încă de lucru.

Roșie de rușine, Vali nu știa ce să spună. Bărbatul acesta avea darul de a o deruta.

După ce-l ajută să strângă masa și să spele vasele, ea observă că Nick ia o lopată și o lanternă. Ea zâmbi văzând ce unelte folosește pentru muncă. Ce avea de gând să facă? Ce fel de muncă putea fi făcută în asemenea locuri?

– Noapte bună, mormăi el întinzându-i un halat vechi... Odihnă plăcută.

După plecarea lui, Vali se culcă, dar somnul întârzia să vină. Ea se gândea mereu la aventurile zilei acestea. De ce încercase Jake Jordan s-o țină departe de acest loc? Îi va putea procura o curea pentru Jaguar? La ultima întrebare, ea știa că Jake îi va găsi cu ușurință o curea potrivită deoarece dorea s-o vadă plecată cât mai repede. Continua să creadă că familia aceasta stranie îi furase cureaua.

Un sunet ciudat o făcu să tresalte. O muzică tânguitoare se auzea cu claritate. Cine putea să cânte atât de sfâșietor?

Mănată de curiozitate, Valeria se ridică din pat și-și puse halatul de casă care mirosea puternic a tutun. Halatul era prea mare pentru ea, dar putea să se protejeze astfel de frigul nopții. Întredeschise ușa și ieși afară cu pași nesiguri.

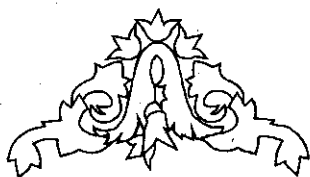
Aerul era răcoros, iar cerul înstelat. Luna strălucea palid. Totul era liniștit. Brusc, muzica încetă.

Vali se întrepă spre mașina unde dormeau copiii pentru a arunca o privire înăuntru.

După câțiva pași, ea se opri, simțind că este observată. Își aminti de Jake Jordan și de pușca lui; un fior de spaimă îi străbătu trupul.

O voce batjocuritoare se auzi din apropiere:
– Doamna dorește ceva?

CAPITOLUL VIII

Dacă Valeria ar fi putut face vreun pas, ar fi fugit cât o țineau picioarele. Din păcate, spaima o înlemni. Nick apăru imediat lângă ea. Bărbatul acesta mergea ca o pisică! Nu-i auzise deloc pașii.

– Doamna a fost deranjată de cântecul din fluier al cerșetorului? Îl voi izgoni fără milă.

– Eu... eu doream să mă uit la copii.

– De acolo vin. Peter s-a trezit o clipă și m-a rugat să te sărut.

– Ce simț al umorului are acest băiețel, nu găsești?

– Așa mi-am zis și eu. Spune-mi cinstit, fluierul meu te-a trezit?

Vali se uită la obiectul din mână lui și surâse.

– La New York, până și țâncii de la grădiniță știu că acesta se cheamă casetofon.

– Ce lipsă de romantism! Se vede că orașele au distrus poezia!

– Ce idee să ascuți muzică la ora asta... Cânti pentru lună?

– Cine poate să fie un auditoriu mai bun decât luna? Dealtfel, nu cânt: lucrez.

– La miezul nopții?

– Dacă ziua n-am timp. Ai văzut cu ce mă ocup. Asta durează de la sosirea lui Patty și a prietenelor sale. Verișoara ta este foarte autoritară și impulsivă. Dacă vreau să progrez în munca mea, n-o pot face decât noaptea. Mai ales că am o musafică în camera mea.

– Voi pleca mâine, imediat ce voi face rost de o curea de ventilator. Vrei să mă ajuți, nu-i așa?

– Cu cât vei pleca mai repede, cu atât va fi mai bine!

„La fel gândesc și eu“! era Vali gata să răspundă, dar se stăpâni, dorind să afle cât mai multe despre gazda sa.

– În ce constă munca ta?

– Mă ocup de muzică.

– Numai atât? insistă ea, nedumerită.

– Compun.

Valeria nu-și ascunse uimirea.

– Dacă ai compus melodia de adineaori, de ce mai stai în locul ăsta pierdut din deșert? Ar trebui să fii acolo unde oamenii ar putea să-ți aprecieze talentul muzical.

– Ceea ce înseamnă, după câte știu, să locuiesc în oraș, într-un apartament de lux. Am

făcut deja experiența asta când eram student la Academia de muzică Juillard la New York.

– Ooh!

De data asta, exclamația ei cuprindea o notă de respect.

– Da, New York. Am trăit în infernul de acolo: un trafic de nedescris, avioane care trec pe deasupra ta la orice oră din zi și din noapte, televizorul vecinilor dat la maximum, radiourile care urlă de-ți iau auzul. Iar eu, în mijlocul acestui balamuc, cântând...

– Poate îți lipsea inspirația?

Încă unul dintre cei care au o scuză plauzibilă, se gândi ea, pentru a-și justifica eșecul!

– Dacă m-ai fi lăsat să termin fraza, aș fi zis mai degrabă calmul, odihna. Încă un defect familial, fără îndoială, această manie de a-i întrerupe pe cei care vorbesc?

– Măine dimineață vei scăpa de toată familia noastră, cu defectele noastre cu tot!

– De-ar da Domnul! Amin! Vrei să te conduc în casă?

Ea nu-și manifestase dorința de a-l părăsi și acest mod grosolan de a-i face vânt o umili peste măsură.

– Mulțumesc. Sunt capabilă să-mi găsesc singură drumul! făcu ea semeață.

Vali se răsuci pe călcâie, dar se încurcă în poala prea lungă a halatului de casă și-și pierdu echilibrul. Nu avu timp să cadă, deoarece brațul puternic al lui Nick o ținu în picioare.

– Mulțumesc, murmură ea. N-am pățit nimic...

Ea mințea, căci își luxase glezna. Nick era prea ager ca să nu observe acest lucru.

– De ce-ți ascunzi durerea?

– Cine ți-a spus că mă doare undeva?

– Bine, dacă așa vrei...

El îi dădu drumul și Vali făcu cu curaj un pas înainte. Imediat se prăbuși la pământ, scoțând un geamăt surd.

– Alte necazuri pe capul meu! Numai de belele am parte de când am adus femeii în casă!

– Nu te neliniști, replică ea. A fost doar o neatenție, nu sunt rănită.

Dând din umeri resemnat, el o ajută să se ridice și o duse până la căsuță. Vali gemu când el îi pipăi încheietura. Simțea o durere groaznică.

– Nu-i nimic grav, afirmă el. Ai glezna umflată, dar nu cred că este o fractură.

Nick udă un prosop și-l răsuci în jurul piciorului accidentat. Imediat, ea se simți ușurată.

– Îți mulțumesc, rosti ea încet. Te rog să mă ierți dacă ți-am făcut atâtea necazuri.

Ea avu impresia că el surâdea.

– Femeile îți creează întotdeauna probleme.

Pe neașteptate, el întinse mâna și o mângâie ușor pe obraz, apoi pe părul ei lung și mătăsos.

– Ce păr minunat! șopti el. Nu-i nici o iluzie.

Ea simți că pulsul îi bate mai tare.

— Te așteptai să am pene în loc de păr? glumi ea pentru a destinde atmosfera.

Gluma ei nevinovată nu avu efectul scontat, deoarece o rostise cu o voce serioasă iar Nick era prea ocupat s-o mănânce din ochi.

Stânjenită, Vali își mușcă buzele. Imediat știu că fusese o greșeală. Privirile lui Nick nu se mai desprinseseră de gura ei.

Trebuie cu orice preț să-l oprească. Cât mai repede. Dacă se mai apropie, o să-l pocnească...

Totuși, atunci când el se aplecă spre ea, Vali închise ochii și răspunse cu pasiune la sărutul lui. Spre marea ei rușine.

Când el se desprinseseră din îmbrățișare, ea se simți și mai umilită.

– De ce ai făcut asta? îl întreabă ea încet.

– Deoarece aveai poftă de un sărut, replică el surâzând. Doreai să fii sărutată, nu-i așa? Înainte ca ea să-și revină în fire, el ajunsese deja la ușă. Acum culcă-te!

Ea rămase singură.

Cum să mai dormi după tot ce se întâmplase?
Cum de ajunsese într-o asemenea situație? De
ce-i plăcuse sărutarea lui? Ce-ar spune Barry...

*

*

*

Ea fu trezită de zgomotul făcut de galopul
unui cal. Deschizând pleoapele, zări, într-o
fracțiune de secundă, silueta lui Ruby care trecu
ca fulgura prin dreptul ferestrei.

Era atât de frumoasă și de tânără, cu părul
roșcat fluturând în bătaia vântului...

Amintirea sărutului lui Nick o făcu să se
îmbujoreze în obraji. Cum putea să-și șteargă
din memorie fapta aceea nedemnă de persoana
sa? Dar mai ales, cum să facă pentru ca Nick să
nu-i amintească acest lucru?

Valeria se dădu jos din pat, își aranjă ținuta
și ieși din căsuță. Peter și Gillian, așezați pe
pământ, aveau câte o farfurie pe genunchi și-și
terminau micul dejun la soare.

— Am terminat de mâncat, putem să ne
jucăm? o întreabă Peter.

— Fără să mă fi sărutat?

Gillian îi dădu o sărutare dulce, dar Peter
rămase deoparte. Un adevărat cowboy
disprețuiește dulcegețiile!

– Nick ne-a dat ouă cu șuncă! o informă el cu mândrie. Ne-a dat voie să ne jucăm unde vrem noi, cu excepția dealului din apropierea văgăuneii.

El arăta cu mâna o grămadă de lemne care ascundeau intrarea într-o veche galerie de mină.

– Nick are dreptate. Nu vă apropiați de lemnele acelea...

Copiii fugiră bucuroși pe terenul din jur, scoțând chiote de indieni.

În acest moment, Patty ieși din casă și Valeria se apropie de ea.

– Este frumos aici, începu Vali.

– Așa e. De aceea nu plec acasă.

– Mai vorbim despre asta atunci când mașina va fi reparată.

– Ba nu mai discutăm deloc! Îți pierzi timpul degeaba.

– Ești încă prost dispusă? Am crezut că noaptea a fost un sfetnic bun și că te-ai calmat.

– Crezi că este plăcut să fii trezită din somn de o șarjă de cavalerie? Oh, ce fată imposibilă este Ruby! De ce nu-l lasă pe Nick să doarmă liniștit?

– Era deja în picioare când a venit ea.

– De unde știi? Valeria, unde ai dormit noaptea trecută?

– Nu fă pe proasta! Hai mai bine să mâncăm!

– Vreau un răspuns clar!

– Bine, dacă ții morțiș... În căsuța lui. Chiar în patul lui.

– Oh, Vali! Nu mi-aș fi închipuit niciodată că ai fi capabilă de o asemenea faptă!

– Nebuno! Am dormit singură. Eu nu mă agăț de gâtul primului venit ca tine. În plus, eu îl iubesc pe Barry.

Copiii, care dăduseră ocol căsuțelor, soseau alergând. Patty, care nu-i văzuse până atunci, o întrebă din ochi pe Vali.

– Sunt copiii lui Barry: Peter și Gillian.

– Ce scumpi sunt. Vali, ai de gând să te măriți cu Barry?

– Cât mai curând posibil. Pe moment, este prea ocupat cu agenția de publicitate. De aceea i-am luat cu mine pe puști. Sunt adorabili. Mă întreb chiar de ce mama lor i-a neglijat atât de mult.

– Era ocupată cu supravegherea lui Barry...

– Patty! Iar te ții de bârfe. Nu-i frumos din partea ta!

– Crezi că el s-a comportat mai frumos cu ea? Toate ziarele au scris despre divorțul lor și au arătat ce caracter infect are el!

Vali spumega de furie. Deschise gura să protesteze dar vara ei luă un prosop de pe

frânghie și se duse spre rezervorul de apă, lăsând-o fără replică.

Valeria oftă clătinând din cap. Toată povestea începea s-o calce pe nervi. Își aminti de promisiunea făcută lui Nick: o curea nouă și va pleca imediat. Chiar dacă ar trebui s-o ia cu forța, era decisă să se întoarcă împreună cu Patty chiar în această zi.

Ea zări calul lui Ruby trecând pe lângă tufișurile unde o surprinsese Nick când își luxase glezna. El trebuia să fie prin apropiere. Vali se îndreptă în direcția aceea șchiopătând ușor. Compresa îi făcuse bine, dar glezna era încă umflată.

După câțiva pași îi descoperi din întâmplare. Cei doi erau așezați pe pământ și nu-i auziseră pașii. Nick era cu spatele la ea și scria. Vederea umerilor lui largi o emoționă și amintirea sărutului îi încălzi inima. Trebui să facă un efort disperat pentru a reveni cu picioarele pe pământ.

Scăldată de razele soarelui, Ruby cânta cu o voce subțire, ținând ochii închiși. Pletele ei arămii formau o aureolă în jurul capului. Valeria se opri pentru a o admira în voie. Fetișcana era atât de diferită de fetele de la oraș. La nouăsprezece ani, părea deja mai matură: avea aerul unei muntece născută să-și care copiii

în spinare și să muncească din greu la pădure alături de soțul ei. Era total opusă lui Patty...

Cântecul se termină. Ruby deschise pleoapele și surâse, întrebându-l pe Nick, cu adorație în voce:

– Este frumos, nu-i așa?

El continua să scrie și nu-i răspunse pe dată. În sfârșit, se întoarse spre ea, spunând:

– Minunat!

El o mângâie cu gingășie pe obraji și-și înfundă mâna în părul ei. Vali se făcu stacojie. Nick era un seducător incorigibil. Făcuse același gest cu care o mângâiasă pe ea! Ce tupeu!

Ea tuși încurcată, bucuroasă că a întrerupt scena de tandrețe care o enerva.

– Îmi cer scuze pentru deranj, începu ea, dar cred că...

– Cum stai cu glezna? se interesă el.

– Bine, mulțumesc.

Din nou remarcă stupefiată că el avea darul să-i rupă firul gândurilor!

– Cu ce te pot ajuta? adăugă el.

– Vreau o curea de ventilator. Mi-ai promis că-mi faci rost de ea și în loc de asta...

– Mă amuz ascultând cântonete!

Valeria se înroși și mai rău. Ah, cât de tare îl ura! Fără să se mai intereseze de ea, Nick vorbi cu Ruby:

– Am lucrat foarte bine.

– Îmi amintesc alt cântec, spuse Ruby, cu o voce rugătoare. Vrei să-l asculți?

Vali se înfioră. Asta era culmea! Fetișcana îl trata pe Nick ca pe un zeu!

El medită o clipă, apoi rosti cu gravitate:

– Mai târziu, Ruby. Trebuie să mă duc la tatăl tău pentru a rezolva problema cu mașina. Vrei să mă însoțești?

– Oh, cu plăcere! Putem călări amândoi pe Sunny.

– Mai bine mergem cu mașina.

Ruby dădu din umeri și lui Vali îi fu milă de ea. Nu înțelegea că arde de nerăbdare să stea lipită de el? Ce ocazie mai favorabilă să fie îmbrățișată de idolul ei decât această plimbare nevinovată?

– De acord, făcu el deodată...

Calul nu era înșeuat, dar ei săriră sprinteni în spinarea lui, ea în față, iar el în spate. Nick ținea frâul într-o mână și iar cu cealaltă o strângea pe Ruby la piept.

– Ai să găsești cafeaua gata! îi strigă el Valeriei. Am pregătit-o în timp ce dormeai.

Ea nu simțise nimic!

– Știi că dormi cu gura deschisă? continuă el pe un ton ironic.

Ruby chicoti amuzată și Nick îmboldi bidi-viul. Valeria îi urmări cu privirile. Era furioasă dar nu avea cu cine să se certe.

Întorcându-se la căsuțe, îi observă pe copii îngrămădind niște pietre.

– Construim un fort! exclamă Peter, pentru a ne apăra de indieni.

– Măine, adăugă Gillian gâfâind, vom înălța un sat indian cu corturi!

– Măine nu vom mai fi aici. Plecăm astăzi...

– Oh, nu! Ne distrăm atât de bine aici...

Peter deveni alb la față, iar Gillian avea lacrimi în ochi. Vali încercă să-i convingă:

– Dragii mei, vă așteaptă tatăl vostru...

Făcuse o gafă: nu trebuia să fi pronunțat numele lui!

Imediat, Peter se întoarse ostentativ cu spatele la ea. Gillian veni în fugă și o luă de mână, rugând-o:

– Oh, Valeria, nu vreau la tata!

– Eu nu vin cu voi, mormăi fratele ei, cu umerii zguduți de suspine. Eu rămân aici! Îmi place peisajul și Nick Mc Kenzie.

Vali era dezorientată. Cum să-i convingă că Barry ținea la ei? Gillian se molipsi de la Peter și se miorlăi îngrozitor:

– Vreau la mama, vreau la mama!

Valeria nu știa ce să facă. Niciodată nu știuse că puștii îl urau atât de mult pe tatăl lor. Cu blândețe, reuși totuși să-i liniștească și ei reîncepură construcția fortăreței. Îi lăsă la joacă și se duse în casa unde locuia Patty.

Aceasta, prăbușită pe pat, plângea de-i sărea cămașa! Vali simți că este pe punctul de a face o criză de nervi.

– Ce ai? o întrebă ea.

– Mai întrebi? Nu i-ai văzut?

– Ascultă-mă bine! țipă Valeria, exasperată. Dacă te mai aud că spui „ei“ sau „ea“ sau „el“ te strâng de gât cu mâinile mele!

– De ce te înfurii? Ce ți-am făcut?

– Nu mi-ai făcut nimic, doar că nu mai suport acest loc!

– Parcă spuneai că este minunat.

– Așa e! Peisajul este superb, dar oamenii de aici mă scot din pepeni. Nick este un tip plictisitor! Cum poți să-ți închipui că iubești asemenea bărbat? Nu are farmec și nici cultură. Este un bătăran!

Amintirea scenei din noaptea trecută îi reveni brusc în minte.

– Cine este el? Ce înseamnă toată povestea cu muzica? Ce compune? De ce Ruby îi cântă melodiile? Ce face cu înregistrările?

Patty suspină și-și șterse ochii cu dosul palmei.

– Te înșeli în privința lui. Acest bădăran este un om strălucitor. Este un muzicolog, unul dintre cei mai buni. Are un doctorat în muzică și predă cursuri...

– De unde le-ai scos și pe astea?

Patty nu se lăsă impresionată și, cu o privire plină de adorație, continuă:

– Bineînțeles că nu poți înțelege ce face el. Nick a vizitat practic toate regiunile țării, până în cele mai depărtate locuri, în căutarea cântecelor vechi. A strâns toate melodiile transmise din generație în generație și care n-au fost așternute pe hârtie. Ruby este singura din aceste locuri care cunoaște cântecele vechi. Uneori am impresia că inventează unele cântece pentru a-l interesa pe Nick.

– Ruby?

– Ea. Ce, te miră? Familia ei este originară din Virginia, din Kentucky și din Tennessee. Străbunicul ei știa sute de cântece pe care le-a transmis urmașilor săi. Crede-mă, această mucoasă este în stare să cânte ore întregi! Ea își șterse o lacrimă și continuă: Nick este și fotograf. A luat imagini din toate locurile izolate pentru a ilustra cartea de cântece pe care o va

scoate între-o bună zi. La loc de cinste va fi și fotografia cu Ruby, călare pe calul ei!

Vali dădu din umeri. Rămăsese complet uluită.

– Îmbracă-te.

– Nu mi-e foame.

– Patty!

Fata își puse o pereche de jeanși murdari și un pulover decolorat. Valeria o urmărea tăcută, indignată de comportamentul verișoarei sale.

– Ești gata? o apostrofă ea.

Patty abia se mișcă.

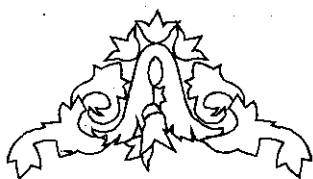
– De ce ești furioasă? Ce s-a întâmplat?

– Nu mă mai enerva și tu! explodează Vali, ieșind din cameră cu pași repezi. Se duse în căsuța lui Nick pentru a bea o cafea care s-o calmeze.

Când Patty sosi într-un târziu, micul dejun era pus pe masă și cafeaua era aburindă. Vali îi întinse o ceașcă plină. Amândouă rămaseră tăcute, sorbind lichidul înviorător.

Patty nu mai suportă și rupse tăcerea:

– Niciodată nu te-am văzut într-o asemenea stare. Mă întreb ce părere ar avea Barry dacă te-ar vedea...

CAPITOLUL IX

După ce terminară de mâncat biscuiții cu dulceață, Valeria reuși s-o convingă pe vara ei să-și pregătească bagajele.

Știa că Patty nu va face ceea ce-i poruncise, dar dorea s-o știe departe de ea. Era sigură că aceasta va sta în camera ei și va plânge de ciudă. Nu mai putea suporta privirile bănuitoare pe care Patty i le aruncase la masă.

Valeria avea de ce să fie supărată! Niciodată nu dorise cu o nerăbdare mai mare să se afle lângă Barry!

Se uită cu dragoste la copiii care se jucau liniștiți. Erau singurele ființe normale de aici. De ce-l urau atât de tare pe tatăl lor? Când vor pleca spre casă, plânsul lor va fi mai jalnic. Inima ei se înfioră. Sărmanii copii!

Dorind să se liniștească, se plimbă printre casele dărăpănate care se găseau înspre coline. Chiar și cele care se mai țineau în picioare erau într-o stare deplorabilă. Pânzele de păianjen se înmulțiseră enorm, acoperișurile erau șubrede,

iar în locul ușilor și ferestrelor se căscau găuri hâde. Praful și mucegaiul se așternuseră pe pereți. Cam așa arătase și căsuța lui Nick la sosirea lui în vale. De ce-i dăduse lui Patty căsuța cea mai șubredă? Se vedea clar că dorise s-o facă să plece.

Oare Nick dorise să fie liniștit cu Ruby? Ce-i spusese ieri seară? Nu vorbise de nopțile când Ruby rămăsese până târziu, fără ca mama ei să protesteze?

Vali își alungă acest gând din minte. Avea și așa destule necazuri personale, ca să se mai ocupe de cele ale altora. De ce nu mai venea Nick? Când va putea pleca spre casă?

El întârzie până după-amiază, după ce Vali le dăduse de mâncare copiilor. Îi îndopase bine, deoarece avea de gând să conducă toată ziua.

Când auzi tropotul calului, Valeria se repezi în întâmpinarea lui Nick. Acesta sări de pe cal și o ajută pe Ruby să descalece. Fata fredona un cântec vechi.

— Nick, ai adus cureaua?

Nici un moment nu se îndoise că el va face rost de ea. El nu răspunse și Vali avu o strângere de inimă.

— Nick! Cureaua!

— Ah, da...

— Ai găsit-o? Ce bine!

– N-am găsit-o. Erau pentru toate mașinile, cu excepția Jaguarului. Din fericire, Jake și-a amintit de un negustor din Cedar City care are curele de tot felul. I-a telefonat și ne-a spus că putem s-o luăm. O cunoștință de-a mea va trece pe acolo, apoi va veni cu cureaua aici.

Nu putea fi adevărat! Oare glumea?

– Dar nu pot aștepta atâta vreme! Trebuie să plec.

– N-ai noroc! De ce atâta grabă? Confortul nu ți se pare suficient?

Nick se întoarce către Ruby:

– Ce mai aștepti, fetițo? N-ai nimic de făcut?

– Ba da, trebuie să fac curat în casa ta.

– Mă ocup eu de asta, interveni Vali.

Ruby îi aruncă o privire întunecată.

– Este munca mea! protestă ea cu vehemență.

Valeria era cu capsă pusă și nu aștepta decât acest prilej pentru a exploda.

– Nu atâta timp cât dorm eu în ea!

– Destul! strigă Nick. Ruby, du-te acasă s-o ajuți pe mama ta.

– Nu vrei să asculți un cântec?

– Altă dată. Am impresia că zilele astea nu vom putea lucra în liniște. Vrei să te ajut să încaleci?

– Nu te deranja.

Ruby se urcă pe o buturugă și sări în spinarea lui Sunny. Uitându-se scurt la Vali, se îndepărtă în galop.

– Ai supărat-o! Acum este furioasă, murmură Nick.

– Nu mai mult decât mine!

– Tu ești mereu un pachet de nervi! Se pare că toată femeile au urmat un curs special pentru a fi țăfnoase și nervoase.

Valeria ignoră remarca lui răutăcioasă.

– Spune-mi de cureaua de ventilator.

– Jake nu avea acest tip la el și a trebuit să mergem până în două așezări vecine...

– Din apropierea Londrei, îl întrerupse ea pe un ton sarcastic. După dimineța obositoare pe care am avut-o, ironia ta nu-și are rostul. Îți dai seama ce distanțe sunt între așezările de aici? De ce nu pui la socoteală căldura toridă de la prânz? Te asigur că doresc cu toată sinceritatea să te văd cât mai curând plecată. Valea asta a început să semene din ce în ce mai mult cu un azil. Tu și Patty.

– Hei, pune-o la socoteală și pe Ruby!

– Ea, cel puțin, nu țipă! Ea s-a gândit la Doug...

– Cine mai ă și ăsta?

– Doug Ledyard este un fost elev cu care călătoream prin țară pentru a aduna cântece

vechi. Când am întâlnit-o pe Ruby, am rămas aici și el s-a îndreptat către rezervația indienilor navajo din Arizona...

– Dacă nu găsești cureaua aici, ce te face să crezi că indienii navajo produc așa ceva? Ce să facă ei cu aceste curele?

Nick scoase un oftat de enervare.

– De ce nu mă lași să-mi termin frazele? Poate că într-o bună zi vei fi mai răbdătoare și mă vei asculta până la capăt...

– Bine, bine, continuă! Lasă amănuntele și concentrează-te asupra faptelor. Când voi avea o curea de ventilator? Cine o va aduce aici?

– Doug! Cu o săptămână în urmă, am primit o scrisoare prin care își anunța vizita. Ruby și-a amintit și i-am trimis o telegramă chiar astăzi pentru a-i cere să treacă pe la Cedar City să-ți ia afurisita de curea. Peste zece zile va fi acolo, apoi după ce va face un ocol prin Nevada...

– Cum ai spus? Zece zile? Să rămân aici atâta timp?

Ochii i se umplură de lacrimi amare. Toate speranțele ei se năruiseră. Zece zile în acest infern!

– Asta-i tot ce am putut să-ți ofer, rânji el furios. Pentru a rezolva problema ta, permite-mi să-ți amintesc că am mers peste tot, pe o căldură insuportabilă.

Nick se îndepărtă, enervat la culme și ea se repezi în urma lui.

– Nick, te rog! Iartă-mă. Nici nu ți-am mulțumit... Să nu mă consideri o nerecunoscătoare.

– Chiar nu ești?

De la umilință, ea trecu imediat în starea opusă și deveni agresivă.

– Te așteptai la strigăte de bucurie? Când știu ce mă așteaptă acasă: munca mea, Barry...

– Ah, da, uitasem de el...

Brusc, Valeria avu o idee luminoasă și-l trase pe Nick de mânecă.

– Ascultă-mă... Dorești foarte mult să mă vezi plecată din acest loc, nu-i așa?

– Cum de-ai ghicit asta?

Ce nerușinat! Își bătea joc de ea pe față! Ea se stăpâni să-l pună la punct, așa cum merita, doritoare să-și atingă scopul.

– Spune-mi... Cedar City... se află departe?

El o privi cu uimire.

– Ah, nu! Te rog, nu apela la mine să fac trei sute de kilometri până acolo plus întoarcerea, pentru o curea din cauciuc. Mi-am pierdut destul timp din cauza problemelor tale. Luna viitoare trebuie să țin niște conferințe la o universitate, departe de aici, și mai am o obligație în statul Montana. Mulțumește-te că

te suport așa cum ești și îți cer și ție să faci la fel. Dealtfel, dacă nu se instaurează iarăși liniștea în aceste căsuțe, știu două domnișoare care vor avea fundul roșu ca racii!

Vali se făcu lividă la față. Ce mitocan! Se abținu totuși, căci avea încă nevoie de el.

– Cel puțin, pot să telefonez la New York?

– Cine te împiedică?

– Mi-e teamă să merg singură la familia Jordan.

– Ah, uitasem... că ai o imaginație bolnăvicioasă! Bine, te însoțesc, căci este cazul să fac câteva cumpărături. Stocul de alimente trebuie refăcut. Ce zici, luăm și copiii cu noi?

Fără a mai aștepta răspunsul ei, Nick îi strigă:

– Hei, micuților! Vreți să veniți cu noi să vorbiți la telefon cu tatăl vostru?

Vali își duse mâna la gură: Nick făcuse o gafă involuntară!

Copiii se opriră din joacă și se uitau fix în ochii lui Nick.

– Suntem obligați? îl întrebă Peter.

– Nu, răspunse Nick. M-am gândit că n-o să-l mai vedeți câtva timp și...

Bucuria care se ivi în ochii lor îl făcu pe Nick să se oprească.

– Cât rămânem aici? se interesă Peter pe un ton plin de speranță.

– Vreo zece zile...

Copiii începură să tropăie și să urle fericiți.

Vali era încurcată. Ce l-a făcut pe Nick să amintească de numele lui Barry?

Nick îi întrebă din nou:

– Nu vreți să-i telefonați tatălui vostru?

– Nu!

– Aveți un mesaj pentru el? Vali îl va transmite imediat.

Copiii dădură negativ din cap, surâzând.

– Și dacă vrea să vorbească el cu voi?

– Nu va vrea, susțin Peter cu convingere.

Gillian sărea de pe un picior pe altul, fredonând:

– Puțin îi pasă de noi, puțin îi pasă...

Valeria se văzu obligată să-i muștruluiască pentru a-i potoli. În ciuda admonestărilor, ei continuă să murmure:

– Ce bine că rămânem aici.

– Ce vrei să demonstrezi? îl întrebă ea furioasă pe Nick. Au refuzat să vorbească la telefon, de ce insiști?

– Nu vreau să demonstrez nimic. Vreau numai să pricep de ce iubești un bărbat pe care-l disprețuiesc propriii copii.

Cuvintele lui o usturară de parcă ar fi fost pălmuită.

— Trebuie s-o anunțăm pe Patty să supravegheze copiii. Unde s-a dus? Ah, uite-o sus, pe stâncă!

În apropierea casei se găsea o stâncă. Patty se bronza la soare, îmbrăcată într-un bikini roșu și având ochelari de soare.

Vali ar fi vrut să-i strige să aibă mai multă decență, dar Nick nu părea să dea prea mare atenție ținutei ei, așa că nu-i mai spusese nimic.

— Am nevoie de hainele mele și ale copiilor, din Jaguar.

— Le luăm la întoarcere.

— Când plecăm?

— Atunci când ești gata.

Iată că Nick poate să fie și politicos. Valeria își reproșă nervozitatea și încercă să fie mai amabilă cu el.

— Nu vrei o cafea? Tocmai am pregătit-o.

Nick surâse.

— Nu credeam că ai să-mi faci vreodată invitația. Asta înseamnă că nu sunt chiar insuportabil?

— Nu, asta înseamnă că avem cafea proaspătă. Bei sau nu?

El își duse mâna la inimă, prefăcându-se ușurat.

— Uf! Ce frică mi-a fost. Am crezut că te-ai schimbat. Slavă Domnului că ți-ai revenit

repede. Ești din nou Valeria Sheppard pe care am cunoscut-o ieri: dură, lipsită de inimă ca o fiară sălbatică. Apropo, ai dormit bine?

Vali evită să se uite la el și intră în căsuță. El o urmă în tăcere, și se așează la masă. Ea îi întinse o ceașcă, recunoscând că el este obosit și-i fu puțin rușine că-l repezise. Nici nu-l lăsase să se odihnească.

Ce să facă? Îi era frică să meargă singură la familia Jordan și trebuia să-i telefoneze lui Barry.

Cum de îndrăznise Nick să-l judece pe Barry? Ce știa despre el? Habar n-avea de infernul pe care i-l făcuse Clara.

Ea începu să fie îngrijorată. Trebuia să vorbească de urgență cu mătușa Emilia pentru a o liniști. Mai avea de luat legătura cu Dee pentru a afla ce se mai întâmplă la magazin. Nick îi rupse firul gândurilor, cerându-i încă o ceașcă

- Poftim, dar te rog să te grăbești.
- Nu erau pe aici niște pachete cu biscuiți? o întrebă el rugător.
- Mai sunt două.
- Mi-e foame. Poți să mi le dai?

Vali i le întinse, apoi privi la ceas de mai multe ori.

Nick nu dădu atenție gestului ei. Ea începu să se plimbe nervoasă prin încăpere și el îi zise pe neașteptate, ca și cum s-ar fi scuzat:

– Dacă mănânc prea repede, am arsuri la stomac.

– Nu are Jake un calmant gastric?

– Nu cred. Înainte eram tare ca o stâncă, dar de când a început această nebunie... Mai întâi Patty, apoi tu...

– Nu uita să o numeri și pe Ruby! Dacă dorești să mă vezi plecată, de ce nu te duci la Cedar City să-mi aduci cureaua?

– Ar fi o nebunie! În absența mea, cine știe ce s-ar întâmpla. N-aș vrea să mă lipsesc de spectacolul pe care-l oferiți zilnic. Atmosfera de aici este destul de veselă, nu-i așa?

Vali se bosumflă și ieși din cameră. Nick o urmă după câteva momente.

– Nick! urlară copiii de cum îl zăriră. Vino aici! Am construit un fort.

– Foarte bine, dragii mei! Acum trebuie să fiți cuminți și s-o ascultați pe mătușa Patty...

– Mătușă? se burzului Patty, ridicându-se în picioare.

– Nu te mișca, stai foarte bine acolo, îi ordonă el. Și mai ales, taci și ascultă. Când nu vorbești ești mai drăguță! Fii cu ochii după copii. Să nu-i lași...

– Știm, interveni Peter. Nu avem voie să ne apropiem de mină.

– Foarte bine... dacă sunteți cuminți, vă aduc câteva pene pentru a le pune în vârful colibelor indiene.

– Unde mergeți? se interesă Patty. Pot să vin și eu?

– Vrei să suni pe cineva la New York? Poate pe mama ta?

Ea nu răspunse și-și plecă privirile. Vali înțelese că ochii îi sunt plini de lacrimi în spatele ochelarilor cenușii care-o făceau să semene cu o bufniță.

– Nu te neliniști, îi spuse ea pentru a o consola. Rămânem aici încă zece zile.

Nici un răspuns! Patty se bosumflase...

*

* *

Mașina înainta încet printre pietre și ocolea gropile. Vali uită de verișoara ei și-i spuse nerăbdătoare lui Nick:

– Nu putem merge mai repede?

– De ce să ne grăbim? Telefonul funcționează toată ziua și nu vreau să-mi stric mașina.

Nick vorbise pe un ton rece, încât ea nu mai îndrăzni să deschidă gura până la magazinul

lui Jordan. Ajunși aici, el îi spuse încet, avertizând-o:

– Vezi să fii politicoasă. Nu uita că Jake a găsit cureaua.

– Nu uit că din cauza lui sunt nevoită să stau în acest ținut blestemat.

Nick clătină nemulțumit din cap.

– Nu mă crezi? insistă ea. Cu atât mai rău!

Jake și Millie se ridicară din fotoliile în care se odihneau, la vederea lor; amândoi surâdeau și păreau complet schimbați față de data trecută.

– Îmi pare rău, domnișoară, că aveți necazuri, rosti Jake pe un ton compătimitor.

– Nu știu ce să fac.

– Cureaua se putea rupe oriunde, continuă el pe un ton mios.

– Este pentru prima dată...

– Domnișoară, cureaua va fi adusă de un prieten al lui Nick.

– Dacă nu l-aș fi întâlnit pe Nick... Ați intuit perfect ce mi se poate întâmpla pe drum.

Deși fusese pusă în gardă de Nick, Valeria începu să se enerveze. Se uită la privirea lui dură și amenințătoare, deși Jake continua să-i zâmbească mios, și avu senzația de primejdie.

– Mi-era teamă, domnișoară, că nu veți găsi intrarea în canion. Este aproape invizibilă.

Se vedea că are răspuns la toate! Millie îi sări în ajutor:

– Jake, este prea cald pentru a discuta afară. Pofțiți în casă, Ruby vă va servi o băutură răcoritoare.

Nick interveni cu promptitudine:

– Mulțumesc, Millie, domnișoara Sheppard dorește să telefoneze. Este posibil?

– Bineînțeles! Vorbiți cu Ruby, ea se va ocupa de tot. Fiica mea este în magazin, îți calcă rufe.

– Nu-î nevoie să deranjăm, murmură Nick jenat.

– Suntem oricând la dispoziția ta.

La un concurs de ipocrizie – își spuse Valeria în sine ei – l-ar fi bătut pe soțul ei cu o sută de puncte!

Magazinul era atât de întunecos încât Valeria clipi de mai multe ori din ochi pentru a se obișnui cu obscuritatea.

– Telefonul este acolo, lângă fereastră, îi spuse doamna Jordan. Ruby, oferă ceva răcoritor domnului Mc Kenzie.

Cum nu era nici o cabină, Valeria trebuia să vorbească față de toată lumea. Proprietarii magazinului se și instalaseră în spatele tejghelei, numai ochi și urechi.

Ruby și Nick erau mai aproape, lângă masa unde fata călca.

Valeria suspină și hotărăi să nu țină seama de faptul că nu este singură. O sună mai întâi pe Dee. Totul era în ordine, Simba mâncase numai un peștișor și primise o corecție severă, încă nu fusese trimis unui client un arbust exotic, în schimb Dee primise un buchet enorm de orhidee de la un necunoscut.

Când puse capăt convorbirii, își dădu seama că toți erau tăcuți și o ascultau cu sfîntenie. Numai Nick avu bunul simț să se prefacă atent la modul cum Ruby îi aranja cămășile.

Valeria puse alte monezi în aparat și formă numărul mătușii sale.

– Vali, tu ești? Oh, de când stau lângă telefon! Ai găsit-o? N-a pățit nimic, mititica?

– Nu, fii liniștită...

– Îmi ascunzi ceva. O simt din tonul vocii.

– Nu am de ce să mă feresc, Patty se simte foarte bine, Mc Kenzie a fost foarte amabil cu ea, mai ales dacă luăm în considerare...

– Ce? Spune-mi totul, nu mă perpelii!

– Nick Mc Kenzie dorește din tot sufletul s-o vadă plecată.

– Cum de întrăznește? După ce a profitat de nevinovăția fetei, vrea să scape de ea!

Vali fu nevoită să-i explice Emiliei, încercând să vorbească cifrat, că fata nu fusese nici măcar atinsă cu mâna de către Mc Kenzie și că Patty rămăsese aceeași oaie neagră a familiei. Abia avu timp să adauge că mașina rămăsese în pană și că se va întoarce împreună cu fiica ei peste puțină vreme.

– Nu te neliniști, încheie ea. Sunt aici și nici un rău nu i se poate întâmpla verișoarei mele.

– Asta o spui tu! Știu că ea face ochi dulci tuturor bărbaților...

– Numai băieților, preciză ea... Nick este un bărbat cu capul pe umeri!

Această apreciere, spusă fără voia ei, o făcu să se îmbujoreze. Cu coada ochiului, ea observă că Jake schimbă o privire cu soția sa, plină de înțelesuri. Ruby era palidă la față, iar Nick surâdea cu ironie.

Furioasă că este ascultată, Vali îl sună pe Barry. Nick se ridică și ieși din încăpere, urmat de Ruby.

– Alo, Barry?

– Scumpa mea! În sfârșit! Toată ziua mă gândesc la tine.

– Dar nopțile? glumi ea.

El izbucni în râs.

– Mai ales nopțile. Ce s-a întâmplat cu tine? Unde ești? Când te întorci? Ești cumva la un motel?

– Ah, ce n-aș da să fiu pe drumul de întoarcere!

În câteva cuvinte, îi explică încurcătura în care se afla.

– Dragul meu, să nu te îngrijorezi prea tare. Copiii se simt minunat și profită din plin de această mică vacanță.

– Asta fac și eu!

Era o glumă, dar Vali fu iritată de egoismul lui. Când va înțelege că puțină căldură sufletească ar schimba complet viața acestor copii? Acesta era singurul mijloc de a-i smulge influenței nefaste a mamei lor. Vali se grăbi să schimbe subiectul.

– Cum te simți? Cum merg afacerile la agenție?

– Muncesc ca un...

Telefonul păcăni și cineva se băgă pe fir.

– Alo, închideți vă rog, nu auziți că vorbim?! țipă ea.

– De ce nu închideți voi? replică o voce feminină.

– Închide, cucoană! se indignă Barry.

– Dragule, nu vorbi pe acest ton cu mine!

Valeria își dădu seama că vocea îi era cunoscută. Ivy!

– Este Ivy, nu-i așa? întrebă ea.

– Da, nu închide, răspunse Barry.

El nu părea jenat de intervenția lui Ivy și Valeria auzi că el pune receptorul pe măsuță și se îndepărtează. Se auziră vocile lor certându-se, apoi se făcu liniște. Barry reveni la aparat.

– Gata, s-a liniștit.

– Ea... a venit la tine?

– Ce să fac, dragă?

– Telefonează-i lui John și te va scăpa de ea.

– Acum este în Texas! S-au certat și el a plecat fără ea. Cred că vor divorța. A venit la mine să-mi povestească necazul. Este cu moralul la pământ.

– Nu prea dă impresia că este mâhnită!

– Din cauză că a băut cam mult.

Vali auzi cum Ivy vorbea din spatele lui.

– Barry! Nu trebuia să-i dai de băut...

– Nu i-am oferit nimic, și-a luat singură băutura!

Barry nu părea încurcat, cel mult puțin nervos.

– Ascultă... Nu poți suna mai târziu? Sunt ocupat și...

Vali văzu negru în fața ochilor.

– Cum dorești, Barry. Îmi cer scuze că te-am deranjat.

– Ah, nu. Nu m-ai deranjat deloc! Sunt încântat de telefonul tău. Dacă ai ști cât de mult am așteptat să suni! Săptămâna viitoare mă duc până la Phoenix. Aș putea trece să te iau la întoarcere. Vom avea ocazia să ne distrăm! La Las Vegas, sau unde vrei tu. Ce zici?

– Da, ideea ta este excelentă.

– Mă bucur... Trimite-mi un plan ca să pot să găsesc această așezare în pustiu. Voi închiria o mașină.

– Chiar astăzi îți trimit harta...

– Te iubesc, Vali, nu uita!

Ea nu rezistă ispitei de a-l ironiza.

– Ivy a auzit ultimele cuvinte?

El izbucni în râs.

– Slavă Cerului, nu este în stare să audă ceva. Când se va trezi, nu-și va aminti nimic. Nu va ști nici măcar cum a ajuns în patul meu, îmbrăcată și încălțată. Are și ochelarii de soare pe nas...

Valeria râse cu poftă. Când puse receptorul în furcă, simți totuși un gust amar în gură. Nu mai găsea deloc amuzantă prezența lui Ivy în patul lui Barry...

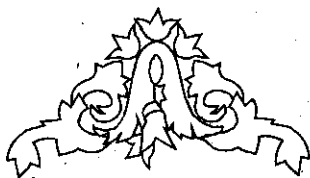

Îeși repede din magazin, urmărită de privirile mirate ale familiei Jordan. Era tulburată și gândurile ei se îndreptau neîncetat spre cele petrecute în apartamentul lui Barry.

Afară îl găsi pe Nick, sprijinit cu spatele de un stâlp al verandei.

Ea n-o observă pe Ruby care stătea lângă el. Ochii ei întâlniră privirea lui Nick și din acest moment, gândurile ei se risipiră.

CAPITOLUL X

Valeria știa că părăsise magazinul pentru a n-o stânjeni și acum avea senzația că el o ținutuieste cu privirea cu speranța de a ghici ce se petrecuse la telefon.

Ce urmărea oare? Mister...

– Toate sunt O.K.? o întrebă el.

– Da.

Ce putea să-i spună? Valeria îi adresă un zâmbet cald.

– Barry va veni la Phoenix săptămâna viitoare. Are o afacere urgentă și după ce-o va rezolva, va trece pe aici și ne vom întoarce împreună la New York. Numai să reparăm Jaguarul, încheie ea cu speranță.

Nick mușca nervos din capătul piperei pe care uitase s-o aprindă.

Millie și Jake își făcură apariția în pragul ușii. Mama lui Ruby o întrebă pe Vali curioasă:

– Barry este prietenul tău?

– Da... da, bineînțeles.

– Și copiii? Sunt ai lui?

Ea dădu afirmativ din cap. Se simțea stânjenită de întrebările indiscrete ale stăpânei casei, dar nu avea cum să scape de insistențele acesteia.

– Te măriți cu el?

– Mamă! exclamă Ruby, iritată de curiozitatea ei.

Vali îi aruncă o privire recunoscătoare.

– Îmi cer scuze, mormăi doamna Jordan pe un ton plângăreț.

Nick interveni pentru a o scuti de alte întrebări.

– Vali, poți să te urci în mașină. Fac eu cumpărăturile și vin pe urmă.

– Dă-mi voie să te ajut!

Mai bine decât să rămână cu doamna Jordan, Vali preferă să-l urmeze pe Nick în magazin. Millie și Jake nu întârziară să revină în cameră. Ruby rămase afară, rușinată de întrebările mamei.

Vali punea pe tejghea alimentele pe care Nick i le întindea.

– Avem nevoie de mai multă apă, se adresă el lui Jake.

– Ah, era să uit! exclamă Valeria. Pot să-i trimit o scrisoare lui Barry? Trebuie să-i desenez cu claritate drumul până aici.

– Desigur, răspunse Nick.

El luă o hartă rutieră de pe tejghea, hârtie, un plic, și două timbre și o conduse pe Vali la masa unde stătuse mai înainte.

Vali simți privirile curioase ale lui Jordan și ale soției lui ațintite asupra ei.

Nick și Valeria se așezară la masă și genunchii lor se întâlniră pentru o clipă. Nick se arătă indignat.

– Doamnă, nici un bărbat nu poate fi în siguranță în preajma ta?

– Nick! Te rog să mă ierți...

El îi surâse și începu să traseze pe hârtie planul care putea să-l ghideze pe Barry să descopere așezarea.

– Voi nota numele șoselelor de pe harta rutieră pentru a ști pe unde s-o ia. Să vedem dacă se descurcă... Dacă nu, va trebui să mergem în căutarea lui.

El desenă o zonă de deșert, în mijlocul căreia înscrise marele lac sărat.

– Ce spui de imaginația mea? o întrebă el cu malițiozitate.

În ciuda dorinței de a râde, Valeria replică cu severitate:

– Te crezi spiritual?

– Imaginează-ți că Barry se va găsi în mijlocul pustiului așteptând înfricoșat să-l găsim. Ha, ha, ce mutră va face! râse el tare.

– Nick, murmură ea, să terminăm harta. Nu mai pot suporta privirile curioase ale gazdelor.

– Nu te neliniști, se uită așa la tine deoarece n-au ochelari. Sunt miopi. N-ai de ce să te plângi, au fost foarte amabili cu tine. El deveni serios. Bine, dacă vrei, îi vom desena lui Barry drumul corect până la magazin. De aici, Jake îi va arăta pe unde s-o ia.

Nick termină repede desenui și-i întinse hârtia.

– Gata, acum poate să vină fără grijă. Te las acum să adaugi câteva cuvinte de dragoste. Îți promit că nu le voi citi.

Vali se mulțumi să semneze și-i dădu scrisoarea lui Nick care lipi timbrele și apoi o introduse în cutia poștală.

Ea se ridică imediat, nerăbdătoare să se îndepărteze de casa familiei Jordan. După-amiaza era pe sfârșite și drumul era lung și greu, ea nu mai dorea să rămână în acest loc neospitalier.

Nick, cu pachete în brațe, împinse ușa cu piciorul. Ruby îi aștepta lângă mașină.

– Nick! îl strigă ea cu o voce tremurătoare.

– Ah, Ruby! Ce vrei?

– Când vrei să lucrăm?

– Păi...

El depuse bagajele pe bancheta din spate.

– Măine? îndrăzni ea.

– Am revăzut materialul și cred că nu mai am nevoie de nimic.

– Mai știi și alte cântece!

– Știu, dar...

El ezită din nou.

– Am atâtea cântece înregistrate... Nu pot să scot o carte numai pentru regiunea asta. În curând plec spre nord...

– Nu se poate!

– Ruby, știi bine că trebuie să plec...

– Mai ai timp să stai aici!

– Nu prea am, Ruby. Ascultă-mă cu atenție. Ți voi da un cec, așa cum ți-am promis, pentru munca pe care ai făcut-o și-ți promit că numele tău va fi menționat în carte...

– Nu-mi pasă!

Vocea ei era atât de tristă, încât Vali se înduioșă de suferința ei. Nick deveni mai maleabil.

– Bine, treci mâine pe la mine.

Ruby se învioră imediat.

– De acord! Voi aduce și hainele tale.

Nick accelerează și mașina se îndreaptă spre canion. Vali se lăsă cu capul pe speteaza scaunului. Era frântă de oboseală. Atâtea probleme pe capul ei!... Barry... Ivy și... acum Ruby.

- Este îndrăgostită de tine, șopti ea.
- Nu cred!
- De ce negi? Nu vrei s-o încurajezi?
- Te referi la atitudinea mea față de Patty, nu-i așa?
- Recunosc că m-am înșelat în privința ei.
- Ce bine că ai recunoscut acest lucru!
- Cu Ruby este altceva. Nu sunt chiar așa de oarbă...

El suspină:

- Ruby este o fată drăguță. Într-o zi, se va transforma într-o femeie ispititoare. Dacă rămâne aici, va sfârși prin a semăna cu mama ei: îmbătrânită înainte de vârstă, fără dinți în gură, arătând la patruzeci de ani ca o femeie de o sută de ani! Dacă va locui în altă parte...

- Care este problema? Oamenii cei mai curați se găsesc în statul Utah.

Nick se încruntă. Conversația îl plictisea, totuși el răspunse:

- Așa e... Jake și Millie sunt oameni de treabă. Au moștenit însă, odată cu pământul care nu valorează nimic, o invidie înversunată. Invidia celor care n-au nimic față de cei care au totul. Îi urăsc chiar și pe cei care au reușit în viață muncind din greu, deși au plecat de la nimic. El surâse trist. Jake știe că acest ținut este o mină de aur pentru turiști. Aceștia ar dori

să se oprească aici, dacă el și-ar da silința să repare casa. Ar putea să realizeze acest lucru fără ajutorul nimănui, fără prea mari cheltuieli. I-am spus lui Ruby că nu se poate baza pe părinții ei, care nu au nici o ambiție și le lipsește curajul de a întreprinde ceva. Dacă vrea să scape de sărăcie, va trebuie să se descurce singură!

– Înțeleg, făcu ea pe un ton ironic, tot răul vine de la faptul că nu te-a înțeles. Așa se întâmplă în viață, mai ales cu bărbații care vor să facă pe protectorii!

– Te previn, Vali, că...

– Măine vor fi împreună călare pe același cal, o fată în brațele...

El frână atât de brusc încât ea era cât pe-aci să dea cu capul de parbriz.

– Ai înnebunit?

– Era singurul mijloc de a te face să taci. De când am plecat de la magazin, îmi cauți nod în papură și nu știu pentru ce. Stai, acum știu. Conversația cu un important om de afaceri te-a adus într-o asemenea stare de nervi încât simți nevoia să te răzbuni pe primul întâlnit. Și cum eu sunt singurul disponibil...

– Nu înțeleg despre ce vorbești! Mă îndoiesc chiar că tu ești în toate mințile...

– Nu mai spune! Te-ai uitat în oglindă?

– Am avut o convorbire foarte plăcută cu Barry. N-am putut sta mai mult de vorbă din cauză că este foarte ocupat.

– Cred că o clientă l-a acaparat. Nu, nu spune nimic. Nu mă privesc încurcăturile tale. Te rog să nu te preocupe nici necazurile mele. Acum, că am căzut la înțelegere, putem să mergem mai departe?

Ei rămaseră tăcuți, Valeria se gândea la Barry care era cu Ivy. Deodată, nu se mai abținu și izbucni în hohote de plâns.

– Ce s-a mai întâmplat? șopti el.

El frână și opri mașina.

– Nu-i nimic, zise ea printre suspine. E o problemă personală care nu te privește.

– Nu vrei să plângi pe umărul meu?

– Este inutil.

Vali coborî și se îndepărtă câțiva pași. Observă cu coada ochiului că Nick își umple pipa. Mirosul tutunului ajunsese până la ea. De ce o provoca fără încetare? De ce ea punea la inimă fiecare cuvânt al lui?

Pe neașteptate el apăru lângă ea.

– Se face răcoare... începu el.

– Nici nu mi-am dat seama.

– Umărul meu te așteaptă încă, repetă el invitația.

– Nu am nevoie, mulțumesc.

Vântul începu să sufle tare și se făcu din ce în ce mai frig. El o cuprinse cu brațul pe după umeri. Mâna lui era caldă.

– Vrei să plecăm?

– Nu încă...

El îi aduse o canadiană din automobil și ea se simți mai bine. Nick adună câteva crengi și mușchi uscat și făcu focul. Flacăra aurie împrăstie o lumină binefăcătoare.

– Vino mai aproape, o invită el. Te vei încălzi imediat.

Ei se așezară unul lângă celălalt, fiecare cufundat în propriile gânduri.

Inima ei începu să bată puternic. El începu să fredoneze o melodie.

– Este un cântec de la Ruby? se interesă ea.

El o aprobă dând din cap și încetă să mai cânte.

– Cum se cheamă melodia?

– Nu are nici un nume. Am intitulat-o „Cântec pentru momentele când viața nu mai are sens și nu știi cum să ieși din impas“.

– Este un titlu cam lung dar foarte sugestiv. Așa e... totul este absurd în lume.

– Cum arată el?

Vali se simți iritată de îndrăzneala lui.

– Cine?

– Haide, fii sinceră!

– De ce te interesează Barry?

Ea încercă să câștige timp, nedorind să-i facă destăinuiri, deoarece bănuia un pericol iminent.

Nick râse ușor.

– Din curiozitate. Este ceva fără sens; copiii îl urăsc, tu îl iubești.

– L-am iubit înainte de a fi tată. A fost primul meu...

– Am înțeles. Primul și singurul bărbat din viața ta. Se spune că femeile sunt obsedate de prima lor dragoste... toată viața lor.

– Să știi că primele experiențe erotice sunt uneori unice și eterne.

– Atunci de ce te-a părăsit pentru a se căsători cu altă femeie?

Vali își ridică privirile.

– N-o cunoști pe soția lui! S-a folosit de o mie de tertipuri pentru a-l cuceri. Nu trebuie nicidecum să tragi o concluzie pripită.

– Copiii o adoră pe mama lor și-l urăsc pe Barry.

– Sunt mici și ea le-a băgat în cap această idee. Am să lupt din răputeri să schimb această situație.

– Crezi ceea ce spui?

– El o luă de încheietura mâinii, dar ea nu-și retrase mâna.

– Prefer să nu mai discutăm despre acest subiect.

De acord. Cred că ai răspuns deja la întrebarea mea...

Nick îi spusese cuvintele în șoaptă, încât ea nu fu sigură că a auzit bine. Singura ei certitudine venea de la mâna lui caldă și reconfortantă. Pe moment atâtă dorea. Măine poate va regreta că se lăsase cuprinsă de slăbiciune în fața lui, dar acum...

Între ei domnea o armonie ciudată. Focul începuse să se stingă. Tăcerea deveni apăsătoare.

– Nu este cazul să mergem? îi propusese ea cu o voce nesigură și își retrase brusc mâna.

– Cum vrei...

– Să mergem.

Ea nu se mișcă însă. Trecu un lung moment și ea era tot nehotărâtă. Aștepta ceva.

– Nu te grăbi, o ironiză el. Aș fi nefericit dacă te-aș obliga să iei o decizie pe care s-o regreti apoi.

Vali era nemișcată, cu ochii închiși, cuprinsă de dorința de a prelungi starea binefăcătoare în care se afla. Noaptea era minunată și intimitatea dintre ei părea de când lumea.

– Oh, destul cu meditația! exclamă el pe neașteptate.

Valeria se trezi în brațele lui, lipită de pieptul lui puternic. Nick îi căută înfrigurat buzele. El o strângea atât de tare încât părea că o fărâcă. Mâinile lui îi mângâiau trupul iar respirația lui o ardea, trezindu-i o dorință irezistibilă.

Încet, cu multă gingășie, el îi desfăcu nasturii de la bluză, dezvelindu-i pieptul bogat. Când buzele lui îi sărutară sânii, ea scoase un geamăt surd.

— Ce frumoasă ești, murmură el. Oh, Vali!... Te doresc mai mult ca orice pe lume, tot atât de mult cât mă dorești și tu. Mă dorești, nu-i așa?

Ea nu răspunsese și el insistă:

— Vali, n-ai de ce să te ferești. Trupul meu are nevoie de al tău, ca și trupul tău de al meu. Vom fi o singură ființă. Nimic din ce s-a petrecut până acum cu noi nu ne poate opri. Absolut nimeni nu conține...

Nick ar fi trebuit s-o îmbrățișeze fără să vorbească. Referirea la Barry constituia o greșală gravă. Imediat, Valeria își recăpătă sângele rece.

Cu o mișcare bruscă, ea se smulse din strânsoarea lui.

— Vai, Doamne! Ce era să fac...

— Un lucru foarte natural, suspină el.

— Nu! Este o nebunie! Nu mă mai recunosc... Nu eu sunt aceea care stă acum lângă tine.

– Vali! El îi puse mâinile pe umeri și o clătină ușor. Valeria, ascultă-mă!

– Te-am ascultat prea mult. Nu știu ce s-a întâmplat cu mine. Poate locul ăsta straniu! Mi-am pierdut mințile.

– Gândește-te o clipă! Cine te așteaptă la New York? Un bărbat de care ai început să te îndoiești și care te-a umilit deja cu cruzime. Te rog...

Ea simți că mânia i se îndreaptă asupra lui.

– Nick, este vorba de viața mea! Ceea ce s-a petrecut între noi n-a fost... decât o iluzie. Nimic altceva. Nu te dăruie unui bărbat numai pentru că știe să aprindă un foc și este disponibil.

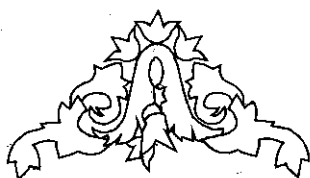
– Dar dacă a aprins o vâlvătaie în sufletul tău? Să nu-mi spui că nu este adevărat, că nu te cred. Am avut atâtea femei în viața mea și...

– Nici nu mă îndoiesc! Ea se ridică și-și încheie înfrigurată bluza. Este timpul să mergem!

Tot restul drumului rămaseră tăcuți. Când se zăriră căsuțele, ea șopti pe un ton împăciuator:

– Nu este numai vina ta. Și eu am partea mea de vină.

– Nu, nici pomeneală! Asta face parte din serviciile oferite turistelor, pentru plăcerea lor!

CAPITOLUL XI

În noaptea aceea, Vali se culcă în căsuța lui Patty, după ce reuși să dea deoparte lucrurile verișoarei sale care zăceau în dezordine pe celălalt pat. După cele întâmplate în canion, nu se mai punea problema să doarmă în patul lui Nick.

Nici nu-și mai vorbiseră. Când se opriseră lângă Jaguar pentru a lua bagajele ei și ale copiilor, Nick se mulțumise să murmure:

– Nu prea ai multe lucruri.

– N-am prevăzut o ședere îndelungată. Mă întreb chiar cum voi spăla hainele copiilor, căci nu mai am altele.

– Millie te va ajuta. Are mașină de spălat. Îi voi spune lui Ruby să ducă lenjeria copiilor.

Valeria era cât pe ce să-i spună că fata nu va fi de acord cu acest lucru, dar se stăpâni. Nu era bine să se arate prea înverșunată împotriva fetei lui Millie, mai ales după ce fusese cât pe ce să i se dăruiască lui Nick.

Când opriră în fața căsuțelor, Vali știa că o așteaptă o altă scenă. Patty îi aștepta, turbată de gelozie. Se ocupase totuși de copii și chiar le dăduse să mănânce.

Nici nu așteptă ca ei să coboare din mașină, că se repezi ca nebună spre Nick:

– Unde ați stat până acum? Ce-ați făcut pe drum?

Copiii veniră țipând să primească penele de curcan și Vali se prefăcu atentă la ei. După ce aceștia se îndepărtară chiuind de bucurie, ea îi spuse verișoarei de planul lui Barry.

– Vei putea veni cu noi acasă.

– Mai bine moartă!

Vali își zise că trebuie să aibă răbdare cu ea.

– Dacă preferi să călătorești cu avionul, te ducem noi la aeroport.

– Nici nu mă gândesc să plec de aici!

– Fii atentă, Patty, m-am săturat de mofturile tale.

– De ce nu mă lași în pace? Săptămâna viitoare voi împlini optsprezece ani. Voi fi majoră! Voi putea face ceea ce vreau!

– Nu aici, mormăi Nick dându-i o geantă de voiaj. Du asta în căsuța ta. Grăbește-te!

Supărată, Patty se îndreptă spre căsuță, plângând cu sughițuri.

– Nu ești prea dur cu ea? îl întrebă Valeria.

– Nimeni n-a fost sever cu ea și uite ce fițe face! Trebuie s-o pună cineva la punct.

Nick se îndepărtă fără să mai spună ceva. Vali trebui să lupte împotriva dorinței de a-l urma. Într-o clipă, retrăi toată scena din canion și reuși să se stăpânească, hotărându-se să-l țină la distanță pe Nick și să nu se mai lase vrăjită de romantismul acestor locuri extraordinare sau de frumusețea aspră a acestui bărbat ieșit din comun. Se jură să nu se mai lase pradă farmecului lui straniu.

Se duse în căsuța lui Patty și făcu ordine, pregătind paturile copiilor și pe al său. Se mulțumi să ronțăie câțiva biscuiți în loc de cină, pentru a nu fi nevoită să dea ochii cu Nick.

*
* *

A doua zi dimineată, fu trezită de țipetele copiilor care cereau de mâncare. Patty se smiorcăia și tot îi vorbea de cei optsprezecă ani ai săi și de dorința ei de a se omorî. Ziua se anunța agitată!

Afară nu se auzea nici un zgomot. Calul lui Ruby păștea liniștit, iar mașina lui Nick dispăruse.

– Mă întreb de ce fata asta se mai duce acasă la ea, bombăni Patty.

Vali preferă să nu răspunsă și-i duse pe copii spre căsuța lui Nick, dorind să-i hrănească.

Căsuța părea pustie. Când deschise ușa, Ruby țâșni ca o săgeată.

– Bună dimineața! făcu Vali politicoasă. Nick nu-i aici? Ruby nu zise nimic și ea adăugă: Unde este?

– A plecat să facă fotografii. Eu fac curățenie în căsuță.

– Bine, atunci nu te mai deranjăm. Mă ocup eu de hrana copiilor.

– Oricum nu aveam de gând să pregătesc masa pentru voi.

Vali nu dădu atenție obrăzniciei fetei și puse laptele la fiert. Copiii, cu coroana din pene pe cap, începură să țopăie în jurul mesei ca niște războinici.

Ruby se adresă lui Vali, arătându-i pe copii:

– Nick mi-a spus că trebuie să duc lenjeria lor la spălat.

– Da, am strâns rufele lor pe un scaun din căsuța cealaltă. Să mă duc să le iau?

– Nu, nu-i nevoie.

După ce aranjă perna pe pat, Ruby se îndreptă spre ușa. Ajunsă în dreptul pragului, se întoarse și declară cu mândrie:

– Am întâlnire cu Nick. Mă duc să-l ajut.

— Să-l ajuți? făcu Patty geloasă. Cu ce? Te pricepi să mânuiești un aparat de fotografiat?

Se vedea că Ruby își pregătise replicile dinainte. Nu aștepta decât această întrebare pentru a se lăuda față de Patty.

Vali observă în ochii ei o lucire care-o îngheță. Avea aceeași privire șireată și microasă ca a tatălui ei.

— Eu știu să stau liniștită atunci când Nick lucrează! Mi-a promis că-mi face o fotografie pentru cartea lui. Ție ți-a făcut vreo poză?

Patty se albi la față și se lăsă moale pe scaun în timp ce Ruby ieși, triumfătoare. Valeria suspină. Ce atmosferă insuportabilă!

Patty îi aruncă niște priviri mânioase, crezând că și ea vrea să i-l răpească pe Nick. Oare nu știa de existența lui Barry?

Copiii fugiră la joacă, după ce mâncară niște tartine cu unt. Patty începu să scâncească, plângându-se de soarta ei tristă. Valeria îi tăie pofta de lamentare. Se săturase de istericalele ei.

— Destul! Abia s-au izvit zorii și-mi vine să te omor. Spală vasele! Eu mă duc să fac curat în camera noastră.

Nu mai așteptă protestele verișoarei și ieși trântind ușa cu putere.

Afară războiul era în toi. Cu ajutorul unor arcuri și săgeți imaginare, Peter și Gillian

respingeau un atac al pieilor roșii, urlând de bucurie atunci când asediatorii cădeau răpuși. Băiețelul scoase un strigăt de triumf:

- Gata, l-am omorât! Era tata!...
- Peter! exclamă Vali. Nu trebuie să...
- L-am ucis!

Gillian, fără minte, începu să danseze pe trupul imaginar al lui Barry.

- O să-l tăiem în bucăți și-l vom frige!

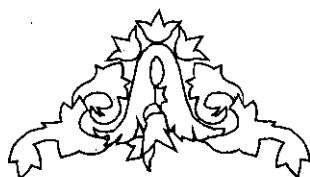
Valeria era gata să facă o criză de nervi. Oh, Doamne, de ce atâta ură din partea lor?

- Așa n-o va mai necăji pe mama!

Vali se îndepărtă în grabă, incapabilă să mai suporte vorbele lor. Trebuia să ia taurul de coarne și să discute serios cu Barry. Situația aceasta nu mai putea dăinui.

Aproape de căsuța lui Patty o zări pe Ruby ieșind cu un pachet sub braț. De ce stătuse atât de mult pentru niște lucruri? De ce oare avea o privire spășită?

Vali înălță din umeri, crezând că imaginația ei o luase razna. Dacă nu se va stăpâni, va fi bună de azil. Alungându-și gândurile negre, ea râse cu poftă și intră în casă. Surâsul îi îngheță pe buze...

CAPITOLUL XII

Una din fustele sale zăcea pe podea! Valiza era întredeschisă și hainele răscolite.

Ea își ținu răsufarea. Își amintea cu exactitate faptul că pusese fusta printre celelalte lucruri, deoarece dorea să poarte numai pantaloni.

Stupefiată, strânse rochia și deschise valiza. Observă că aceasta fusese scotocită cu minuțiozitate. Cu un gest mecanic, Vali începu să împăturească fusta dar se opri consternată.

Fusta fusese sfâșiată de la talie până la poale.

Așadar, Ruby se răzbunase! Nu degeaba avea privirea rea a tatălui! De ce nu-și îndreptase furia către lucrurile lui Patty? Ce avea cu ea? Era un avertisment?

Ce-ar spune Nick dacă ar afla?

Vali dădu din umeri. Cu siguranță că el i-ar râde în nas și ar considera că ea însăși pusese la cale o înscenare pentru a lovi în Ruby.

Nu trebuia ca Patty să afle ce s-a întâmplat. Nimeni nu trebuia să știe ce-a făcut Ruby. Ea

făcu ordine și-și aranjă lucrurile în valiză. Celelalte haine erau neatinse. Fără îndoială că Ruby nu avusese timp să se ocupe de toate bagajele.

— Afurisită fată! mormăi ea iritată. Și Nick care-i ia apărarea! N-are decât... Se înțeleg ca tusea cu junghiul!

Ce tupeu pe el să-l critice pe Barry! Dacă va mai îndrăzni să se atingă de iubitul ei, îi va spune cu ce se ocupă fetișcana asta zurlie! Ah, de ce se lăsase impresionată de atmosfera misterioasă din canion! Cel puțin aventura de aseară avusese o parte bună, dându-i prilejul să constate că Barry este de neînlocuit! Se va mărita cu el și Ivy va fi dată uitării. Să mai îndrăznească această bețivană ordinară să se culce încălțată în patul lor! Îi va da o bătaie soră cu moartea!

Ziua se anunța toridă. Patty, după ce bombăni toată dimineața, se duse în căsuță să se odihnească.

— Când mă gândesc că voi face optsprezece ani... Viața mea este distrusă. Sunt atât de tânără și de nefericită.

Vali încercase să-i arate că New York-ul este plin de băieți drăguți care abia așteaptă să cunoască o fată ca ea. Degeaba.

– Pentru mine nu există decât un singur bărbat!

– Am înțeles. Bine, du-te și te culcă. Voi face o plimbare cu copiii prin împrejurimi.

– Pe căldura asta?

– În canion este umbră și bate vântul.

– Ai să-l găsești acolo pe Nick, care-i face fotografiile lui Ruby.

Valeria preferă să nu răspundă.

Se duse spre copii, cu zâmbetul pe buze.

– Ce-ați spune de o plimbare? îi ispită ea.

Propunerea fu primită cu chiote de război.

– Nu vreți să fumăm pipa păcii?

– Nu.

– Haideți să mergem...

– Nick a spus că nu trebuie să ne îndepărtăm de casă. În văgăună sunt șerpi cu clopoței.

– N-am zărit nici unul.

Peter o privi cu milă, cu siguranța unui vânător încercat.

– Toată lumea știe că atunci când zărești șerpul este prea târziu!

Valeria suspină. Dacă este atât de periculos în canion, va rămâne aici uitându-se la copii. Aceștia păreau atât de fericiți! Ea se temea de momentul plecării când ei ar fi putut să facă o scenă. Încă nu le anunțase sosirea lui Barry și nu îndrăzni să le vorbească despre călătoria

tatălui lor, pentru a nu le strica plăcerea. Se gândi că este momentul să se odihnească puțin și se duse în căsuța lui Nick, departe de Patty și de mofturile ei.

Înăuntru era răcoare și putea să se uite la copii pe fereastră. Zări un teanc de partituri pe care dori să le răsfoiască.

Ea cunoștea destul de bine solfegiul, pentru a descifra o partitură simplă. Se cufundă imediat în lumea pierdută a așezărilor rurale de la începutul secolului. Melodiile erau triste, oglindind viața dură a pionierilor Vestului. Găsi repede cântecul pe care-l auzise în prima noapte, apoi o melodie pe care Ruby o fredona frecvent. Deodată, inima ei începu să bată mai tare, dând cu ochii de cântecul murmurat de Nick lângă foc...

Tulburată, ea întoarse foaia. Pe spate erau notate cuvintele cântecului. Erau versurile poetului Stevenson, extrase dintr-un poem de dragoste neîmpărtășită. Era vorba de muzică, foc și iubire...

Valeria se înfioră. Ce se întâmpla cu ea? Soarele strălucea, era singură, departe de fantasmele nopții, și totuși tremura ca varga. Începu să plângă. De ce suferea? Din cauză că Nick era cu Ruby? Nu, prea puțin îi păsa cu cine era el! Oh, mincinoasă ce ești, își zise în

sinea ei: nu-i era indiferent cu cine se plimba el. Avea nevoie de mâinile lui calde, de gura lui voluptuoasă, de tandrețe, de trupul lui fierbinte! Simțea că îi este dor de toată ființa lui...

Pentru a rupe vraja ce-o cuprinsese, încercă să se gândească la Barry, dar în zadar, numai Nick era în mintea ei. Era atât de diferit de ceilalți bărbați, atât de calm și de sigur pe el. Iradia o forță care dădea impresia că nimic n-o poate stăvili. Barry era opusul lui, gândindu-se numai la agonisirea averii, prin toate mijloacele. Nick era un pasionat al artei care făcea o muncă de călugăr benedictin, fără să se gândească la bani. Barry va reuși să devină bogat și respectat. Nick disprețuia banii și onorurile, singura satisfacție o găsea în munca sa de cercetător al trecutului etnografic. Barry era un luptător, Nick un contemplativ care se apleca asupra necazurilor celorlalți, ajutându-i la nevoie. Barry nu era un om rău, totuși era închis în sine însuși, egoist și sigur. Dacă ar ști că o ființă în suferință i-ar cere ajutorul, ar aranja pe cineva pentru a-l scuti de o asemenea corvoadă. Nu era insensibil la durerile altora, dar nici nu le acorda atenție.

De ce făcuse o comparație între cei doi bărbați? De ce dorința de reușită socială a lui

Barry era mai puțin demnă de respect decât aspirațiile spre frumos ale lui Nick? De ce se gândea numai la defectele lui Barry? Doar toată lumea greșește. Inclusiv ea. Și Nick este departe de a fi un om perfect! Tot timpul se certa cu ea. Ca și cum... Nu, nu putea fi vorba de vreun sentiment!

Ea continuă să plângă câteva momente, apoi își șterse lacrimile, furioasă pe slăbiciunea ei. Îl iubea pe Barry! Clipa aceasta de rătăcire nu însemna decât o amintire urâtă, un coșmar. Fusesse vrăjită de bărbatul acesta uimitor cât și de frumusețea locurilor și singura șansă de eliberare consta în plecarea ei pentru totdeauna din Jordan's Hole. Numai atunci va reuși să-și regăsească coordonatele firești ale vieții sale. Îl va avea pe Barry alături de ea. În privința lui Nick, poate că într-o zi va reciti versurile cântecului... și va râde nostalgic, întrebându-se cum putuse să se emoționeze atât de mult lângă focul din canion. Se va simți la fel de încurcată ca Patty în aceste momente.

Cât de cât calmată, Valeria strânse partiturile și le așeză înapoi pe etajeră, apoi ieși la soare. Era epuizată de atâtea lacrimi.

Sprijinită cu spatele de căsuță, zări brusc mașina lui Nick venind dinspre canion. Era singur. Ar fi vrut să se ascundă de el, dar Nick

o zărise deja. Oricum, era incapabilă să facă vreo mișcare. El coborî din vehicul și descărcă materialul cu care lucrase, fără ca ea să se clintească din loc.

El trecu pe lângă ea și ea nu reuși să articuleze nici un cuvânt. Dealtfel, ce-ar fi putut să-i spună?

– I-am trimis lui Doug Ledyard altă scrisoare, rugându-l să se grăbească, o vesti el.

Ea tăcu un moment, de teamă să nu-i tremure vocea.

– Mulțumesc, rosti ea cu greu. Oh, de-ar veni mai repede. Nu mai pot îndura.

– Dar eu! Vocea lui era aspră și amară. Vom avea nevoie de câteva luni pentru a uita această aventură nefericită, mormăi el printre dinți.

– Să știi că eu nu voi avea nevoie decât de o zi pentru a șterge din memorie amintirile de aici. Asta înseamnă că imediat ce voi fi pe drumul de întoarcere, voi lăsa în urmă totul, fără nici un regret.

Câtă dreptate avusese! Ei nu aveau nimic în comun! Cum îl vedea, cum se enerva.

Valeria se îndepărtă în grabă, pentru a nu avea iarăși o altercație.

– Mai vorbim noi chiar dacă vei pleca! strigă el în urma ei.

Se înșela amarnic dacă avea impresia că ea va avea nevoie de atâta vreme pentru a uita totul... Cel mai bine era să nu se mai frământa din cauza asta, căci zilele următoare vor fi și mai nefericite.

În seara celei de-a treia zile, Valeria înțelese că subestimase tristul adevăr. Atmosfera devenise incendiară din cauza neînțelegerilor dintre toți locuitorii așezării. Fiecare căuta să-i evite pe ceilalți.

Dacă n-ar fi trebuit să-i hrănească pe copii, Valeria nici nu s-ar mai fi apropiat de căsuța lui Nick. Acesta deja nu mai mânca împreună cu ei.

– Ruby va găti pentru mine, o anunțase el.

Aceasta putea, în sfârșit, să se ocupe de el așa cum dorea. Sosea în zori și nu pleca acasă decât seara târziu.

– De ce nu doarme aici? bombăni Patty invidioasă.

Ruby evita orice contact cu Valeria care se hotărî, într-o după-amiază, să stea în fața căsuței, la vedere, cosându-și fusta. Nu trebuia ca această obrăznicătură să creadă că-și poate permite orice măgărie fără a fi pedepsită.

În acest răstimp, Jake Jordan veni cu canistrele de apă și se opri în fața ei, spunându-i pe un ton prefăcut:

— Cu siguranță că este ultima oară, domnișoară, când car apă pentru dumneata. În curând va fi prea cald ca să mai rezistați aici.

Jake își însoți cuvintele cu același zâmbet ipocrit, dar vocea lui era dură și amenințătoare. Vali se prefăcu că nu înțelege aluzia lui și continuă să coasă fiind sigură că Ruby va fi obligată să treacă pe lângă ea.

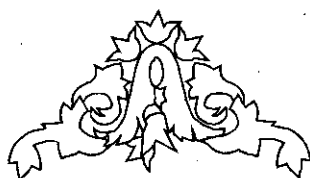
Răbdarea ei fu recompensată. Ruby ieși din căsuță urmată de Nick. Dând cu ochii de Valeria, înlemni de uimire. Nick era într-o bună dispoziție și glumi:

— Ehe, ce muncă neobișnuită pentru o zână atât de fragilă!

— Zâna repară stricăciunea făcută de o vrăjitoare mică și rea! Ruby schiță un gest de fugă. Nick observă încurcătura fetei, dar n-o întrebă nimic.

— Atenție la degete! Să nu te înțepi! o sfătui el pe Valeria râzând.

În momentul când Vali dorea să-i dea o replică usturătoare, o mașină țâșni din canion stârnind un nor de praf.

CAPITOLUL XIII

Era un Jeep vechi, atât de murdar, încât era imposibil să ghicești care fusese culoarea sa inițială. Nick scoase un chiot de bucurie...

— Doug! Bravo. Ai sosit la timp.

Un tânăr blond și subțire, înalt și prietenos, se dădu jos de la volan și făcu câțiva pași pentru a-și dezmorți picioarele obosite. Tot praful care nu se depusese pe caroserie se încrustase pe fața lui, astfel că numai ochii albaștri și inteligenți se mai distingeau cu claritate.

— Răspund întotdeauna apelurilor de ajutor! exclamă el vesel. Am primit scrisoarea ta ieri. Nu puteam să-l las baltă pe profesorul meu preferat! Ți-am adus cureaua.

— Nu este pentru mine, ci pentru domnișoara, replică Nick arătând-o pe Vali. A rămas în pană chiar în canion.

— Am trecut pe lângă mașină...

Ea surâse cu blândețe noului venit, nu înainte de a se fi uitat mânioasă la Nick. Avea acesta impresia că ea a făcut-o anume?

– Nu știu cum să-ți mulțumesc, se adresă ea lui Doug întinzându-i mâna.

Tânărul îi strânse mâna cu galanterie, uitându-se mirat la Nick.

– Este ceva care mă intrigă, făcu el... De ce atâta grabă?

Valeria îi explică pe scurt situația în care se afla, găsimd puterea să glumească.

– Eu sunt grăbită. Am venit numai s-o iau acasă pe vara mea și...

– Și aceasta a rămas în pană pe aici, o completă Nick pe un ton tânguitor.

Doug scoase un fluierat în semn de admirație.

– Cum de reușești să fii înconjurat de atâtea femei frumoase? îl întreabă el pe Nick. De ce nu am și eu bafta ta?

Doug se uită îndelung la Ruby.

Nick clătină din cap.

– Nu, Doug, nu este ea. Ruby este fiica stăpânului magazinului pe lângă care ai trecut înainte de a intra în canion. Patty, așa o cheamă pe vara domnișoarei, stă plângând în camera sa de câteva zile, ieșind numai să mănânce. Oricât de tristă ar fi, nu sare peste nici o masă.

Doug își întinse brațele amorțite.

– Sunt epuizat de drum și plin de praf. Ce șanse am să fac o baie înainte de cină?

– Crezi că aici este un hotel de lux?

– Nu, departe de așa ceva! exclamă Doug rușinat.

– Nu-i nimic, interveni Ruby râzând, avem destulă apă. Vino cu mine să-ți arăt unde te poți spăla... –

Tânărul încântat îi făcu un compliment deosebit:

– Nu găsești asemenea fete minunate la hotelurile de lux!

Ruby se împurpură în obraji.

– Nu te înfierbânta, îți arăt numai unde...

– Am înțeles, făcu el prefăcându-se dezamăgit, va trebui să mă frec singur pe spate. Peste tot se întâmplă la fel! Bicepsii mei uriași nu vor avea nevoie de serviciile tale, încântătoare zeiță!

Nick îi urmări cu privirea surâzând încurcat.

– Ce rapid s-a transformat Ruby! murmură el. Este un miracol!

Vali se uită la el cu dispreț.

– Un berbec nu știe cum să scape de o fată și iată că-i vine altul în ajutor. Bravo, n-am ce zice, toți bărbații sunteți la fel de neghiobi!

Nick o sfredeli cu privirile, încât ea simți un fior rece pe spinare.

– Atâta ai observat? Dacă ai ști cât de timidă era Ruby... De îndată ce zărea un străin, se ascundea în casă. Ultima dată când a fost aici, Doug n-a văzut-o deloc. De aceea am afirmat ce este de necrezut cum s-a schimbat.

– Vei fi surprins și mai tare când vei constata ce poate face o fetișcană furioasă! replică Valeria arătându-i fusta.

– Nu-mi plac ghicitorile. Voi pune cureaua chiar în seara asta, ești mulțumită?

– Ai uitat că trebuie să-l aștept pe Barry?

– Atunci să căutăm să ne suportăm până atunci. El se îndepărtă, dar se opri brusc și își întoarse capul surâzând batjocoritor. În seara aceasta, vom cina cu toții în onoarea lui Doug. Sfătuiește-o pe prințesă să se poarte cum trebuie. Caută să nu te uiți la Ruby cu privirea aceasta încărcată de ură, căci Barry ar putea crede că ești geloasă pe ea.

Vali se întoarse în camera ei, galbenă de mânie. Tocmai atunci, Patty găsi momentul să se plângă:

– Să nu crezi că voi sta la masă cu această fată nesuferită!

Vali o prinse de braț, zgâlțâind-o cu putere.

– Vei mânca cu noi, altfel îți dau o chelfăneală de-o vei ține minte toată viața!

Verișoara ei începu imediat să se smiorcăie.

– Nimeni nu mă iubește!

– Fii atentă cum te porți! În seara aceasta avem un oaspete. Dacă faci o scenă la cină...

– Cum pot să rabd văzând că Nick se schimbă de îndată ce este în prezența ta?

– Comportă-te normal în seara asta și poate că Nick va fi mai amabil cu tine. Se pare că Ruby îl simpatizează pe Doug, așa că ai câmp liber...

– Dar tu? o întrebă Patty bănuitoare.

– Eu? Ce-ți veni? Aștept un singur lucru: sosirea lui Barry care mă va duce cât mai departe de acest azil de nebuni!

Verișoara ei începu să se învioneze. Ochii începură să-i strălucească.

– Doream să fiu sigură de tine. Acum, între noi doi, Nick Mc Kenzie!

Valeria nu mai avu putere să vorbească. Capul îi vuia și se lăsă moale pe pat, închizându-și ochii. Ah, dacă ar putea să doarmă până la venirea lui Barry! Să nu mai vadă pe nimeni! Din păcate, trebuia să se ocupe de copii, să-i hrănească și să-i spele.

Se făcuse deja ora mesei!

Ea se ridică și se duse afară, strigându-i pe micuți.

– De ce toți par atât de mulțumiți? o întreabă Peter. Cine este domnul care a venit?

– Este Doug, prietenul lui Nick. Ne-a adus cureaua de ventilator.

Gillian pricepu prima ce urmări avea găsierea curelei.

– Va trebui să plecăm?

Vali nu putea să-i mintă.

– Da, draga mea, dar nu imediat, numai atunci când va veni tatăl vostru.

Ei nu protestară, dar tăcerea lor era mai rea decât țipetele. Cu capetele plecate, o urmară pe Vali până la rezervorul de apă.

După ce-i spală bine și se răcori și ea, merseară în cameră. Patty, în halat, cu părul ud, scotocea în valiza Valeriei.

– Nu ți-e rușine?! o admonestă aceasta. De ce nu-mi ceri măcar permisiunea de...

– Vreau fusta ta înflorată.

– De ce nu-ți pui jeansii?

– Deoarece am hotărât să schimb tactica! Sunt convinsă că Nick se va uita la mine dacă mă îmbrac ca o tânără de la țară.

Și Vali care se străduise să-și aranjeze lucrurile! Totul era vraiște.

– Îmi împrumuți bluza asta?

Vali dădu afirmativ din cap și luând copiii de mână, părăsi căsuța.

– Cina e gata. Să vii peste zece minute cel târziu! îi strigă ea lui Patty din pragul ușii. Să nu ne faci să te așteptăm.

Nici un răspuns, de parcă s-ar fi adresat unui perete!

Toți erau așezați în jurul mesei, cu excepția lui Patty, bineînțeles!

Nick purta o cămașă curată și se răsese. Ruby avea părul aranjat iar Doug se transformase într-un tânăr simpatic și vesel. Ruby stătea în capul mesei. Doug și copiii de-o parte, iar Nick și cu Vali de cealaltă parte.

– Unde este prințesa? mormăi Nick cu nemulțumire în glas.

– Trebuie să apară, șopti Vali.

– Putem aștepta câteva momente! propuse Doug împăciuitor.

– Ca să mâncăm cina rece! Nu, Ruby s-a chinuit prea mult să pregătească masa, așa că putem începe. Sper să nu mai rămână nimic atunci când prințesa nesăbuită se va hotărî să sosească.

Ruby gătea de minune! În cameră nu se auzea decât zgomotul furculițelor. Mâncarea era extrem de gustoasă și bucătăreasa merita complimentele mesenilor.

Brusc, Nick își înalță capul și toți se uitară spre ușă. Patty stătea în pragul ușii, îmbrăcată

pentru prima dată în fustă și bluză, arătând ca o tărăncuță din regiune. Pentru mai multă autenticitate, ea își ținea privirile plecate, în semn de rușine. Doug, politician din fire, se ridică în picioare.

Nick, revenindu-și din surpriză, îi făcu semn să stea jos.

– Rămâi pe scaun, Doug, nu trebuie să-i facem prințesei o primire protocolară. Este și așa plină de capricii, numai asta mai lipsea!

Doug ignoră cuvintele lui și, ocolind masa, o ajută pe Patty să ia loc pe scaunul de lângă verișoara ei.

Patty îi aruncă o privire de mironosiță, în stare să scoată din minți un sfânt. În timpul cinei ea nu se uită niciodată la Nick. Dorea, fără îndoială, să-l facă gelos, își spuse Vali observând-o. Patty îl fixa cu privirea pe Doug care se foia pe scaun stânjenit. Nici Nick și nici Ruby nu interveriră, ceea ce o miră pe Vali. Principalul era că Patty nu făcea scandal, așa că toată lumea mâncă în liniște.

După cină, toți ieșiră afară, cu excepția lui Ruby, care insistase să spele vasele. Nick își aprinse pipa și se așeză pe o bancă. Patty și Doug se pierdură în întuneric, sporovăind veseli. Ce talent de actriță avea Patty! Cu coada

ochiului, Vali se uita la Nick. Acesta părea prea liniștit pentru firea lui. Ea avu poftă să râdă. La urma-urmei, planul verișoarei sale nu fusese chiar atât de prost. Se vedea clar că Nick fierbe de gelozie.

Văzând că puștii căscău, Vali se duse repede la culcare și se băgă și ea în pat. Ultimul sunet pe care-l auzi, înainte de a o fura somnul, fu tropăitul potcoavelor lui Sunny.

*

* *

Același tropăit o trezi a doua zi dimineață. Era încă devreme și Vali se întoarse pe partea cealaltă. Uruitul unui motor de mașină n-o lăsă să adoarmă din nou.

Cineva bătu la ușă și ea tresări. Cine să fie? Se ridică într-o clipită din pat și se repezi să deschidă ușa. Era Ruby.

- Prietenul tău a sosit.
- Barry! Așa de repede?
- Te așteaptă la mașină.

Ruby îi arată vehiculul și dispăru ca un fulger.

Vali era atât de mulțumită încât nu se mai îmbracă. Începu să alerge în pijamă, chicotind bucuroasă, așteptând să-i cadă în brațe

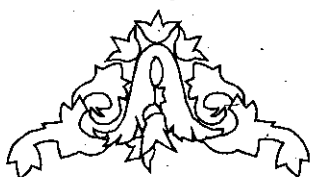

drăguțului de Barry. Cât de repede alergase să-i vină în ajutor! Ah, iubitul ei sosea la timp!

După câțiva metri se opri, stupefiată.

În mașină se afla un necunoscut. Un străin care avea o privire rece.

CAPITOLUL XIV

– Cine sunteți? îl întrebă ea mirată.

Ostilitatea din privirea necunoscutului o făcu să uite de faptul că nu este Barry.

Bărbatul se prezintă pe un ton tăios:

– Sunt Gregory Drummond, fratele Clarei.

Valeria se uita la el, nedumerită, fără a înțelege.

– Cred că ai auzit numele Clarei, adăugă el.

– Da, așa e...

– Mi-am închipuit că-l știi. Toate amantele lui Barry știu de existența ei.

Ea replică cu violență, indignată că este tratată de o asemenea manieră:

– Din întâmplare, nu sunt una din ele!

Gregory nu se așteptase la ripostă din partea ei. El o privi nedumerit, sperând ca ea să-i explice confuzia.

– Sora dumitale este aceea care mi l-a răpit pe Barry! Eu am fost iubita lui Barry înainte ca el s-o întâlnească pe Clara.

Nu acesta era răspunsul pe care dorea el să-l audă. Era clar că el nu știa deloc de Valeria.

– Sunt convinsă că sora dumitale nu ți-a vorbit despre mine.

Bărbatul păru puțin stânjenit.

– Am impresia că n-o cunoști pe Clara și Barry nu ți-a zis...

– Dă-mi voie să te contrazic! Cum de m-ai găsit? Ce cauți aici?

– Am venit după copii.

– Copii? Ești nebun! Cum am să-i încredințez unui străin? Sunt copiii lui Barry!

– Și ai Clarei, îi aminti el calm.

– Dar luna asta ei stau la el! Judecătorul...

– Văd ce grijă are Barry de ei!

Cu cât Vali se enerva mai tare, cu atât Gregory Drummond i se adresa pe un ton mai blând. El ieși din mașină și își întinse brațele.

– Nu te superi dacă fac câțiva pași? Am condus toată noaptea, venind de la Phoenix, orientându-mă după planul pe care i l-ai trimis lui Barry.

Era un bărbat de statură mijlocie, cu tâmplele sure. Ochii săi aveau o strălucire rece.

– Unde este Barry? îl întrebă ea, mai liniștită. La Phoenix? De ce Barry îi dăduse harta ei?

– Ieri era la New York.

– Trebuia să ajungă la Phoenix!

– Nu știu unde trebuia să ajungă. Domnișoară Sheppard, nu mă amestec în problemele altuia.

– Care este scopul venirii dăumitale?

– Ți l-am mai spus: Clara vrea să-și ia copiii înapoi.

– Într-adevăr? Aș vrea să știu care este motivul. Îmi cer scuze dacă sunt atât de directă, dar cu greu – îmi imaginez că aceasta este dorința ei, când toată lumea este la curent cu faptul că se plimbă pe undeva prin Europa, având numeroase aventuri.

La rândul lui, Gregory Drummond făcu ochii mari.

– Se pare, domnișoară Sheppard, că ești prost informată, dar nu mă miră acest lucru...

– Ceea ce înseamnă că Barry m-a mințit? Nu, domnule Drummond, eu am alte surse de informații. Presa, de exemplu.

– Te referi la ziarele de scandal? Ne-au făcut un rău imens, domnișoară. Observând că ea este nedumerită, el păru să devină mai blând, dar tonul cu care vorbi păstra încă o nuanță dură: N-am putut să informăm presa asupra unui lucru. Care a îndurerat întreaga familie. De cinci ani, Clara urmează un tratament psihiatric. Îți dai seama, domnișoară Sheppard, cinci ani! Cinci ani din cei șapte de căsnicie cu acest... acest...

Vocea lui se frânse brusc și Vali simți că inima i se înmoaie. Nu putea să fie adevărat! Nu-i venea să creadă!

Ea își luă capul în mâini, zguduită de destăinuirile fratelui Clarei.

– Clara este în Elveția, într-o clinică de specialitate. Când am dus-o acolo, era aproape în stare de comă! De aceea am fost nevoiți să-i trimitem pe copii mai devreme la tatăl lor. Acum, doctorii au afirmat că prezența lor i-ar produce o mare bucurie. Am închiriat o cabană în apropierea sanatoriului și-i vom instala acolo pe copii. Cred că m-ai înțelege bine de ce am venit până aici.

Vali rămase înmărmurită. După câteva momente, reuși să articuleze:

– Cine-mi garantează că ai spus adevărul?

– Mă așteptam la întrebarea aceasta, rosti el pe un ton grav. Uită-te la scrisoarea lui Barry...

El scoase o scrisoare din buzunarul hainei și i-o dădu Valeriei care-o apucă cu o mână ce începuse să tremure.

– Citește, te rog.

– Mai târziu. Dar dacă vei întâmpina refuzul copiilor? Țin atât de mult la ei.

– Și eu îi iubesc...

Privirile lor se întâlniră și amândoi înșeleseră că între ei nu exista vreun motiv de ostilitate.

– Nu-ți face griji în privința lor. Dacă te mai îndoiești de cuvintele mele, anunță-i pur și

simplu că unchiul Greg a venit să-i vadă. Vei avea răspunsul din gura lor.

Valeria se îndreptă spre căsuță, strângând nervoasă scrisoarea. Nu voia s-o citească în fața acestui bărbat.

Ca suferința ei să fie completă, îl zări pe Nick care venea spre ei, cu surâsul pe buze.

– Bună, Barry! zise el întinzând mâna necunoscutului.

– Nu este Barry, ci unchiul copiilor. S-a întâmplat...

Gregory îi veni în ajutor.

– Mama lor este bolnavă și are nevoie de prezența lor.

– Îmi pare rău, zise Nick, redevenind serios. Vă rog să acceptați o ceașcă de cafea.

Înainte ca Vali să facă alt pas, cei doi dispărură în căsuța lui Nick.

Ea se hotărî să citească scrisoarea.

„Iubita mea,

În sfârșit, soarta ne surâde! Ce noroc! Micuții monștri vor pleca! Vino să ne întâlnim la Phoenix. Vom pleca direct la Las Vegas...

Ochii ei se umplură de lacrimi și nu mai fu în stare să citească mai departe. Ea mototoli scrisoarea și-o aruncă. Era inutil să mai descifreze frazele lui!

După ce-și șterse ochii, se duse spre căsuța ei. Trebuia să-i scoale pe copii și să le explice...

Ei se deșteptaseră deja și se urcaseră în patul lui Patty, hârjonindu-se cu aceasta. Spre surpriza Valeriei, verișoara ei nu mai avea aerul morocănos și se distra copios cu copii.

— Hei, copilași, începu Vali. Ghiciți cine a venit la voi!

Veselia lor se stinse imediat.

— Tata? întrebă Peter cu teamă.

— Nu.

Ei își recăpătară voioșia.

— Cine? Cine? o întrebară într-un glas.

— Unchiul Greg!

— Unchiul Greg?

Copiii scoaseră niște țipete de bucurie și fugiră spre cealaltă căsuță.

Vali suspină. Răspunsul fusese dat!

*

*

*

După ce-și luă rămas bun de la copii și vărsă o lacrimă pe furiș, Vali rămase în fața căsuței, alături de Nick.

Acesta se uita cu coada ochiului la ea, surâzând misterios.

— Ai montat cureaua? îl întrebă ea mâhnită.

— Nu vrei mai întâi să luăm micul dejun? Mor de foame.

Nick părea trist, în ciuda aerului său zeflemitor. Se așezară cu toții la masă.

— Ce păcat că au plecat copiii! exclamă Doug. Erau atât de drăgălași.

— Acum este rândul nostru să mergem acasă, rosti Vali cu hotărâre, privind-o pe vara sa.

— Și voi? făcu Doug dezamăgit. O să vă duc dorul.

— Nu toți sunt de aceeași părere.

Valeria se uită la Nick și la Ruby. Nici unul din ei nă zise nimic.

Patty interveni cu o neobișnuită blândețe în glas:

— Nu putem rămâne până la ziua mea?

— O vei serba cu mama ta. Cel puțin atâta merită și ea, nu?

— Te rog, Vali! Aș vrea să-mi serbez aici împlinirea celor optsprezece ani.

— Gata, Patty, distracția s-a terminat. Trebuie să pleeăm spre casă. Cât mai repede!

— De ce? rosti Nick încet.

Nimeni nu se așteptase la intervenția lui în favoarea lui Patty. Toți își întoarseră privirile spre el și el se înroși până în vârful nasului. Vali era cea mai mirată.

– Tu să ne rogi să mai rămânem? Nu-mi vine să cred! exclamă ea.

– Nici mie! replică Nick. Simt că sunt pe cale să-mi pierd mințile. De fapt, la universitate mi se spunea deja Nick nebunul!

El își dresă vocea și adăugă:

– Acum de ce să te mai grăbești? Motivul care te mâna spre casă nu mai există.

– La ce te referi?

– La logodnicul tău, desigur!

Vali simți că mânia îi revine.

– Câtă delicatețe să mi-o spui în față! Dacă tot trebuie să punem lucrurile la punct, află, dragul meu, că am un magazin și că...

– Are cine să se ocupe de el, nu te îngrijora!

– Prietena mea, Deirdre, are viața ei personală și este foarte ocupată. Nu pot să-i cer să mă înlocuiască prea multă vreme.

– Ce contează câteva zile în plus? Până la ziua lui Patty.

Vali rămase pe gânduri.

– Nick Mc Kenzie, mi se pare că te-ai schimbat în ultimul timp. Fă-mi hatârul și spune-mi, ce te-a apucat așa deodată?

– Altă dată, am să-ți explic cu plăcere ce m-a apucat! Atunci când vei fi mai calmă. Oricum, nu poți pretinde că trei zile în plus vor schimba cursul vieții tale!

– Ai dreptate, în privința mea. Despre tine, cine știe?

De la sosirea lui Doug, Vali avusese impresia că Nick o privea pe Patty într-un mod ciudat. Ce se va întâmpla de ziua ei? Dacă va încerca s-o seducă, împins de gelozie? Planul lui Patty reușise pe deplin. De când aceasta se interesa numai de Doug, Nick n-o mai trata ca pe o copilă.

Valeria crezu că refuzul ei este clar, dar Nick insistă:

– Nu împlinești optsprezece ani decât o dată în viață. Să-i oferim o bucurie! S-o sărbătorim aici! Vei putea apoi să te întorci la orhideele tale.

– Oh, Nick! exclamă Patty. Cât de amabil ești!

– Prea amabil chiar, mormăi Vali.

Ce putea face? Trebuia să accepte rugămintea lui Nick. Iritată de această perspectivă, Vali se ridică brusc și răsturnă ceașca lui Ruby. Cafeaua se împrăștie pe bluza fetei.

– Îmi cer iertare...

Ruby nu zise nimic.

Mânia Valeriei, prea mult timp reținută, izbucni deodată:

– Am spus că-mi pare rău! N-am făcut-o dinadins.

Ruby era lividă la față, mușcându-și buzele.
Se vedea că este gata să plângă.

Valeria ieși trântind ușa cu putere.

*

* *

Trei zile fără scandal! Toată lumea era preocupată să pregătească sărbătoarea. Nick devenise extrem de amabil și-și pierduse sarcasmul. Oare considera că Patty se schimbase în bine? Oricum, el începu să se radă zilnic.

– Cum arăt? o întrebă el într-o dimineată pe Vali.

Ea întâlnește pentru o clipă privirile lui și simți că i se înmoaie picioarele. Cât era de frumos! Pentru a-și ascunde tulburarea, ea arboră o mutră naivă.

– Tocmai pe sărmana Valeria te-ai găsit s-o întrebi? Ce onoare! Orgoliosul Nick să țină cont de părerea mea! Am trăit s-o văd și pe asta!

Ea îi întoarse spatele și el o strigă:

– Nu pleca! Vreau într-adevăr să știu care este părerea ta...

Fără să se întoarcă, ea îi zise pe un ton ironic:

– De ce nu le întrebi pe supusele din haremul tău?

Ce tupeu din partea lui! Ce aștepta de la ea? Nu-și petrecuse noaptea trecută cântând din flaut. lângă căsuța lor, pentru a o încânta pe Patty? În plus, a avut neobrăzarea să cânte melodia ei! Cântecul fără titlu...

Imediat după ziua lui Patty, Valeria se va îndrepta spre casă. Va putea fi liberă!

Dar la ce bun această libertate? Pentru cine dorea să fie liberă?

În timp ce cosea fusta pe care dorea s-o poarte în seara aceea, ea începu să se gândească serios la ce-i rezerva viitorul.

Nu se mai punea problema iubirii cu Barry. Fusese o proastă. Îi călcase cămășile, îi bătuse la mașină lucrarea de licență, îl așteptase nopțile în timp ce el îi făcea curte Clarei, îi acceptase explicațiile în momentul când se revăzuseră, nu-i spusese nimic când o găsisese pe Ivy în camera lui și chiar avusese grijă de copiii lui. Era suficient. Numai micuții îi lipseau. Își aminti cu emoție de despărțirea de ei, de ultimul sărut al fetiței care avea lacrimi în ochi, de Peter care se smiorcăia pe umărul unchiului Greg. Fusese mai mulțumită cu ei decât fusese cu Barry în toți anii de când îl cunoscuse.

Viitorul! Se poate să existe și bărbați tandri și înțelepți, capabili s-o înțeleagă și pe care să se poată baza. Înalți, bruneti, cu umeri largi,

având simțul umorului și ochi frumoși, nerași... Oh, Dumnezeu! Ce se întâmplă cu ea? Fără să vrea se gândise la Nick. Nu dorea ca bărbatul pe care-l va iubi să semene cu acest căpcăun care zdrobește inimile tinerelor singuratece.

Ea recunoscuse totuși că se simte în siguranță alături de el, deși îi era ciudă de acest lucru. Oare merita el încrederea ei? De când se știa, ea fusese o victimă a iubirii. Prima sa dragoste, la școală, un băiat pe care-l adora, o trădase cu cea mai bună prietenă. La liceu, când mai crescuse puțin, ieșise cu un elev din ultimul an, dar acum nu-și mai amintea nici chipul, nici numele lui. Atunci el era rațiunea ei de a fi și totuși o părăsise pentru o blondă drăguță. Plânsese un trimestru întreg. Cât despre Barry, ce să mai vorbim! Nu numai că se purtase ca un laș, căsătorindu-se cu Clara, dar acum, după ce se revăzuseră, avusese tupeul să i-o prezinte pe Ivy pe care-o invitasese acasă la el! Nu mai putea avea încredere într-un asemenea om.

Orice făcuse și oricum iubise, se găsisese altă femeie care să i-l răpească pe cel la care ținea! Ce jalnică soartă avusese!

Dar Nick? Desigur, nu este legată de el, dar dacă n-ar mai râde de ea și dacă vorbele lui ar fi fost adevărate...

N-o întrebare, chiar în această dimineață, dacă avea o impresie bună văzându-l proaspăt ras? Dacă i s-ar fi dăruit în seara aceea când stătuseră îmbrățișați lângă foc, poate că o vreme ar fi fost fericiți, dar s-ar fi găsit repede o altă femeie să i-l sufle. Chiar Patty sau Ruby...

Vali suspină. Viața nu era atât de simplă. Nick era o enigmă... Nu suferise destul din dragoste? Ce mai spera? Dorea să-și facă alte probleme? Nu-i ajungeau necazurile din trecut?

Nu! De acum înainte va trăi singură, având grijă de magazin, doar cu Simba și Dee. Nu va trebui să sufere pentru cineva care o va părăsi. Dorea să aibă pe cineva pe care să se poată bizui și pe care să-l iubească fără reținere.

Valeria rupse firul de ață cu dinții. Rezultatul nu era strălucit, dar ruptura devenise aproape invizibilă. Ea ridică fusta în dreptul ochilor și fu satisfăcută. Nimeni n-ar putea ghici unde se află cusătura! Ruby va muri de ciudă! Așa merită înfumurata asta! N-o putea suferi, mai ales că va participa și ea la aniversare. Patty, spre marea ei mirare, o invitase cu un glas blând și suav.

— Vii la petrecere, nu-i așa? Voi fi atât de fericită dacă vei fi cu noi!

Ruby se încruntase și-i aruncase o privire neliniștită, dar Nick o liniștise imediat:

– N-ai nici o grijă, Patty! Ruby va veni împreună cu toți vecinii.

Vali nu-și închipuise că familia Jordan ar putea avea vecini. Așezarea era pierdută în deșert. Poate că în acest ținut întins, nu contează distanțele. Înseamnă că locuitorii regiunii păstrează bunele obiceiuri din vechime, când strămoșii lor parcurgeau zeci de kilometri pentru a petrece o seară cu toții.

– Nu te-ai îmbrăcat încă?

Patty o striga din căsuță. Cuminte și cu o înfățișare angelică complet diferită de zănateca dinainte, verișoara ei îi dădu de bănuț. Ce pune la cale?

Patty purta niște haine împrumutate de la Vali care-i veneau foarte bine. Restul lucrurilor fuseseră deja împachetate de Valeria în după-amiaza aceasta. Era gata de drum.

– Nu te neliniști. Voi fi gata la timp. Am împachetat toate lucrurile noastre. Măine, în zori, plecăm. Orice s-ar întâmpla.

– Știu, draga mea, nu-i nevoie să-mi amintești mereu.

Tonul vocii lui Patty era mieros și Vali ghici că vara ei urzea o nouă boacănă.

– Nu te-am văzut niciodată atât de potolită. Nu cumva ești bolnavă?

Patty își ridică brațele spre cer.

Sunt îndrăgostită de un bărbat minunat!

Vali izbucni în râs.

– Nu este o noutate!

– Ba da! De data asta este ceva serios!

Ochii ei străluceau ca niște licurici.

Vali se gândi că este cazul s-o readucă cu picioarele pe pământ.

– Succesul ți s-a urcat la cap. Draga mea, să văd ce-o să mai râzi când vom pleca!

Patty nu mai râse.

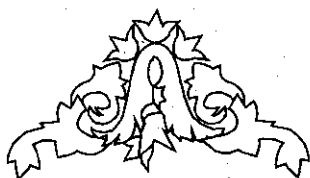
– Vedem noi cine râde la urmă, replică ea.

Înainte ca Vali să-și revină din surpriză, verișoara ei se îndepărtă dansând.

Ce s-a întâmplat cu ea? O ceruse Nick de soție?

Vali dădu nedumerită din umeri. Măine va fi o altă zi. Până atunci, trebuiau să se îmbrace pentru aniversare...

CAPITOLUL XV

Valeria nu-și închipuise vreodată că poate avea loc un bal într-un loc atât de izolat, cu toate acestea dansa și se distra de minune. Venise multă lume, vecini cu vehicule diferite, de la camion la căruță. Cineva adusese chiar un autocar cu turiști! Aceștia erau extrem de bucuroși și de uimiți și se bucurau de petrecere. Din când în când, un întârziat sosea călare.

Millie și Jake erau prezenți, dar Vali nu se mai temea de ei. Măine nu vor fi decât o amintire neplăcută.

În fața căsuțelor, Nick și Doug înălțaseră un foc uriaș. Cineva se ocupa de fripturi. Aromelor era dusă de vânt spre invitații care dansau veseli.

Muzica era cântată de o orchestră întreagă, cu armonică, banjo și viori.

Serbarea era în toi. Dansatorii se învâртеau vioi, fustele fluturau, pălăriile bărbaților erau aruncate în aer.

La începutul dansului, Vali nu putuse urma ritmul, dar acum se acomodase cu schimbările de partener și participa la veselia generală. Pe neașteptate, simți că este luată în brațe de Nick. Îl recunosc după mirosul de tutun, același ca în seara din canion. El o strânse cu putere și ea avu senzația că-i fuge pământul de sub picioare. Reuși să se desprindă din îmbrățișarea lui pătimașă și-i aruncă o privire rece.

– Ce te-a apucat?

– Nu mai sta încordată, distrează-te!

El o strânse din nou în brațe, șoptindu-i la ureche:

– Nu vrei să dansăm mai departe de foc, acolo, în întuneric?

Vocea Valeriei tremură ușor, dar nu din cauza mâniei.

– Ori ai băut prea mult, ori ai înnebunit! Plecarea mea te-a adus în asemenea stare?

– Vali, îmi plăci mult, crede-mă!

– Nick, ajunge!

Dansul se sfârși și ea se îndepărtă. Nick o urmări cu privirea, surâzând. Doug îi ieși în cale, abătut, deoarece Patty îi dădea târcoale lui Nick. Valeria se înduioșă de soarta lui. Sărmanul Doug! Patty se folosise de el numai pentru a-și atinge scopul, așa cum îi părăsese fără remușcări pe ceilalți băieți cu care vorbise.

– Valeria, doream să-mi iau rămas bun, în caz că nu ne mai vedem mâine dimineată. Plec în zori.

– Oh, dar de ce atâta grabă? Nu iei micul dejun cu noi?

– Mi-e teamă că nu pot. Vreau să evit zăpușeala de la amiază și să ajung cât mai repede în Nevada. Am ceva treabă acolo înainte de a mă întoarce la New York.

– Am fost încântată că te-am cunoscut. Mă bucur că ai venit aici.

– Și mie mi-a făcut plăcere să te întâlnesc. Transmite-i cele bune lui Patty.

Vocea lui se voală puțin pronunțând numele verișoarei ei. Valeria fu și mai supărată pe aceasta, care călca în picioare iubirea bărbaților. Doug nu merita să fie tratat în felul acesta!

– Călătorie plăcută.

– Mulțumesc și-ți doresc același lucru. Sper că ne vom mai vedea.

Își strânseseră mâinile și Doug dispăru în mulțimea invitaților. Vali nu-l mai văzu în seara aceea. Patty nu se zărea nicăieri. Cel puțin să fi avut decența să-și ia la revedere de la el!

Valeria încetă să se mai gândească la el, căci îl zări pe Nick dansând cu Ruby. Erau strâns îmbrățișați și vorbeau în șoaptă. Când trecură pe lângă ea, auzi fără să vrea, crâmpie din conversația lor.

– Ruby, ești fericită acum? Așa îți place?

– Oh, da, Nick! Niciodată n-aș fi visat...

– Ei bine, acum poți să te bucuri. Fă-mi promisiunea că vei visa în fiecare zi. Nu vei regreta. Amintește-ți că niciodată nu te voi părăsi.

Valeria nu avu puterea să asculte până la capăt. Se răsuci pe călcâie și făcu câțiva pași, dând nas în nas cu părinții lui Ruby. Millie, cu ochii la fiica ei, n-o observă, dar Jake o zări imediat. El îi zâmbi micos, dezvelindu-și dinții galbeni din cauza tutunului și făcu un pas spre ea. Vali păli.

– Domnișoară, pot să-mi iau la revedere? Plecați mâine, nu-i așa?

Vocea lui era blândă dar ochii îi scânteiau amenințatori. Valeria își învinse teama și-i răspunse pe un ton rece:

– Da, mâine dimineață!

Jake își ascunse cu greu satisfacția și se duse lângă soția sa.

Noaptea se lăsase și unii invitați începură să plece, așa că Vali se duse în camera ei.

*

* *

Când se trezi, abia se crăpa de ziuă. Patty dormise în celălalt pat, surâzând în somn. Vali

se uită la ea mirată. Calmul verișoarei o intriga. Planul ei eșuase, Nick îi făcea ochi dulci rivalei sale și totuși Patty părea fericită. Chiar în somn! Nu-i venea să creadă că acest lucru este posibil. Să-i fi venit mintea la cap?

Vali se încruntă. Dar dacă visa la o fericire imposibilă? Trezirea la realitate putea să fie foarte neplăcută! Se hotărî s-o mai lase să doarmă și ieși tiptil din cameră.

Când se întoarse, o găsi pe Patty așezată pe pat, zâmbindu-i. Părea atât de mulțumită de sine, încât Vali rămase descumpănită.

– De ce nu te mai odihnești? o întrebă Vali.

– Mă duc să mă spăl. Vom putea pleca imediat după micul dejun.

– Foarte bine. Propun să bem cafeaua aici și micul dejun îl vom lua pe drum.

– De acord. După ce mă îmbrac, te ajut să duci valizele la mașină.

Vali nu mai știa ce să spună. Se temuse atât de mult de aceste momente dinaintea plecării! Nici plânsete, nici lamentări! Călătoria de întoarcere se anunța liniștită.

– Ce seară frumoasă! exclamă Patty. Nick s-a ținut de cuvânt și mi-a oferit o aniversare de neuitat. Chiar și Ruby a fost amabilă cu mine! Este de necrezut.

— Nu numai pentru tine! replică Vali. Acum, pregătește-te. Nick deja este sculat. Am adormecat aroma cafelei.

— Îndată, draga mea!

Ceața era încă destul de deasă și era răcoare. Patty se reîntoarse de la spălat și-și puse o pereche de jeanși și un pulovăr gros cu guler întors.

— Ce-ar fi să ducem bagajele la mașină? zise Vali.

— Mai târziu, te rog. Vreau să-mi iau rămas-bun de la Nick. Singură. Îi datorez acest lucru, căci a fost atât de bun cu mine.

— Desigur, draga mea. Pot să duc singură bagajele. Nu avem prea multe lucruri. Patty, mă uimești. N-am crezut că poți să fii atât de înțeleaptă.

Verișoara îi surâse din prag.

— Ce contează un iubit? Găsesc zece în loc! Patty îi trimise o bezea. Îți mulțumesc pentru tot.

— Pentru puțin.

— Tu mi-ai deschis ochii.

Vali nu pierdu decât un sfert de oră pentru a aranja bagajele în mașină. Frigul se înmuiase și ceața începuse să se ridice. Se îndreptă spre căsuța lui Nick, considerând că Patty avusese

timpul necesar pentru a-i mulțumi pentru ospitalitatea de care dăduse dovadă.

Îl găsi pe Nick singur, așezat în fața unei cești de cafea. Avea o expresie încruntată, semn că este într-o proastă dispoziție.

– Mașina e gata de mai mult de o oră, îi reproșă el.

– Îmi cer iertare, dar a trebuit să car bagajele.

– Unde este prițesa?

Valî tresări speriată.

– Cum unde?

– Unde se ascunde? Să nu-mi spui că doarme încă!

– Nick, nu este momentul să glumești. A venit să-și ia rămas-bun de la tine, am văzut cu ochii mei că s-a îndreptat spre căsuța ta.

El păru dezorientat.

– Imposibil! Nu m-am mișcat de aici. Ușa era deschisă. Unde să se fi dus?

– Habar n-am. Am s-o strig. S-a oprit poate să vadă ceva.

– Ce să vadă?

– De unde să știu? Tot ce pot afirma cu certitudine este că a părăsit căsuța cu mai bine de un sfert de oră în urmă. Cred că a vrut să admire pentru ultima oară răsăritul soarelui în canion.

Vali nu era deloc îngrijorată. O cunoștea prea bine pe vara ei pentru a intra în panică. Era obișnuită cu întârzierile acestea. Se duse totuși s-o caute, strigând-o. Nici un rezultat. Se duse spre intrarea în canion. Nimeni. Se uită în depărtare, dar nu zări nimic. Acum se făcuse senin și privirea putea ajunge până departe.

Se întoarse la căsuță cu vocea răgușită de atâta strigat. O strigă pentru ultima oară pe Patty. Nimeni nu răspunse.

Nick se apropie de ea.

– Unde este? îl întrebă ea alarmată. De ce nu răspunde? Am căutat-o peste tot. Pur și simplu a dispărut! Nu-mi vine să cred că nu mai este aici!

– Liniștește-te, o consolă el luând-o de umeri. Nu cred că a ajuns prea departe. Oamenii nu dispar așa ușor!

– Atunci, unde poate fi? Nu mai este ceață și totuși n-am zărit-o nicăieri.

– Așează-te și bea-ți cafeaua să te mai liniștești. Dacă zănateca a vrut să ne facă o farsă, am să-i trag vreo câteva la fund de-o să mă țină minte toată viața!

Brusc, Valeria scoase un țipăt.

– Nick, mina!

El o privi uluit.

– Nu se poate! Am auzit-o spunând copiilor că este periculos să te apropii de intrare.

Văzând că este mută de spaimă, el se hotărî să acționeze cât mai repede.

– Mă duc acolo. Nu te mișca de aici. Nu vreau să pierd două femei în aceeași zi.

Valeria se uita din pragul casei cum Nick urcă dealul. Ajuns în vârf, el cercetă fiecare tufiș, strigând-o pe Patty și se aplecă chiar deasupra puțurilor de mină. Nimic.

Când văzu că începe să coboare, Vali își pierdu orice speranță.

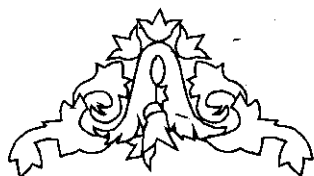
– Nimeni n-a trecut pe acolo, îi spuse el gâfâind. Nici o piatră n-a fost mișcată din loc și n-am observat nici o urmă de pași. Îmi pare rău. Nu știu ce să mai zic...

Ea începu să tremure.

– Nu mai este nimic de spus... doar că ea a dispărut.

Vali izbucni în hohote de plâns.

CAPITOLUL XVI

Valeria ar fi vrut să fie tare și să acționeze, dar plângea prosteste, fără să-și poată reține lacrimile.

– Sunt atât de nenorocită, suspină ea.

– Valeria...

Nick o luă în brațe și încercă s-o aline. Ea își puse capul pe umărul lui. Ce bine că el se găsea lângă ea!

– Nu te lăsa copleșită! Nu acum! Trebuie să existe o explicație. Să așteptăm ca ea să iasă din ascunzătoare și...

Vorbele lui fură întrerupte de un tropot de cal. Ruby apăru ca un fulger și-i surprinse pe îmbrățișați. Ea trase atât de tare de frâu încât calul se cabră.

Stăpânindu-l pe Sunny, se adresă Valeriei pe un ton tăios:

– Credeam că ai plecat!

Nick răspunse în locul ei:

– Așa ar fi vrut, dar avem necazuri. Patty nu mai este aici.

– Cum nu mai este?

– A dispărut. N-ai întâlnit-o din întâmplare?
Ea se bosumflă și replică supărată:

– De ce? Nu sunt în căutarea ei.

– Ruby, nu este cazul să faci o scenă de gelozie.

– Nu sunt geloasă pe ea. Oricum, n-am zărit-o.

Nick rămase un moment pe gânduri.

– Trebuie să acționăm de urgență. Voi lua legătura cu autoritățile. Poliția va cerceta ținutul. Vom da anunțuri la radio și la televiziune. Trebuie să fie undeva. Cu cât vor fi mai mulți la curent cu dispariția ei...

– Nu, Nick, nu se poate! Nu trebuie ca mama ei să afle această veste care ar putea s-o ucidă. Are inima atât de fragilă. Să așteptăm încă o zi înainte de a declanșa ațarma.

Deși clătină îngrijorat din cap, Nick acceptă propunerea.

– De acord, până mâine dimineată. Nu se poate să fi dispărut de tot. Doar nu s-a evaporat în natură! Nu este prea departe. Când voi pune mâna pe ea... Ruby, întoarce-te acasă și supraveghează șoseaua. Noi vom începe căutarea în canion.

– De ce trebuie să plec? protestă ea. Mi-ai spus să vin să lucrăm.

– Ai dreptate, dar cine s-ar fi așteptat la așa ceva din partea lui Patty?

– Bine, mă duc acasă, zise ea, întorcând calul.

– Așteaptă! Cere-i tatălui tău să aducă apă. Vom fi obligați să rămânem aici mai mult timp.

Ruby dădu din cap că a înțeles și plecă în galop, stârnind un nor de praf.

Vali o urmări cu privirea și exclamă cu amărăciune:

– Ruby mă urăște.

– Oh, nu! Nu începe din nou!

– Ești orb? A crezut că te găsește singur. În fond, n-am nimic să-i reproșez. În locul ei...

– Ce ai face?

– Știi foarte bine ce vreau să spun.

– Ruby este dezamăgită, căci am planificat pentru astăzi o mulțime de lucruri. Să știi că nu te urăște. O disprețuiește pe Patty, nu pe tine.

– Așadar vrei să sugerezi că ea mă adoră! Îi urăște pe toți cei care țin la tine!

– Te numeri și tu printre aceștia?

Vali regretă că deschisese acest subiect și murmură rușinată:

– Așa crede ea.

Vocea lui deveni blândă.

– Vali, este vreo șansă ca ea să aibă dreptate?

- Cât de mult ar fi dorit să-i răspundă cu sinceritate! Deschide gura dar se abține la timp. Enervată de insistențele lui, îi dădu o replică dură:

- Acum ți-ai găsit momentul să faci pe seducătorul?

El se încruntă și spuse pe un ton conciliant:

- Bine, bine, să ne întoarcem la oile noastre. Ce-i reproșezi lui Ruby?

- Oh, în primul rând gelozia ei înverșunată care a făcut-o să-mi sfășie fusta:

- N-a făcut-o dinadins!

- De unde știi?

- Mi-a spus-o ea însăși. A avut o clipă de slăbiciune. A vrut să-și ceară scuze, dar i-a fost teamă de tine. N-a făcut-o până acum, din cauză că n-a avut curaj.

Vali rămase stupefiată.

Nick continuă să-i explice comportamentul ciudat al fetei.

- Ruby murea de invidie să-ți încerce lucrurile. N-a mai văzut în viața ei rochii și fuste ca ale tale sau ale lui Patty. A profitat de absența ta pentru a proba o fustă. Trebuie s-o înțelegi! Aici este un ținut de deșert și nimeni nu are haine croite după ultimul răcnet al modei. Chiar și revistele de modă ajung cu o întârziere de jumătate de an.

Spusele lui Nick erau plauzibile.

– Când a auzit pașii tăi, a înghețat de spaimă. Avea pe ea fusta care era puțin cam strâmtă pentru ea. A tras cu putere și fusta s-a rupt. I-a fost atât de rușine încât n-a îndrăznit să-ți spună ce s-a întâmplat și a fugit ca din pușcă.

Deși Valeria era încă supărată, trebui să recunoască adevărul.

– De ce nu și-a cerut scuze, mai târziu?

– Biata fată se temea de tine. Simțea că nu-ți plac părinții ei și asta a complicat lucrurile.

– Ei nu-i urăsc, protestă Vali, ci mi-e frică de ei. Când m-au amenințat...

– Nu mai dezgropa morții! Ai să ajungi să-l acuzi pe Jake că a răpit-o pe Patty.

– Nu am vedenii și nu sunt nebună. Dacă ai ști de câte ori a încercat el să mă înspăimânte! Când mă gândesc că acum aș fi scăpat de el, dacă nu intervenea această nenorocire...

– Bine, bine, liniștește-te. Voi lua mașina și voi cerceta fiecare deal. Rămâi aici, poate se întoarce prițesa.

– Nu! Nu rămân aici nici moartă! Mi-e frică să stau singură. Ia-mă cu tine.

Nick oftă și-și ridică ochii la cer.

– Fie, să mergem. Să-i lăsăm un bilet, în caz că vine.

Toată ziua străbătură canioanele, înghițind tone de praf. Nu găsiră nici urmă de Patty. Nimeni n-o văzuse. Seara, se întoarseră cu coada între picioare, obosiți și descurajați.

În apropierea căsuțelor îl întâlniră pe Jake Jordan care adusese canistrele cu apă. Millie era pe celălalt scaun din mașină, uitându-se urât la Valeria. Aceasta se înfioră. De atâtea ori surprinsese aceeași privire la Ruby. Oare avea impresia că ele o privesc cu dispreț, când, în realitate, lor le e rușine?

– Ne pare extrem de rău că domnișoara a dispărut, declară Jake. Era atât de drăguță și amabilă. Când Ruby ne-a adus vestea, nu ne venea să credem că este adevărat. Dacă aveți nevoie de ceva, nu ezitați să apelați la noi.

După ce se despărțiră de familia Jordan, Nick rupse tăcerea ce se lăsase între ei.

– Mai poți susține că Jake nu este îngrijorat de dispariția fetei? Te asigur că este un om de treabă!

Vali preferă să nu răspundă.

Când ajunseră la curba care ascundea căsuțele, un miros ciudat le gâdilă nărilor.

– Cineva a aprins un foc, mormăi el. La naiba!

Nick accelerează brusc și ajunseră într-o clipă în dreptul căsuțelor.

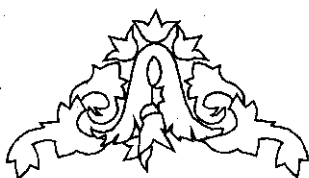
Una dintre ele, aceea unde locuiseră Vali, Patty și copiii, era cuprinsă de flăcări. Un fum gros se ridica din acoperiș.

Înlemniți, Nick și Vali se uitară tăcuți la dezastru.

– Ce s-a întâmplat? șopti Nick într-un târziu.

– Nu știu, răspunse ea, având o bănuială, dar Jake a fost aici.

CAPITOLUL XVII

— Nu înțeleg ce legătură are Jake cu incendiul? mormăi Nick supărat.

— Eu încep să pricep ce s-a întâmplat, făcu Vali, sigură pe răspunsul ei. Acum două zile, Jake mi-a spus că nu mai este nevoie să aducă apă pentru mine, deoarece, în curând, locul acesta va fi prea călduros pentru o turistă. Poate că acum mă crezi.

Nick se apropia de incendiu și ea îl urmă.

— Ești sigură că nu ai uitat vreun chiștoc, azi-dimineață?

— Când m-ai văzut fumând? Nici Patty nu suportă țigările. Nu, Nick, nu aceasta este explicația declanșării focului.

— Lemnul din care este construită casa este foarte vechi și uscat. Astăzi a fost o arșiță cumplită și...

— Crezi că a așteptat o sută de ani ca să se aprindă de la sine? Glumești! Cineva a dat foc căsuței în mod intenționat.

— Sunt sigură de asta. Nu simți mirosul de benzină? Cineva are vreun interes...

El se îndreaptă enervat spre căsuța lui.

Vali alergă după el.

– Ce noroc am avut că am mutat mașina mai jos! exclamă ea.

– Așa e. N-am pierdut nimic.

– Cel mult, camera mea.

– Ah, da, uitasem! Acum revenim la prima seară când ai dormit în patul meu și eu sub cerul liber.

Ea ezită.

– Nu-mi place această soluție.

– În acest caz, aleg patul și-ți las sacul de dormit, spuse el repede. Mai avem o posibilitate: să dormim amândoi în același pat.

– Asta ți-ar conveni ție!

– Poate că dacă te gândești mai bine, îți convine și ție! Remarca lui fu spusă pe un ton ironic, dar gluma lui se opri aici și continuă cu un glas grav și insistent: Ce rău facem dacă dormim împreună? Suntem singuri!

Ea simți că pulsul îi bate cu putere.

– Nu-mi dau seama la ce te referi...

Tonul lui deveni amar și melancolic.

– Bineînțeles că nu mă înțelegi. Încă din prima zi n-ai vrut să mă iei în seamă.

Cum de avea Nick o asemenea impresie? De când îl cunoscuse, se frământase mereu din cauza lui, știind prea bine ce înseamnă să se

lase prinsă în mrejele lui. Luptase din răspuțeri cu ispita de a-i cădea în brațe, dar acum avu un moment de slăbiciune. O voce îi spunea: „Nu mai ezita! Ce contează viitorul?” Vali începu să tremure din tot trupul.

– Nick Mc Kenzie, ai înnebunit!

– Chiar așa? Nick deveni furios și se încruntă.

– După incendiu, urmează crima. Cu puțin noroc, vor fi două victime. Ce să mai așteptăm ziua de mâine? Hai să ne sinucidem cu seninătate!

– Crezi că ești nostim?

– Mă vezi în stare să glumesc? Bine, îți las patul și eu aleg luna și stelele. Noapte bună!

Noaptea se lăsase deja. Era frig și atmosfera era cu adevărat lugubră.

De ce nu voia Nick să privească adevărul în față? Cel ce pusese focul era, fără îndoială, Jake. Totul îl acuza. Când ea încercă să reia acest subiect, el o întrerupse brutal:

– Își dai seama ce aiureli spui? Jake și Millie au răpit-o pe Patty din cauză că le era frică să nu-i denunți la poliție! Ha, ha, ha, asta-i bună! rânji el amenințător.

Valeria dorise atât de mult să fie crezută și iată că el râdea de ea!

Ajunsa la capătul puterilor, ea hohoti plângând:

– N-am susținut o asemenea absurditate! Nu știu ce s-a întâmplat cu vara mea. Nu pot susține că părinții lui Ruby sunt implicați în dispariția ei. De ce te înverșunezi să nu recunoști că Jake a dat foc căsuței? Incendiul a izbucnit imediat după plecarea lui!

– De ce s-o fi făcut? De ce? Explică-mi motivul!

– Nu crezi că este vorba de un avertisment? Un mod cam exagerat de a mă face să înțeleg că trebuie să-mi iau tălpășița...

– Te uiți prea mult la filmele de la televizor...

– Și tu iei lucrurile în glumă: Accepti că incendiul a avut loc ca și cum ar fi fost normal să se întâmple.

Nick înălță încurcat din umeri și se sculă de la masă. După ce luă sacul de dormit, se opri în pragul ușii mormăind:

– Dormi și odihnește-te. Poate somnul te va calma. Eu nu mai rezist de oboseală.

*

* *

Vali rămase singură în camera întunecată. De afară se auzea trosnetul lemnurilor care ardeau. Pentru prima dată îi era teamă. Își ascunse capul

sub pătură, dar nu-și găsi liniștea. Se aștepta la orice mârșăvie și stătea cu urechea ciulită. Avea impresia că va fi atacată de niște răufăcători. Tremura de spaimă. Cea mai mică trosnitură o umplea de groază.

Unde se afla Patty? Ce primejdie o pândeă?

Se uită înspăimântată pe fereastră. Un nor uriaș acoperi luna. Valeria scoase un strigăt înfiorător. Cuprinsă de panică, țâșni pe ușă ca o săgeată. Pașii o conduseră spre Nick care, alarmat de țipătul ei, o aștepta nu departe de căsuță.

Fără nici un cuvânt, el întredeschise sacul de dormit și-i făcu loc lângă el.

Vali era atât de înfricoșată încât se ghemui la pieptul lui. Tremura ca o frunză, incapabilă să se stăpânească.

Încetul cu încetul, ea se liniști. Era plăcut în sacul de dormit și prezența lui Nick îi dădea impresia că nu trebuie să se mai teamă de ceva.

Totuși, după câteva momente, ea începu să tremure din nou, de dată această nu din cauza frigii. Căldura corpului lui Nick și situația în care se găsea o făceau să se simtă puțin amețită.

Când el o strânse mai tare, ea nu-l respinse și închise ochii. Imediat își aduse aminte de Jake și de Patty...

Cum putea să se abandonase dorinței în timp ce verișoara ei zăcea într-o prăpastie, pe jumătate moartă? Ea îl împinse cu putere pe Nick, dar acesta parcă era posedat de diavol! Începu s-o îmbrățișeze și mai tare, sărutând-o ușor pe obraji. Vali își feri gura dar nu fu destul de rapidă. Gura lui îi apăsă buzele... Ea scoase un strigăt înăbușit, dar el insistă și în curând suspină de plăcere.

În sinea ei, se gândea totuși la soarta verișoarei sale. Cum poate să facă dragoste, atunci când Patty trece printr-un pericol de moarte?

Încă o dată, se zbatu să scape din strânsoarea lui.

- În numele Cerului! Cum poți să...
- Vali, nu te mai gândi la nimic altceva!
- Ușor de spus, dar mai greu de făcut!
- Nu te gândești că Patty suferă?...
- Domnul s-o aibă în pază...

Ce tupeu are bărbatul ăsta! Auzi, îi arde de glumă!

Ea reuși să scape din îmbrățișare.

- Nu vorbi astfel de vara mea!
- La dracu' cu ea! Sunt sigur că nu i s-a întâmplat nimica rău. De ce ai venit aici?
- Din cauză că mi-era teamă. Numai de asta!
- Nu fi copilă!

– Nick, îți jur că e purul adevăr! Eram terorizată, singură în casuță...

El îi dădu drumul și se întoarse cu spatele.

– Atunci, dormi. Rămân eu de veghe.

*

* *

Dimineață, el era atât de morocănos, încât Vali fu sigură că nu dormise deloc. Ea însăși era înfuriată, gata să muște și să zgârie dacă va fi cazul. Căzuse într-un somn adânc și se trezise, cu surprindere, în brațele lui. Ea făcu o mișcare involuntară și el mormăi supărat:

– Nu te mișca! Ațipisem puțin și m-ai trezit. Ce s-a întâmplat?

Ea se strecură afară din sacul de dormit și se duse să se spele, gândindu-se că Nick n-o crezuse atunci când îi spusese că din cauza panicii venise să se culce alături de el.

Acum, după ce se spălase din belșug și pregătise micul dejun, nu știa ce să-i spună. Nick părea negru de supărare.

– Cafeaua este gata, îl anunță ea încet.

– Sper că ai făcut-o așa cum îmi place mie!

Îi stătea pe limbă să-i răspundă că n-are decât s-o facă el însuși, dar reuși să se stăpânească. Avea încă nevoie de ajutorul lui. Trebuia s-o găsească neapărat pe Patty.

– Nu trebuia să te ascult, se lamentă el. Este cazul să prevenim autoritățile. Mă duc la Jake să dau mai multe telefoane.

Ea se temea să rămână singură, dar el n-o invitase să-l însoțească. Se iviseră zorile, așa că neliniștea din noaptea trecută începuse să dispară. Oricum, prefera să stea aici decât să dea ochii cu părinții lui Ruby!

– N-o să-ți fie frică? o întrebă Nick.

– Nu te îngrijora, minți ea. Mă simt mult mai bine acum. Tonul vocii îi era însă nesigur. Cât timp vei lipsi? se interesă ea.

– Cât va fi necesar, răspunse el pe un ton de reproș. Am să anunț poliția și voi face ceea ce mi se va spune. Cel mai probabil, mă voi întoarce aici și vom aștepta vești despre ea. Va veni un echipaj să cerceteze valea și canioanele și îi voi călăuzi, dacă n-o va face Jake.

Nick surâse când pronunță numele lui Jordan, dar Vali avu impresia că totuși este neliniștit.

Ea rămase cu privirile ațintite la mașină până când aceasta dispăru în canion..

Când norul de praf iscat de roțile vehiculului se risipi și pereții canionului nu mai transmisera ecoul zgomotului motorului, Valeria se întoarce și admiră suspinând peisajul dezolant care se

întindea în fața ei. Pentru o clipă, ea dori să fi plecat cu Nick.

Ceața se ridicase iar aerul era uscat și încă rece. Erau aceleași condiții și aceeași oră ca ieri, când Patty dispăruse!

Valeria rămase nemișcată mult timp, scrutând dealurile din jur. Încetul cu încetul, fu cuprinsă de aceeași teamă nestăpânită.

Ceea ce trebuia să facă era să se adăpostească în căsuța lui Nick, înconjurată de obiecte familiare care să-i aducă liniștea: cizmele muzicianului, pipa lui, cămașa așezată pe speteaza unui scaun, partiturile cu cântece vechi. Toate acestea îi vor da siguranța care-i lipsea. Deși era conștientă de pericolul la care se expunea rămânând afară, ea nu putu schița nici cel mai mic gest. Ca și în ajun, era paralizată de frică. Însăși căldura soarelui, revărsată pe crestele ce înconjurau căsuțele, nu reuși să-i îndepărteze angoasa din suflet.

De-abia după o oră Valeria se hotărî să facă o mișcare. Uruitul unui motor o făcuse să tresară și să iasă din starea de stupeoare... respiră ușurată și-și duse mâna la inimă. Era cât pe ce să leșine de emoție. Nick se întorsese!

Nu, nu putea fi el. Nick nu avusese timp într-o oră să se ducă până la magazinul familiei

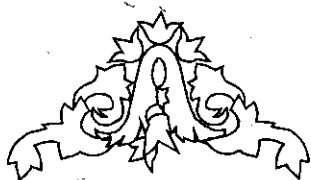

Jordan și să se întoarcă. Cine să fie? Au găsit-o pe Patty?

Valeria alergă spre canion. După câțiva metri, se opri brusc și rămase cu urechea ciulită.

Nu era mașina lui Nick! Era vechea camionetă a lui Jake. Părinții lui Ruby se îndreptau spre ea... Millie avea privirea aceea umilă care o scotea din sărite pe Valeria.

CAPITOLUL XVIII

Valeria se dădu înapoi pentru a lăsa camioneta să treacă și începu să tremure de teamă.

Surâsul mieros al lui Jake o ținui locului mai mult decât chipul lipsit de expresie al soției lui. Vali era atât de înspăimântată încât avu impresia că se sufocă.

Jake scoase capul pe geam și strigă:

– Domnișoară! Unde este Mc Kenzie?

Era o capcană! gânde ea pe dată. Cum să scape?

– Nu v-ați întâlnit cu el? Tocmai a plecat spre voi.

– Ah, da? Ce păcat, noi venim din altă direcție. Am fost în sud pentru a aduce marfă. Am câteva scrisori pentru el, și am trecut să i le dau.

Pentru o clipă, Valeria speră că el îi va da corespondența și va pleca imediat.

Jake îi întinse scrisorile, dar zări ruinele căsuței.

— A fost un incendiu?

Vali luă plicurile și le puse în buzunar, evitând privirea lui curioasă.

— Credeam că știți despre ce este vorba. Focul a izbucnit imediat ce ați plecat ieri.

Jake nu păru s-o fi auzit. El coborî din camionetă și se uită lung la rămășițele căsuței.

— Jake, nu vii? îl chemă Millie pe un ton arțăgos. Ruby este singură la magazin.

— Nu are prea mulți clienți în acest sezon. Nu se spetește muncind. Mă duc să arunc o privire...

— N-ai nimic de văzut! Numai o hardughie arsă.

Millie începu să-și frământă mâinile de nervi.

Valeria era cu ochii ațintiți la ea și zări pușca lui Jake agățată de tavanul mașinii. O amenințare în plus!

Privirile neîncrezătoare ale soției urmăreau mișcările lui Jake care scotocea printre dărâmături. Millie își aranjă o buclă argintie și mormăi înciudată:

— Mă întreb ce speră să găsească! Nu-i treaba lui. De ce-și bagă nasul unde nu-i fierbe oala?

Valeria știa cu siguranță ce va descoperi Jake: dovada clară că focul fusese declanșat de o mână criminală. Era convinsă că el însuși dăduse foc căsuței.

– Ce pustiu este pe aici...

Vocea lui Millie era încărcată de subînțelesuri. Vali observă că soția lui Jake nu se mai uită la el, ci la căsuța lui Nick.

– Nu te simți stingherită că ești singură? o întreabă ea pe Valeria.

– Din cauza incendiului?

– Nu, vreau să spun singură cu el!

Oh, ce viperă! O cotoroanță fără inimă!

– Domnul Mc Kenzie este un gentleman. Tot timpul s-a purtat foarte corect față de mine.

Millie continua să se uite la căsuță, evitând privirile Valeriei.

– Nick o tratează pe Ruby ca pe o doamnă, afirmă mama ei. Știți de ce? Pentru că fiica mea este o doamnă. Are o educație aleasă și nu și-ar petrece nopțile cu un bărbat dacă n-ar fi măritată cu el.

Vali ignoră impertinența cuvintelor lui Millie, dar îi dădu totuși un răspuns tăios:

– Credeți-mă că, dacă verișoara mea n-ar fi dispărut, n-aș fi acum aici. Nu pot pleca până n-o găsește pe Patty, chiar dacă trebuie – așa cum ați afirmat – „să-mi petrec nopțile cu Mc Kenzie“.

Chipul soției lui Jake se întunecă. Făcând un efort de a se stăpâni, ea o întreabă pe Vali:

– Ați căutat la mină?

– Bineînțeles! Nick s-a cățarat imediat acolo. Nimeni n-a trecut pe acolo de o sută de ani.

– Nu acolo, replică Millie.

Cu mâna ei descărnată, arată spre o înălțime din spatele căsuței care mărginea un fel de platou.

Valeria scoase un strigăt. Nu și-ar fi închipuit că zona această poate trece neobservată. Totuși, era prima dată când o remarcă.

– Patty s-a urcat poate pe platou pentru a admira răsăritul soarelui, sugerează Millie. Când Jake îmi făcea curte...

Valeria n-o mai asculta, alergând spre zona ascunsă.

Bineînțeles! Patty era acolo, cu siguranță! Aceasta era singura explicație.

Vali începu să se cațere cu ajutorul brațelor, îndepărtându-se de căsuță. Stâncile o împiedicau să înainteze. Cu coada ochiului, zări că Jake terminase de scormonit. El îi făcu cu mâna și-i strigă ceva, dar ea nu înțelese ce spunea. Continuă să urce și în curând ajunse la marginea platoului.

Se opri o clipă să-și tragă răsuflarea. În jurul ei se aflau stânci uriașe și câteva tufișuri firave. Platoul era și mai uscat decât valea.

O speranță imensă îi cuprinse inima. Patty era acolo, printre stânci și ea o va descoperi și

o va salva! Începu s-o strige. Deși nu auzi vreun răspuns, încrederea o făcea să înainteze cu curaj.

Aruncă o privire la ceas, întrebându-se dacă Jake mai era acolo jos, sau dacă Nick avusese timp să se întoarcă.

Se afla de un sfert de oră pe platou și nu cercetase nici a zecea parte a zonei. Căldura devenise cu adevărat infernală.

Brusc, la vreo douăzeci de metri, i se păru că se mișcase ceva într-un tufiș. Totul fusese atât de rapid, încât crezu mai întâi că visase. Apoi se auzi un foșnet. Nu, nu fusese nici o halucinație.

Ea începu să alerge spre tufiș.

— Patty! țipă ea.

Parcursese deja jumătate din distanță când rămase încremenită. O groază nebună puse stăpânire pe ea, o teamă pe care n-o mai cunoscuse vreodată.

La câțiva pași de ea, un șarpe uriaș își înălța capul. Ea observă limba bifurcată și coada care începu să se miște, producând un sunet de clopoței.

Vali se întoarce dintr-o săritură, se împiedică și căzu. Încercă să se ridice, dar o durere puternică la picior o imobiliză.

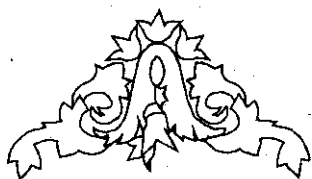

În fața ochilor înspăimântați de moarte, îl zări pe Jake cu pușca în mână!

Valeria nu mai avu forța să țipe. Știa că el o va ucide și nimeni nu va ști ce s-a întâmplat! Oare o împușcase și pe Patty?

În momentul când își pierdu cunoștința, auzi o bubuitură...

CAPITOLUL XIX

La început, avu o senzație de plutire, ca și cum devenise ușoară de tot și putea zbura...

Apoi auzi un murmur. Cineva o striga:

– Valeria... Oh, Vali, scumpa mea. Nu te mai chinui... Totul s-a terminat.

Era imposibil! Murise? Ce căuta Nick în infern?

– Te voi duce la casuță. Te vei simți mai bine. Așteaptă numai puțin.

– Nick! Vocea ei era un suspin. Sângerez mult?

– Să sângerezi? De ce?

– Pentru că Jake m-a împușcat. Am fost sigură că mă va omorî... Spune-mi dacă voi supraviețui!

Era Nick! El în carne și oase. Îl recunosc după râsul său batjocoritor.

– Prostuțo! Să știi că te iubesc pentru că ești încăpățânată și prostuță! Ascultă-mă, dacă Jake n-ar fi venit la timp, acum ai fi fost cu adevărat moartă. Din fericire, Jake este un țintaș

redutabil! Era o femeie care-și proteja puii. La această distanță, reptila te-ar fi mușcat cu siguranță. Veninul ei este mortal.

Vali simți că o cuprinde amețea.

– Am văzut că se mișcă tufișul. Am crezut că este Patty. Millie spunea că...

Nick o sprijinea de umăr și o ajuta să coboare dealul. În spatele lor, cineva strigă:

– Millie! Vreau să-ți spun două vorbe...

– Este Jake? șopti ea.

– Desigur! răspunse Nick. Noroc cu el...

Dacă n-ar fi avut prezența de spirit să urce după tine... Eu am sosit chiar în momentul când el se cățara grăbit. Când mi-am dat seama că nu ești lângă căsuță, am înțeles imediat ce primejdie te paște. Nici n-am avut timp să discut cu Millie. Am urcat într-un suflet.

Valeria îl auzea pe Jake bodogănind.

– Acum va mărturisi! Chiar dacă va trebui să-i dau o bătaie soră cu moartea.

– De ce m-a îndemnat Millie spre platou? suspină Vali.

– Bătrână smintită! o amenință Jake cu pumnul pe Millie.

Ajunseră lângă căsuțe. Nick se îndepărtă de Vali.

– Te simți mai bine? o întreabă el îngrijorat. Vocea lui era atât de blândă!

Valeria îi surâse cu recunoștință.

– Îmi cer iertare că ți-am pricinuit atâtea necazuri.

– De ce n-ai rămas lângă căsuțe? Te-am prevenit doar că sunt atâtea pericole. De ce ai ascultat-o pe Millie?

– Mi-a prezentat lucrurile într-un mod...

Vali se întrerupse.

Dinspre camionetă se auzeau vocile soților Jordan care se certau.

– De ce ai trimis-o pe fată acolo sus? o întreabă Jake pe Millie.

Aceasta stătea nemișcată și nu răspunse. O statuie de granit.

Jake, furios, continuă să țipe:

– De ce ai înmuiat cârpele în benzină în timp ce căram canistrele cu apă? Ai dat foc la căsuță! Tu ai făcut asta. Să nu minți! Am găsit resturi arse de cârpă care miroseau încă a benzină. Ai luat cârpele din camionetă. Ai golit rezervorul de benzină. De ce? Tot tu ai furat și cureaua, nu-i așa? Recunoaște adevărul... Ai profitat de faptul că i-am arătat unde este toaleta...

Brusc, Millie își descărcă furia:

– Așa trebuia să fac! Știi foarte bine de ce. Era singurul mijloc s-o fac să stea departe de aceste meleaguri. La început a venit fata blondă, acum asta cu copiii...

– Taci, bătrână fără minte! Una este să ții oamenii departe și alta să le pui viețile în primejdie! Niciodată nu m-aș fi gândit la așa ceva din partea ta! În ruptul capului n-aș fi făcut o asemenea mârșăvie.

– Din cauză că ești prea leneș!

– Eu?

– Da, tu! Trăim ca niște cerșetori pentru că lenea ta este proverbială.

– De ce te plângi? Ai trăit o viață întreagă în asemenea condiții!

– Nu mă plâng pentru mine, ci pentru fata noastră! Pe vremuri eram la fel de drăguță ca ea. Uită-te la mine, cum arăt acum! N-am vrut ca Ruby să ajungă ca mine. Sărmana, n-a avut niciodată haine decente ca ale acestor fete. Cu ajutorul lui Mc Kenzie, situația ei s-ar fi schimbat complet. Nu puteam să las ca aceste fete să-i strice viitorul!

– Millie, n-ai dreptul să vorbești așa!

– Ba da! Ruby îl iubește și el este drăguț cu ea. Cel puțin până la sosirea fetelor, s-a purtat atât de tandru cu Ruby! Patty nu este atât de periculoasă, dar cea mare... A trebuit s-o împiedic să-l îmbrobodească pe Nick.

Jake făcu un pas spre ea, cu mâna ridicată amenințător.

– Pe fata blondă tu ai făcut-o să dispară?

– Nu, Jake! Nu m-am atins de ea! Eram bucuroasă că pleacă.

Jordan se întoarse spre Nick, cu o privire tulbure.

– Îmi cer iertare, Nick. Îmi pare nespus de rău. Nu mai știu ce pot să spun...

În momentul când se pregătea să urce în camionetă, Vali îl strigă:

– Te rog să mă ierți, Jake, m-am înșelat asupra ta. Niciodată n-am mai făcut o asemenea greșală. Te-am acuzat pe nedrept.

Jake înălță din umeri. Părea că îmbătrânise subit cu zece ani.

– Poate că ai avut de ce să mă suspectezi. N-a fost vina mea, domnișoară.

Până la plecare, Valeria nu-și putu lua privirile de la Millie care, nemișcată, plângea în hohote.

– Niciodată nu mi-a fost atât de milă de cineva, șopti ea când camioneta dispăruse într-un nor de praf. Sărmana Ruby...

Nick o luă tandru de talie.

– Nu trebuie să te îngrijoreze soarta ei, o liniști el.

– De ce? Ea redeveni bosumflată. Ai făcut planuri pentru ea? îl întreabă ea geloasă.

– Am făcut mai demult, acum ea trebuie să trăiască pe propriile picioare. Pentru ea am

organizat petrecerea. Am vrut ca Ruby să-și dea seama cum poate să transforme acest ținut. Va trebui să muncească foarte mult. În primul rând, să renoveze magazinul și să creeze un fel de motel pentru atragerea turiștilor. Apoi aici. Căsuțele pot fi aranjate pentru a primi tinerii într-o colonie de vacanță, cu rodeo, focuri de tabără și seri dansante. Ți amintești ce mulțumiți au fost turiștii care au venit la petrecere cu autocarul? Într-o zi, va avea destui bani pentru a fi ferită de sărăcie și pe deasupra, va fi independentă. Pentru început, am s-o împrumut eu cu bani. Să știi că am reușit să-i smulg promisiunea că va încerca.

– Așadar despre asta era vorba!

Cât de mult se înșelase! Crezuse, la petrecere, că ei discutau despre viitorul lor comun...

– N-ai fost îndrăgostit puțin de ea?

– Țin mult la ea. Încă din ziua când am văzut-o pentru prima dată, în magazinul tatălui ei. Mă opriseam să iau benzină, când am auzit-o fredonând una din melodiile fără nume, nici cuvinte, pe care le moștenise din familie și din cauza asta m-am instalat aici. La început, era prea timidă și fugea de mine, ori de câte ori încercam să-i vorbesc. Cu timpul, am devenit

prieteni. Este o fată formidabilă pe care o apreciez foarte mult, dar nimic în plus.

– Dar ea?

– Se poate să mă fi iubit, dar acum este mai mult preocupată de viitorul ei.

Ajunseră în fața căsuței lui Nick. Brusc, Vali tresări. Uitase de corespondență.

– Nick! Am niște scrisori pentru tine.

Ea îi întinse plicurile și intră în căsuță pentru a pregăti cafeaua. După câteva clipe, auzi că muzicianul scoate o înjurătură puternică.

– Vali! Vino afară!

Ea alergă curioasă să afle despre ce este vorba.

– S-a întors Patty? îl întrebă ea.

Nick se prăpădea de râs, agitând o foaie de hârtie sub nasul ei.

– Dacă ar fi aici, i-aș trage câteva la fund!

– Este o scrisoare de la ea?

– Mai mult decât atât! Este o scrisoare din partea familiei Ledyard! Doug și Patty sunt în luna de miere la Las Vegas! S-au dus acolo să se căsătorească, după ce el a așteptat-o cu mașina la intrarea în canion. Diavolița ne-a păcălit pe toți. De necrezut! Sunt câteva rânduri pentru tine. Ascultă!

„Scumpă Vali. Poate că vei râde de mine, dar mi-am găsit adevăratul iubit. În sfârșit, am

cunoscut dragostea! N-am ținut la nimeni atât de mult ca la dragul meu Doug, nici măcar la Nick, care este un om de ispravă.“

Nick râdea cu lacrimi.

– Un om de ispravă! repetă el, pe un ton de falsă indignare.

După ce-și șterse ochii, Nick continuă să citească:

„Am observat că ai început să ai bănuieli, așa că am fost obligată să acționez cu multă prudență. Am pus totul la cale împreună cu Doug. Am prevăzut chiar și dispariția mea. Dacă am fi plecat în același timp, tu și cu Nick v-ați fi dat seama că aveam de gând să fug cu Doug și ați fi pornit în urmărirea noastră. Îmi cer iertare pentru spaima pe care ți-am pricinuit-o. I-am telefonat mamei. Ea m-a iertat și ne-a dat binecuvântarea. La urma-urmei, la fel a făcut și ea, atunci când avea anii mei. Sper că te-ai liniștit în privința mea. Cred că ai înțeles, în sfârșit, că Nick este făcut pentru tine.“

El făcu o pauză.

– Această puștoaică este mai puțin stupidă decât credeam. Ei, Vali, ai înțeles ce ți-a scris verișoara ta?

– Nu-mi dau seama.

– Ai orbul găinii? M-am ras în fiecare zi în speranța că te voi seduce și te voi face să-l uii

pe logodnicul tău înfumurat! Să nu pretinzi că nu ți-ai dat seama de manevrele mele! Eu te iubesc! Ce ai de spus?

Ea rămase mult timp tăcută, neîndrăznind să-l privească pe Nick. Când înălță capul, observă că el îi zâmbeste. Chipul ei fericit o trădase!

El începu să fredoneze încetișor melodia fără nume, pe care o cântase în seara aceea în canion, lângă foc.

— Nick! Poliția va veni în curând! Ce vor crede reprezentanții ordinii publice despre noi?

El n-o mai ascultă. O luă în brațe și o trecu pragul căsuței, închizând ușa cu piciorul.

Mai târziu, mult mai târziu, el adăugă melodiei cuvintele adecvate. Cuvinte de dragoste...

— SFÂRȘIT —

Valeria este obligată să plece în căutarea verișoarei sale care fugise cu un necunoscut într-o așezare izolată din deșertul statului Utah... Furioasă că nu poate rămâne alături de logodnicul ei, Valeria este agasată de comportamentul lui Nick Mc Kenzie, care o ironizează tot timpul. Dar pasiunea lui pentru muzică este o punte de legătură între cei doi...

Ea recunoscuse totuși că se simte în siguranță alături de el, deși îi era ciudă de acest lucru. Oare merita el încrederea ei? De când se știa, ea fusese o victimă a iubirii. Prima sa dragoste, la școală, un băiat pe care-l adora, o trădase cu cea mai bună prietenă. La liceu, când mai crescuse puțin, ieșise cu un elev din ultimul an, dar acum nu-și mai amintea nici chipul, nici numele lui. Atunci el era rațiunea ei de a fi și totuși o părăsise pentru o blondă drăguță.

THE BEST

I.S.B.N. 973-9197-67-1

Lei 1800 + 36 T.L. = 1836

